

НОВАТА МИСЪЛ

ЛЕКЦИИ ОТ УЧИТЕЛЯ
на
СЕЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

ГОДИНА XII (1932 — 1933).

Т О М I.

СОФИЯ
1947

Новата мисъл

Размишление.

Всички хора живеят в обикновените процеси на природата, благодарение на което животът им става прозаичен. В обикновените процеси всякога съществуват контрасти и противоречия. Обикновено нещо е човек да се радва и скърби, да се ражда и умира, да забогатява и обеднява, да поумнява и оглупява. Това са смени, които стават и в живота, и в природата. Явява се въпросът: Кой е изходният път от тези противоречия? — Да живееш в необикновеното. Обикновено нещо е бедността, необикновено е да се освободиш от нея и да станеш умен, а не богат. Да си богат, това е обикновено. Умен трябва да станеш! Щом си умен, ти си богат. Казваш: Болен съм. — Какво трябва да се прави? — Да оздравея. — Първоначално ти си бил здрав, отпосле си заболял. Болестта е резултат. Докато живеят при обикновени условия, хората използват резултатите на миналото. Не се стремете да бъдете творци на своята съдба, но използвайте това, което Бог е вложил във вас. За да се освободите от обикновените процеси, не вървете по пътя на миналото, на своите родители. Това е закон на самоотричане. Това

значи, да не следваш пътя, по който някога си вървял. Какво прави детето, което постъпва в първо отделение? — За да научи нещо, то трябва да се откаже от своите играчки и да прави усилия да научи това, което му се преподава в училище. Ако учи само буквите, без да ги съчетава в срички, в думи и изречения, те няма да го ползват. Същото се отнася и до числата. Ако знае да пише числата от 1 — 10, но не знае да ги съчетава в по-големи числа, те нищо не го ползват. Човек трябва да знае не само отделни факти и явления, но да разбира отношенията, които съществуват между тях.

Сега ще приведа един мит от новите времена, от 20 век. Един ангел слушал да се говори за хората на земята, за тяхната култура и наука и решил да слезе между тях, да види големите им научни постижения. Като слязъл между хората, веднага се натъкнал на един учен, с чанта в ръка, който отивал да прави научни изследвания. Той се приближил до него и тръгнали двамата да правят научни изследвания. — Къде отиваш? — запитал го ангелът.

По научни работи. А ти? — Да се запозная с хората. — Ти знаеш ли, какви постижения имаме в областта на астрономията, математиката и физиката? Знаеш ли, колко придобивки има сегашната наука? — Не зная, сега ще разбера. Какво носиш в чантата си? — Инструменти и храна. Де е твоята чанта? — Аз не нося чанта. пътувам с празни ръце. Спрели се те на едно красиво място в природата, да си

починат. Ученият отворил чантата си, но останал изненадан — чантата му се оказала празна. Ангелът го запитал: Де са инструментите и храната ти? — Взел ги някой. Между нас се намират хора, които обичат да крадат. — Като си заспал, те извадили всичко от чантата. Не остава нищо друго, освен да отидем в гората и там да намерим крадеца. Двамата отишли в гората. Ангелът казал на учения, как да вика, за да му се върне чантата. След малко погледнали в чантата и видели, че всичко е на мястото си. Като се нахранили и починали, те пак се разходили, разговаряли се върху различни научни изследвания. Като се уморили, легнали да си починат. По едно време, ученият се събудил, искал да стане, но не могъл — бил окован във вериги. Какво стана с тебе? Кой те окова? — Между нас има хора, които обират и оковават, когато видят, че някой спи. — Опитай се да се освободиш от оковите. — Не мога. — Тогава остани ти тук с лице към земята, а аз ще отида в гората, да намеря този човек. Ангелът отишъл в гората, извикал няколко пъти, духнал във въздуха и срещнал човека, който оковал учения. Така оковите паднали от краката на учения.

Казвам: И вашето знание е като на този учен, свършил четири факултета. С такова знание всеки може да ви обере и окове във вериги. Вие не знаете, какво трябва да направите, за да ви върнат изгубените вещи и да се освободите от веригите. Първата буква е зародиш,

от който могат да излезат много неща. Важно е да знаеш, как да го посееш. Ако не знаеш, при какви условия да посееш едно семе, няма да имаш никакъв резултат. Посееш ли тропическо растение в умерения пояс, ще имаш един резултат; посееш ли го на север, ще имаш друг резултат. Тропическите растения не виреят на север. Ако не знаеш, де да поставиш една своя мисъл, де да я посадиш, ти не можеш да я използваш.

Често се говори за музиката. — На какво е резултат музиката: на ума, или на сърцето? — На ума. Ако искате само да чувствувате музиката, без да засегнете ума си, ще станете на каша. Центърът на музиката, т. е. музикалният център е отпред на челото, дето са умствените способности. Като пееш, или слушаш да пеят, трябва да мислиш. В мисълта има чувства. Значи, не е правилно, като слушаш музика, да плачеш. Друго нещо е, когато в чувствата се влага мисъл. Ако мисълта се раздвоява, това не е мисъл. Както калта се образува на земята, а не на небето, в облаците, така и лошите мисли не идат от Бога, нито от природата. Те се образуват в човека, като резултат на лошите чувствувания. — Кога греши човек?

Когато не знае да яде правилно. Грехът влиза в човека още при първата хапка, неправилно приета. Казва се, че Ева сгрещила, като яла от забранения плод. Казваш: Без храна не може. — Така е, но трябва да знаеш, каква храна ти е нужна. Днес ядеш кокошка, на дру-

тия ден — агне и, като се намериш в мъчнотия, ще изядеш и човек.

Казвам: Този начин за хранене не е единственият. Начинът, по който се хранят сегашните хора, е за грешните. Праведните се хранят по друг начин. Но да оставим този въпрос неразрешен, както учените са оставили неразрешен въпроса за квадратурата на кръга. Има въпроси, които и да се разрешат, нищо не допринасят. Ако в гъмна нощ ви доказват, че съществува слънце, а то не изгрява още, каква полза имате от това доказване? И без да се доказва това, слънцето ще изгрее. Ако учен и невежа едновременно наблюдават изгряването на слънцето, какво ще придобият? -- Нищо особено. Ученият ще каже, че изгубил времето си, а невежият няма да съжалява за времето, защото и без това не знае, как да го употреби. Ученият прилича на бирник, на митничар, който обръща куфарите на хората, да види, какво има в тях. Ако намери нещо, което законът не позволява да го носиш, ще го вземе. Простият ще ти каже: Вземи куфара и си върви! През кой път е по-добре да минаваш: дето има граница, или дето няма? За предпочитане е да минаваш през място, дето няма граница и митничар. Ако има граници и митничари, това показва, че хората не са честни. И тези, които преглеждат куфарите, не са честни хора. Някога те обират и парите на хората и казват: Кесиите ви трябва да бъдат празни! Питате: Не трябва ли да има ред и порядък в света? — Трябва да има, но

за глупавите, а не за умните. Срамно е да отнаряш куфара на човека! Това е крайно материалистично гледане на живота. Който не разбира живота, гледа и на небето, както на земята. — Не е така. Пред вас се открива велик живот. Вашият живот е предговор на великия живот. Така и слонът е предговор на човека, а човекът — предговор на светията или на ангела. — Как ще стане това? — Не е ваша работа. Гъсеницата не трябва да мисли, как ще стане пеперуда. И детето не трябва да мисли, как ще го облече баща му и как ще стане голям човек. Детето не разбира, какво нещо е мярка. Шивачът ще дойде вкъщи, ще измери дължината и широчината му, ще измери дължината на ръката, широчината на врата и ще си отиде. Като дойде Великден, той ще донесе дрехите на детето. То ще се облече и няма да се интересува, как са ушити. И на вас казвам: Като се облечете в нови дрехи, тогава може да ви се говори. Докато сте в стария живот, не може да ви се говори.

Казвате: Да се обичаме! — Как ще се обичате? Ако е въпрос за вашата любов, тя е любов на контрастите и противоречията. Такава любов съществува и между растенията и животните. Тя минава от любов към омраза и от омраза към любов. Като обикнеш някого, той започва да иска от тебе повече, отколкото можеш да му дадеш. Без да искаш, ти започваш да се отдалечаваш от него. Виждали ли сте, как постъпва паякът с мухата? От лю-

бов, той я привлича към себе си и започва да смуче кръвта ѝ. Щом изсмуче всичката ѝ кръв, захвърля я настрана. Обичаш гроздето, докато изсмучеш сока му. Щом го изсмучеш, хвърляш го настрана. Обичаш човека, докато вземеш нещо от него. Щом вземеш, каквото искаш, захвърляш го. Който люби, взима от възлюбения нещо и го захвърля. Той ще ви посее в земята, отдето ще израстете наново. Не мислете, че като ви zalюби някой, ще бъдете щастливи. Напротив, нещастни ще бъдете. Ако женена жена zalюби друг мъж, по отношение на него, тя минава за престъпница. Защо? — Защото един я люби вече. Същото може да се каже и за всеки човек. Щом Бог го е zalюбил, той е престъпник по отношение на Бога, ако zalюби друг някой. Разберете ме право. Вашата любов на земята не е истинска любов. Между вашата любов и Божията няма никакво отношение. Истинската любов започва със закона на даването. Когато обичаш, ще го поставиш на същото място, на което си и ти. Ще го носиш в съзнанието си като нещо свещено. Каквото ти знаеш, трябва и той да знае. Ще му помагаш, за да го издигнеш на нивото, на което си ти. Каквото знае той, и ти трябва да го знаеш. Ако той има богатство, което крие от тебе, това показва, че и ти криеш нещо от него.

Сега, аз изнасям тези примери за обяснение, както постъпва учителят със своите ученици. Не искам да ви разколебавам, както и учителят не разколебава децата от първо отде-

ление. Те носят известно знание, придобито от родителите, но учителят не ги разколебава. Внесе ли някакво разколебаване в тях, той не е истински учител. Да разколебаваш човека, това не е наука. И вие имате за Бога исверна представа. Преди всичко, Бог не е такъв, какъвто си Го представяте. Той създаде света и ни държи в съзнанието си, но не иска да ни направи като себе си. — Слаб човск съм. — Слаб си по единствената причина, че искаш да станеш като Бога. Това е неразбиране на живота. Закон е: Всеки лист, който иска да стане голям като дървото, в края на краищата, ще отслабне. Щом иска да стане голям, ще слезе от дървото. Слезе ли на земята, няма да бъде свободен, но ще стане за посмешище. Вятърът ще го носи от едно място на друго. Листът трябва да стои на дървото и да върши работата си като лист. Ако има търпение, след сто-тици години, той ще стане голям като дървото. Следователно, ако и човек има нужното търпение, след години ще стане като ангела, който взееше инструментите от чантата на учения и ги връщаше отново. Той го окова във вериги, и след малко го освободи.

Мнозина очакват да умрат, да отидат на онзи свят, там да благуват. Това е заблуждение. Те приличат на Настрадаин Ходжа, на когото казали, че след три дена ще умре. Той напуснал дома си, излязъл на края на селото и седнал под една круша. Цели три дена той ял круши и очаквал смъртта си. После казал: Ядох кру-

ши и предадох Богу дух. — Това не е никакво умирање. На третия ден се върнал у дома си. Учителят предава урок на учениците си, а те учат. Човек трябва да дойде до същественото знание, да каже една дума, и всичко да стане така, както е казал. Да каже: Искам да стана млад! И в един момент да изчезнат бръчките от лицето му. Болният да каже една формула и веднага да оздравее. Бих желал, така да се измени човек, че да не го познаят. — Нали човек трябва да има определени чърти? Според мене, определени чърти са тези, които са подложени на постоянна промяна. Вие искате, например, да бъдете постоянно добри. Това желаят и свещениците, благодарение на което, от памти-века досега, те имат един и същ тип — всички си приличат. Владиката мисли, че служи на Бога. Всички владци си приличат. И свещеникът мисли, че служи на Бога, затова всички свещеници си приличат. Каквото мисли човек, такъв става. Това е обикновеният живот. Едно време всички хора — мъже и жени, са имали мустаци. Днес жената няма мустаци. Това зависи от условията. Някога условията са били едни, жената имала мустаци; днес условията са други, тя нама мустаци. В животните -- и мъжките, и женските имат мустаци. Вижте, шаранът, сомът, всички имат мустаци. В животните мустаците играят роля на осезателен орган. С тях те усещат, отде иде храната. И момъкът, по атавизъм, като види една мома, за-

суква мустаците си. Той трябва да се освободи от този навик.

Сега, вие трябва да дойдете до придобиване на новото знание, което ще ви освободи от всички противоречия. Трябва да израстете, да превъзмогнете противоречията. Сегашният човек е поставен пред задачата, да подобри условията на своя живот. Това не може да се постигне по външен начин, нито по вътрешен. То се постига чрез дълбоко разбиране на нещата. Човек трябва да разбира отношението си към природата, не само към себе си, като част от Цялото, но и към Цялото. Ти си лист на едно дърво. Следователно, имаш отношение към другите листа, но имаш отношение и към дървото. Между частите съществува една вътрешна връзка, която наричаме любов. В любовта има вътрешен стремеж — към Бога. Като душа, човек има любов само към Бога. Към хората той има отношение. Като не разбират този закон, хората сами се измъчват. Някоя мома се ожени за религиозен човек. Тя веднага започва да го ограничава: ти ще обичаш само мене, няма да мислиш за Христа и за Бога. И мъжът ограничава жена си, ако тя е религиозна. — Не е така. Бога и Христа ще любиш, а към човека ще имаш отношение. Щом имаш отношение към някого, ще даваш. Ако едновременно обичаш и Бога, и човека, ражда се ревност. Тя е причина за проявяване на злото между хората. — Не ме обича мъжът ми; той обикнал друга някоя. — Потърси причината за това. Мъжът

ти ъе те обича или защото не си умна, или не си сръчна. не потвиш добре и т. н. Така казват всички хора, че Бог не ги обича. Търсете причината за това. Ако мъжът е инвалид, жена му ще го гледа добре. Страхът му, да не я изгуби, е на място. Но ако не е инвалид, не трябва да се страхува. Следователно, само инвалидът има право да се страхува, да не би жената, или мъжът да го разлюби. Здравият трябва да люби Бога, а към хората да има отношение и, в името на любовта, да дава. Едно начало има в света — Бог.

И тъй, днес всеки иска да взима, без да дава. — Не, ще даваш. Това значи, да признаваш само едно начало в света — Бога. Не свързвайте мите думи със сегашния строй. Аз нямам пред вид сегашния строи на държавите. Имам желание да освободя хорага от обърканата каша, в която са попаднали. Питам се: Как мога да направя всички хора щастливи? Това са два милиарда и половина! Така, както сега хората мислят, светът не може да се оправи. Всеки трябва да вземе дял в оправянето на човечеството. Гъсеницата никога не може да оправи живота си. Онова, което ще я спаси, е пеперудата. Като гъсеница, все ще дойде една птичка и ще я клъвне. Пеперудата снася яйца, а гъсеницата не може да снася. И вие, като гъсеницата, разрешавате един социален въпрос, които не е решен в самите вас. Казваш: Да ми се дадат добри условия. — Така е, но хората не ти дават тези условия. Ето, осем хи-

ляди години вече хората воюват помежду си, но светът още не е оправен. За някой е оправен, но за други — не е оправен. Източните народи проповядват за кармата, за да покажат на хората, че сегашните бедни ще станат богати, а богатите — бедни. Това не може да се постигне в един ден. Условията на живота ще се изменят, но работа е нужна за това. Работа се иска от човека, а не бързана. Ако сегашните бедни станат управници, мислите ли, че те ще оправят света? Пак ще има събиране на данъци, бесене, клане, убийства.

Светът се нуждае от умни хора. За да се оправят работите на земята, хората трябва да бъдат по-малко, отколкото са сега. Днес има два и половина милиарда хора на земята. Според мене, те трябва да бъдат най-много сто милиона. — Какво ще стане с другите хора? — Ще ги изпратят на други планети. Има планети, които са слабо населени. Като се разреждат хората на земята, ще станат щастливи. Оттук — оттам ще вземат по няколко души и ще ги изпратят на луната. Ще се карат ли тогава? Така, както днес разсъждавате, нито ще бъдете щастливи, нито ще разрешите въпросите. За всекиго има начин, по който могат да се разрешат всички въпроси. Имаш нужда от пари, не знаеш, как да си помогнеш. Ако можеш да отправиш мисълта си към някой банкер, но с любов, той сам ще ти донесе исканата сума. Нямах ли любов, колкото и да хлопаш на вратата му, той ще ти отговори сър-

дито: Работи! — Ако си умен, ти ще отбиеш водата на някоя река, да напоява твоята градина и градините на близките ти. Ако не си умен и не знаеш, как да я отбиеш, реката ще си тече по своя път, без да се ползуваш от нея.

Сегашните хора не успяват в живота си, защото техните сили са отбити от правия път. Много естествено, ти не можеш да напредваш без мисъл, без морални чувства, без обществени чувства, без инстинкти. Щом си дошъл на земята, ти се нуждаеш от тези чувства. От правилното им съчетаване зависи твоето щастие. — Искам да се освободя от греха. — Грехът се дължи на неразбирането на живота. — Искам да се освободя от своите слабости. — И слабостите се дължат на неразбирането на живота. Някоя млада мома срещне красив момък, влюби се в него, започва да му пише писма и изисква, и той да я обича. Момъкът казва: Не мога да отговоря на чувствата ѝ. Тя се чуди, защото не може той да я обича. Това е неразбиране на живота. Желанието ѝ, да бъде обичана, е на място, но тя не се запитва, на какво основание ще я обича. Много момци има в света. Може би, друг да я обикне. Ако я обикне този момък, ще бъде ли щастлива? Временно ще бъде щастлива, но като остарее, ще стане нещастна. И двамата ще се чудят, де отиде тяхната красота. Как могат да се обичат, щом остаряват? Те трябваше да знаят закона на подмладяването, че и като умират, пак да бъдат млади. За да бъдеш щастлив, трябва да разби-

раш земната любов, да знаеш, че тя има две страни, права и крива, или опъка страна.

Казваш: Еди-кой си ме мрази. — Всъщност, омраза не съществува. Казваш: Бог ме наказва. Бог никога не наказва. Той е благ и винаги възнагражда човека, каквото и да прави. Като греши, човек, без да иска, изменя отношенията си към Бога. Това нарича той наказание. Бог, при всички условия, дава нещо на човека. Обаче, той не разбира законите и се мъчи. Каквото и да получи от Бога, все го боли нещо, измъчва се. Значи, грехът го мъчи и наказва, а не Бог. Които те обича, приготвил ти вкусно ядене, но понеже имаш язва в стомаха, колкото и малко да хапнеш, изпитваш болка. Вината не е в онзи, който те обича, нито в яденето, но в стомаха ти. Значи, хората страдат поради своите болезнени чувства, поради своите болести, а не от това, че никой не ги обича. За да възприемеш любовта, трябва да бъдеш здрав.

И тъй, правее разлика между човешката любов и истинската любов, както се изявява във великата, разумна природа. До известно време ще бъдеш гъсеница; след това ще започнеш да мислиш, как да си направиш пашкула. Най-после, ще излезеш от пашкула във вид на пеперуда. Докато не мине през неблагоприятните условия на живота, човек не може да обича. Страданията имат, именно, тази цел, да повдигнат човека, да събудят в него възвишени мисли и чувства. Всички велики и възви-

шени души, които помагат на човечеството, са минали през дисциплината на страданията. Само чрез мъчнотите и страданията, те са разбрали своето истинско предназначение. Без страданията, те щяха да останат обикновени хора. И Христос прояви своето величие, благодарение на неблагоприятните условия, през които мина. Те го поставиха здраво на пътя, определен от Бога. Той превъзмогна и най-големите страдания. Когато Го туриха на кръста, Той каза: „Който ме е поставил тук, той ще ме снесе.“ Като виля, че не стана така, Той каза: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ Христос доказа на света, че е повече от цялата римска империя, че стои над смъртта. Днес виждаме, че 500 милиона хора вървят в Христовия път, но нямат Неговото разбиране. Докато не минете през гроба, не може да бъдете християни. Станеш християнин и започват да те преследват, гонят, разпъват, и един ден те турят в гроба. Ако на третия ден не възкръснеш, не си истински християнин. Колко такива християни има днес! Владиците минават за християни, но ако след смъртта си не възкръснат, не са истински християни. По човешки, всеки може да се нарече християнин. Ако и ние мислим по човешки, ще имаме такива резултати. При такива разсъждения, ще изгубим условията на живота и ще се чудим, защо не успяваме.

Сега, като проповядвам, искам да ви свържа с разумните същества, с вашите напреднали братя. Като отидете при тях, вие трябва

да бъдете свободни от своите стари възгледи и теории. Светотатство е да се явите пред тях със старите си дрехи! Дойде някой при мене. Аз му проповядвам истината, а той иска пари на заем. Не го съдя, такова е разбирането му, но не може да се ползува от това, което му давам. Друг иде с користолюбива цел, иска да заеме първото място. Ако съм в неговото положение, ще искам последното място. Щом взема последното място, аз ще науча реда и порядъка в дома, дето съм влязъл, и ще бъда в полза на окръжаващите. Щом заема първото място, всички очакват да им помогна. Какво ще бъде разочарованието им, ако нищо не направя за тях. Казвате: Вярa трябва да има човек! Ум трябва да има! Сърце трябва има! Воля трябва да има! — Така е, всичко трябва да има човек, за да се домогне до истинската, положителната наука.

Един 80 годишен калугер се пренесъл на онзи свят. Като разбрал, какво станало с него, дълго време се молил усърдно, да се върне отново на земята, да изправи живота си. Молитвата му била чута. Той се върнал отново и живял пак в манастира, но вече много по-добре, отколкото по-рано. Казвам: Ако и вие имате силата на този калугер, да се върнете от смъртта в живота, ще живеете по-добре, отколкото сте живели досега. В човека се крият заложби и способности, които още не са развити. Сегашният човек прилича на мома, която мисли само за женене: тя стои на прозореца, нагиздена и

пременена, гледа, дано мине някой да я хареса. Тя трябва да учи, а не само да се разхожда с чантата си. Знание е нужно на човека. — Какво знание? — Коего лекува болни, просвещава невежи. Като придобиеш знание, ще го разработваш. Така ти ще внасяш нещо в хората, и те ще внасят нещо в тебе.

Мнозина от вас са дошли тук, за да се спасят. Те казват: Това е правото учение. Питам: Вие мислите ли право? Ако не мислите право, с вашия ум нищо не можете да постигнете. Щом мисли да се жени, момата трябва да е готова да работи. Ако очаква на възлюбения си, да-й вземе слугиня, тя се лъже. Ако слугинята разчита на добрината на своята господарка, и тя се лъже. Ако господарката разчита на честността на слугинята си, че няма да я краде, и тя се лъже. Господарката трябва да бъде умна, да не дава възможност на слугинята да я краде. Следователно, разчитайте на своята разумност.

Днес от всички хора се иска да имат правилни отношения към Бога. Търсете Го навсякъде, а не само в себе си. Бъдете готови, всякога да изпълнявате волята Му! Правете всичко заради Него с любов. Каквато жертва иска Бог от вас — малка, или голяма, бъдете готови да я направите. Пред Бога и малките, и големите жертви са еднакво приети. Казвате: Добре говориш. — Добре говоря, когато ме разбирате. Щом се яви препятствие на пътя ви, не говоря вече добре. — Защо? — Не ме

разбирате. Момък иска да се жени. Той намерил една мома, влюбил се в нея, а ти му казваш да не се жени. Той не разбира, какво му говориш. — Защо да не се женя? — Докато не намериш Господа, не трябва да се жениш.

— Остави човека свободен, нека се жени. В лицето на момата той вижда Господа. Значи е намерил своя Бог. Момъкът те пита: Ти женен ли си? — Женен съм. — Защо тогава казваш на мене да не се женя? Когато съветваш някого да не се жени, това значи, да не се свързва с човек, с когото не се разбира. Не се свързвай с онзи, който ще ти донесе страдания. Два ума, които се разбират, събрани на едно място, могат да създадат нещо хубаво.

Сега и аз, като вас, засягам много въпроси, които не могат едновременно да се разрешат. Вие имате много желания и, като не можете да ги реализирате, постепенно отстъпвате. Първото ви желание е най-силно, като на онзи, който купил лотариен билет и очаквал да спечели най-голямата печалба. Като не я спечели, задоволява се с втората, по-малка печалба. Щом не спечели и втората, задоволява се с третата. Като не спечели и третата печалба, най-последно казва: Съгласен съм да спечеля, колкото да изкарам парите си. Какво се разрешава с тази мисъл? — Нищо не се разрешава. Аз не съм за еднократната любов. Съществува една любов, извън човешкото съзнание и самосъзнание. Нещастията се дължат на съзнанието и самосъзнанието на човека. Любовта трябва да изхо-

ида от подсъзнанието и свърхсъзнанието. Съзнателният и самосъзнателният живот са ограничени, а подсъзнателният и свърхсъзнателният — свободни и неограничени. Ти съзнаваш, че си слаб, че нямаш знания, че обществото не е такова, каквото трябва. Какво прилюбиваш от това съзнание? — Нищо не прилюбиваш. Усташните хора са в болницата и очакват да дойде някой отвън, да подобри положението им. Кой ще го подобри? Лекарите и милосърдите сестри ли? Не се лъжете. Всеки сам трябва да подобри своето състояние, сам да си помогне.

Като ме слушате да говоря, някои казва: Искам да чуя нещо съществено. Аз зная, какво иска той — пари иска. И това може да стане, но той е човек без ред и порядък. Като му дам пари, ще ги пратоса, и пак ще иска. Колкото пъти и да му се дават пари, все ще има нужда от тях. Първо, той трябва да се наеме да работи върху своите дарби и способности, сам да си помогне. Не казвам, че не трябва да даваш на нуждаещия се. Ще даваш, за да подхранваш милосърдието си. Ако не подхранваш милосърдието си, ще станеш инвалид; ако не мислиш право, ще станеш инвалид; ако не правиш добро, ще станеш инвалид. Който дава, е добър, благороден човек. Казвате, че има милосърдни хора. — Кои са те? Според мене, всеки трябва да бъде милосърден. Ако не подхранваш милосърдието в себе си, ти ще огрубееш. Не съм упреквам, но казвам, че трябва да работите

върху себе си. Кой може да каже, че е истински човек? Аз мога да кажа на всекиго, какво го очаква. Мога да предсказвам бъдещето, но не обичам да правя това, защото хората не могат да понасят.

Преди години дойде при мене един човек и ме помоли да му кажа всичко, каквото зная. Попитах го: Можеш ли да понесеш всичко спокойно? -- Мога, аз съм учен човек, имам знания. Казах му всичко, каквото зная за него от детинството досега, както аз разбирам. Той ме изслуша внимателно, нищо не възрази и си отиде. Повече не го видях. Всичкото му знание пропадна. Казах му, че за да се поправи, трябва да живее по нов начин. Дадох му методи, как да живее. Ако приложи методите и няма успех, нека ме намери и ме изобличи.

Помнете: Животът на човека е точно определен. Има неща, които не са определени от Бога, и те могат да се изменят. Следователно, аз предсказвам това, което сам мога да изменя, или другите могат да изменят. В никой случай не предсказвам неща, които са определени. И на този човек предсказах само онова, което не е по Божия закон. Има нещастия, които се готвят да сполетят човека, но той може да ги избегне. Това може да му се предскаже. Обаче, за избягването на тези нещастия, той трябва да направи някаква жертва, трябва да даде нещо от себе си. Една мома може да се ожени за княжески син, но може и да не се ожени. Не всичко става по механически начин. Човек

трябва да бъде умен и търпелив, да понася нещата добре. Така той ще решава задачите си правилно.

Преди години бях в Търново и наблюдавах една схватка между две кучета — едно голямо и едно малко. Кученцето носеше един кокал в устата си. Голямото куче се хвърли върху него, искаше да му вземе кокала. Кученцето излезе много умно: приближи се до голямото куче и започна да се гали около него. Голямото куче, което е готово да се хвърли върху малкото, е вътре в човека, в неговото животинско естество. Няма да се разправяш с него, нито да го убеждаваш, но ще го погалиш малко, да се укроти. После ще му кажеш: Имай търпение, работата ще се нареди добре. Няма защо да мърмориш. Старият човек мърмори и казва: Всички хора са лоши. — Да, но и ти си между тях. Той прилича на скъперника, който се оплаква, че го обрали. — Кой те обра? — Всички ме обраха, целият свят ме обра.

Като сте дошли на земята, запитайте се, кой ви изпрати. Ще кажете, че майка ви и баща ви са виновни за идването ви на земята. Те се обичали и, ви създали. — Тях кой ги създаде? — Така не се решават въпросите. От тебе се иска да се вдълбочиш в себе си и да разбереш, че има Един в света, Който те обича, да влезеш във връзка с Него. Един ръководи съдбата на цялото човечество, на цялото Битие. Кажеш ли, че Бог не се занимава с тебе, малката мушица, ти не мислиш правилно. Малък

е писецът, но в ръката на учения, поета или философа, той ще свърши по-велика работа, отколкото големият скъпоценен камък на пръстена на някой милионер. Значи, има Един, Който ви обича. На Него дължите сегашния си живот. Той ви е дал ума, сърцето, телото. И каквито грешки да правите, Той всичко изглажда и казва: Стани и върви напред. — Верно ли е това? — Верно е. Със своето своенравие човек всичко разваля. Няма по-своенравно същество на земята от човека. Казано е в Писанието: „И разкая се Бог, че направи човека“. Това се отнася за всички хора, за цялото човечество. Същевременно, по-добро същество от човека няма. Той се движи между две крайности.

Сега аз говоря за онези от вас, които искат да се повдигнат. Те трябва да гледат на Бога като на Любов и да се свържат с Него. Щом направят тази връзка, каквото пожелаят, ще го постигнат: ако са болни, ще оздравеят, ако са невежи, ще се просветят. Това не става изведнъж, но постепенно. Не желан да станеш цар, но пожелай да придобиеш истинското знание, да познаеш Бога като Любов. Това е най-великото благо за човека на земята. Това значи, да влезете във връзка с всички разумни души, които ви обичат. Чрез тях Бог ви обича. Дали те обича мъжът ти, жена ти, или слугата ти, не е важно — това е любовта на Бога. Тогава господарят познава слугата си, и слугата познава своя господар. Казваш: Откав дойде то

и слуга в дома ми, стана ми радостно и весело. Щом те напусне слугата, и радостта ти изчезва. Да бъдем разумни слуги на Господа! Казвате: Обществото не е разположено към нас. — От нас зависи това. Ние носим благата на България. Ние носим благата на света. От нас зависи всичко. Благото е на наша страна. Това не се говори, но се опитва. Аз правих много опити в това направление, но всички останаха на особено мнение — своенравен е човекът. Всички очакват чудеса. Сега ще видите най-големите чудеса. Най-голямото чудо е в приказката „Златната рибка и рибарят.“

Всички знаете тази приказка. Първо, дядото поискал от рибката корито за своята баба. Като получила коритото, тя започнала да иска още много неща, докато стигнала до положението на парица. Недоволна от това, тя пожелала да стане като Бога. Рибката се разгневילה и отнела всички блага, които дала на царицата. Така бабата се намерила в първото положение, в своята бедна, скромна колибка.

Същото става и със сегашните хора. Те са недоволни от това, което имат. Обаче, отнемем ли им се всичко, те се примиряват и започват отначало. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.“ Ако и вие не станете като децата и не започнете да учите, няма да влезете в Царството Божие. Мислите ли, че със сегашното си знание ще влезете в Царството Божие? Има учени хора на земята, но малцина от тях

ще влезат в Царството Божие. Който може да се разтовари от своя научен багаж и да остане в положението на дете, той ще влезе в Царството Божие. Защо да не оставиш богатството и знанието си на земята? Нека и други хора да им се радват! Нека и другите да ядат и пият!

Какво е положението на сегашния човек?

Положение на разочарован. Всички хора са разочаровани. — Защо? — Защото никой не е постигнал желанията си. Както живеете, хиляди години още няма да ги постигнете. Във всеки човек има една затворена стая. В нея е неговото богатство, неговите скъпоценности. Ключът на тази стая е изгубен. Щом се намери този ключ, лицето ви ще просветне. Това е човешката душа. Велика и голяма е душата като вселената. Отвори душата си, драсни клечка кибрит, да запалиш огъня на любовта. На този огън ще се топлиш, на него ще готвиш.

И тъй, щастието на човека е в затворената стая. Намери ключа; отвори стаята и започни да учиш и да любиш. Затова е нужен чист ум и благородно сърце. — Открий ни тайната, как да намерим загубения ключ. — Ако ви открия тайната, ще кажете, че повече не се нуждаете от знание. Помнете: Малкото клонче всякога се нуждае от големия клон. И големият клон има нужда от дървото. Аз не казвам, че мога да живея сам, че не се нуждая от хората. Казвам: Всички имаме отношение първо, към Цялото, а после, един към друг. Ако отношенията ни към Цялото са правилни, и към частите ще бъдат

правилни. Ние се разбираме, докато Бог живее в нас. Щом не живее в нас, никакво разбирателство не можем да имаме. Дето е неразбирането, там не е Бог. Той живее там, дето е кротостта, въздържанието, смирението, любовта. Това се иска и от вас. Какво се иска от младата булка: дрехите ѝ, или венеца? — От нея се иска работа. Щом влезе в дома на своя възлюбен, тя закачва булченската си премяна, сваля венеца си и започва да работи. Ако нямаш никакви добродетели, не си женен. Имаш ли добродетели, женен си. Да се ожениш, значи, да правиш това, което Бог прави. Оженил си се за целия свят, за Бога. Затова се казва, че Бог е нашият възлюбен.

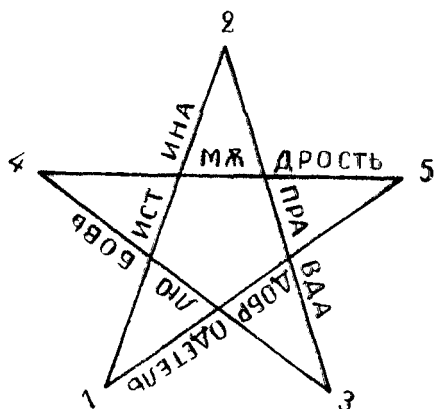
Желая на всички, да бъдете умни, добри, морални, пълни с добродетели. Това значи, да бъдете женени.

1. Лекция от Учителя държана на
21 септември, 1932 г. София.—Изгрев.

Разумните сили

Размишление

Тема за следния път: „Предназначението на светлината.“

фиг. 1.

Фигура 1. представя символа на човека в движението. Този символ означава още разпределение на разумните сили в човека. — Отве

започва действието на тези сили? — От точка 1.

При сегашното развитие на хората, всеки има особено разбиране за нещата. Това е частично разбиране. Не може да намерите двама души, които имат еднакво разбиране, еднакво чувствуване, еднакъв начин на мислене и прилагане, или еднакви движения. Хората се различават коренно едни от други. Ако те мислеха чувствуваха и постъпваха еднакво, в света щеше да съществува голямо еднообразие. Разнообразието между хората се дължи на вътрешното различие в тях. И между животните има голямо разнообразие. В природата е важен първоначалният вътрешен импулс. Някъде този импулс е несъзнателен — това не е важно. Обаче, някъде е съзнателен. Например, когато камъкът пада, това се дължи на известен тласък, макар че той не го съзнава. И водата, като слиза надолу, не съзнава предназначението на това движение, но то се дължи на известен тласък, на известен импулс, даден отнякъде.

Представете си, че започвам да се движа от точка 1, 2, 3 и т. н. (фиг. 1). На какво се дължи това движение? Защо вървя в тази посока, а не в друга? Посоката на дадено движение се определя от нещо, а именно, от това, дали пътят е отворен, или не. Движиш се в известна посока, защото пътят е отворен. — Кога е отворен пътят? — Когато имаш обект, към който се стремиш. Този обект може да бъде човек или друго нещо, което обичаш. Любовта е първият зов, първият импулс, пър-

вото освобождаване. Ги се стремиш към известна посока, за да се освободиш от затвора. Отварят вратата и ти казват: Ето, оттук можеш да излезеш. Любовта е единствената врата, от която можеш да излезеш от затвора. Тя е единствената сила, която освобождава. Процесът на освобождаването се нарича истина.

И тъй, всяко движение започва от пътя на любовта. Тя се кръсгосва с разумността. Пътят от точка 1 — 2 е път на истината. Той е прав и води към свободата. През това време, ти ще измениш материала, който ти е даден да обработваш, и ще влезеш в света, но свободен. Да имаш свобода, това значи, да правиш, каквото искаш, но разумно. Щом излезеш от затвора, ти си в света на свободата, никой не те пази, но вече сам се грижиш за храна, за подслон, за почивка.

И тъй, това, което става вън от човека, става и вътре в него. Намираш се в безизходно положение. Казвам: Скоро си излязъл от затвора. Страдаш, мъчиш се, не можеш да си отговориш, защо идат страданията. Казваш: Защо Бог създаде този свят? Защо допусна страданията? Пиленцето, което е още в черупката на яйцето, не е ли без страдания? Въпреки това, то хлопа на черупката и казва на майка си: Освободи ме, искам да живея като тебе! Майката отговаря: Не е време още, почакай малко! — Искам да излеза, да бъда свободно като тебе. То мисли, че щом излезе на бял свят, ще бъде свободно като майка си. Много

се лъже то! Щом излезе от черупката, то ще се натъкне на големи противоречия. Колкото едно същество е по-близо до една разумна форма, толкова по-големи ще бъдат противоречията му. Странанията и противоречията на човека са най-големи, защото е най-разумната форма на земята. Дойде ли човек до ангелския свят, странанията му стават по-големи. Като грешаш на земята, ти изкупваш греховете си. Обаче, сгрешаш ли в ангелския свят, никакво изкупление няма.

Това са разсъждения, подобни на тези, които мъжът прави за любовта на жената и жената — за любовта на мъжа. Мъжът никога не може да разбере любовта на жената, и жената никога не може да разбере любовта на мъжа. Жената мисли, че разбира сърцето на мъжа — това е въпрос. И мъжът мисли, че разбира сърцето на жената — и това е въпрос. Колкото могат да разберат външния свят, толкова и те се разбират. Като казвам, че мъжът и жената не се разбират, това не показва никакво невежество. За да разбере жената, мъжът трябва да стане жена. За да разбере мъжа, жената трябва да стане мъж. Казвате: Как е възможно това? И Никодим зададе същия въпрос, когато Христос му каза: „Ако не се родиш изново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ — Възможно ли е голям човек да влезе в утробата на майка си? Христос го запитва: Ти си учител Израилев, и не разбираш ли това? Плъътта не може да разбере роденото от Духа.

Пентаграмата (фиг. 1) представя човек с прострени ръце настрана. -- Какво показват прострени ръце? -- Че човек е в движение. Като ви наблюдавам, как правите упражненията, виждам, че не разбирате техния дълбок смисъл. Ако разбрахте смисъла им, никой от вас нямаше да гладува и боледува. Те са само шест упражнения, но всяко от тях има свое предназначение. Както ги правите, малцина от вас се ползват. Всяко движение, което човек прави, е резултат на вътрешна разумна сила. С всяко движение на главата, на ръцете и на краката, хората сами се правят щастливи или нещастни. Дали съзнавате това, или не, не е важно. Един ден ще го съзнаете. Представи си, че си чирак в една грънчарница. Влизаш в работилницата и започваш да движиш краката си на една и на друга страна. По невнимание докоснеш едно голямо гърне с крака си и го счупиш. Какво ще правиш? Ако си майстор, ще направиш ново гърне, а ти си чирак, сам нищо не можеш да правиш. Господарят ти казва: Ще платиш гърнето! -- Случайно го счупих. Не съм ли свободен да се движа, както искам? -- Тук не си свободен. Излез на полето и се движи, както искаш. Тук има грънци, ще внимаваш при движенията си. Сега, за невниманието ти ще те глобя, ще платиш 500 лв. -- Ето едно неразумно движение.

Простираш ръцете си, пригръщаш някого и го целуваш. -- Защо правиш това, сам не знаеш. Нито ти му даваш нещо, нито той ти

дава. Това е движение по навик, по традиция. Друг е въпросът, ако пригърнеш една чаша вода и я доближиш до устните си да я целунеш. Водата ти дава нещо, а ти ѝ благодариш. Това движение е на място. Щом изпразня чашата, не я търся. Като ожъднея, пак отивам към чашата и, като видя, че е пълна, пак простирам ръце към нея, пригръщам я и я целувам. Ето едно разумно и смислено движение! Ако вашите мисли, чувства и постъпки не са пълни с нещо, нямат съдържание, мислите ли че някой ще дойде при вас? За да бъде животът ви красив, поне един пътник трябва да спре при вас. Вие сте дошли на земята да изпълните Божиата воля. Щом се подчините на тази воля, ще вървите по пътя на истината.

И тъй, когато се отправиш към истината, трябва да знаеш, защо отиваш там. Отиваш при златаря. — Защо? — Да си купиш, или да си поръчаш един златен предмет. Искаш от него да ти направи пръстен. Трябва да знаеш, какъв да бъде пръстенът, колко широк и дебел. Една мома си поръчва пръстен. Тя дава златото, а златарят прави пръстена. Обаче той излиза тесен. — Защо? — Златото не е достатъчно. Случва се, че и богат човек носи тесен пръстен. Той има достатъчно злато, но пръстенът му е тесен. Значи, с дебело въже ще извадиш много вода от кладенеца. С тънко въже ще извадиш малко вода. На същото основание казвам: Ако пръстенът на младата булка е дебел и широк, много ще дава; ако пръсте-

нът ѝ е тесен и тънък, малко ще дава. От първата се иска много, а от втората — малко. Всяка разумна дума има цената на златото. Кажеш ли една дума, или обещаеш нещо, трябва да го изпълниш. Природата те държи отговорен. Болен си, молиш се на Бога и оздравяваш. Понеже си обещал да направиш нещо за Господа, като оздравееш, трябва да го изпълниш. Природата те държи отговорен. Бъди готов да направиш поне една жертва за Господа. В Стария завет са жертвували животни, но сега жертвата подразбира друго нещо — ще пожертвуваш себе си.

И тъй, да се жертвуваш, това значи, да се движиш в посока на точките 3 — 4, т. е. в посока на любовта. Можеш да се движиш и в друга посока, но ще измениш хода на своя живот. От точка 1 можеш да отидеш към точките 2 и 5, но отношенията в човека се изменят. При всеки връх ще придобиеш нещо. Не е безразлично, през кой връх ще минеш. Добродетелта, например, е завършен процес, който става в човешките мисли и чувства. Някой се сърди, гневи се. — Защо? — Защото нещата не ставали, както трябва. Щом направиш една грешка, ти допускаш вече и втора, и трета. За да не става така, дръж първата грешка. Щом я изправиш, другите грешки се избягват.

Тези дни започна да се строи на Изгрева салон. Наблюдавах, как се работи. Двама майстори туряха дюшемето на салона. Понеже е голям, те правеха опити, от коя страна да започнат

поставянето на дъските. Започнаха от източната страна — не вървеше, имаше нещо криво. Единият майстор започна от средата — и там не вървеше добре. Какво да правят? Виждам грешката им, но не искам да се меся в тяхната работа. Не е приятно да изправяш чуждите грешки. Това е най-голямото нещастие! Гледах майсторите, но разбрах, че не можах да си изправят грешката. Казвам: Българска работа! Добре, че майсторите направиха грешка, да вземем пример от тях. Често бащата направи грешка в дюшемето, а майката го изправя. Като гледа, как работи бащата, синът казва: Дай, аз да го направя. Започва да го прави, но не може. Той го прави още по-лошо. Обаче, в края на краищата, нашите майстори изправиха грешката си.

Често слушате синът да казва за баща си: Баща ми не ме е възпитал, както трябва. Бащата отговаря: Ожени се, роди деца и ги възпитай по-добре от мене. Синът иска да се жени, но бащата казва: Млад си още, не бързай. — Ти, като се жени, пита ли някого? И аз ще постъпя като тебе. Бащата престава да говори на сина си. Последният се оженва и, за да докаже на баща си, че може да издържа семейството си, заминава със своята възлюбена за Америка. Колкото пари имал, вложил ги в една голяма банка. Не се минало много време, банката фалирала, и той изгубил всичко. Сега пише на баща си: Татко, прати ми пари да се върна. Бащата отговаря: Ще останеш там, докато из-

държиш изпита си. Само така ще научиш урока на послушанието.

Запитали едного: Защо се жениш? — Да не се ли женя? — Не е въпрос да се жениш, или не; важно е, като се жениш, да разбираш отношенията между душите. Може да се ожениш, и пак да не си женен. Женитбата е вътрешен процес. Речеш ли да се жениш по външен начин, ще се жениш и ще те разженват. Твоят възлюбен или възлюбена ще види, че умът и сърцето ти са в противоречие. Следователно, ти си раздвоен. Твоята възлюбена е недоволна вече от тебе и започва да мисли за друг някой. При това положение, ти си вече развенчан. Такова е положението ти в невидимия свят, но на земята ти още си окован във вериги, ограничен си. Сега аз говоря безлично, нямам никого пред вид. Личният живот се проявява в даден момент, когато се кръстосват два интереса. Ако двама души се настанят на двата края на земята, личният интерес между тях ще изчезне.

Какво представя пентаграмата? — Път към истинския живот. Ти се ожениш. Ако искаш да живееш добре с жена си, трябва да знаеш, какъв път да избереш. Тръгваш по пътя на истината, а жена ти — по пътя на любовта. При това положение, между вас не съществува никакво отношение. Друг е въпросът, ако жена ти тръгне по пътя на правдата, а ти — по пътя на истината — ще имате отношение. Жената може да върви по пътя на любовта, а мъжът

— по пътя на доброто. Те са дошли до границата на разумния живот.

Как се молят хората? Ако вдигнеш ръцете си нагоре, лявата означава любовта, а дясната — мъдростта. Така човек може да разреши много въпроси. Колкото и да е културен, той няма да разреши своите въпроси. Той ще те остави сам да изправиш грешките си, но ще ти покаже, как да ги изправиш. Това значи, да намериш начин, да изправиш кривото дюшеме. Вие постоянно изправяте своите дюшета, но още не сте ги изправили. — Защо? — Защото се месите в чужди работи. Не вади гвоздеите от чуждото дюшеме, да не се набодеш на тях. Мислиш ли, че можеш да поставиш дюшето по-добре от майстора? Трябва да имаш точни мерки, за да знаеш, как да го поставиш.

Мнозина ми говорят за любовта, за доброто и за добрия живот. Добър живот за вас е този, при който вие забогатявате, а окръжаващите обедняват. Не е добър живот този, при който вие обеднявате, а окръжаващите забогатяват. Ако взема товара от гърба ви и го туря в своята празна кола, лошо ли е това? Пушам колата си напред, а вие тичате след нея и си казвате: Отиде богатството ми! Като стигна на определеното място, спирам колата и ви давам багажа. Верни ли са вашите съмнения? — Това са предположения. — Хората ме гледат накриво. — Това е предположение. — Те не искат да ме видят. — И това е предположение. Ко-

гато някой не иска да те види, това показва, че той е болен, кракът го боли, не може да се движи и да те срещне.

Всеки от вас трябва да си начъртае по един пентаграм, да знае по кой път да върви. Ако правиш лоши движения, ще чуиш грънци, ще ги плащаш. Единственият път, по който можеш да вървиш, е правата линия. Можеш да вървиш надясно и наляво, напред и назад, но ще правиш грешки. Прави упражнения, които да те повдигат. При първото упражнение, от шестте дадени, първо слизаш долу, навеждаш се и казваш: Господи, слязох до дъното на кладенеца. Помогни ми да се издигна и излеза на свобода. Ще слизаш и ще се качваш, ще грешиш и ще изправяш грешките си, но никога не се занимавай с чуждите грешки. — Защо? — Защото те се отпечатват върху съзнанието ти. Можеш да фотографираш всичките глупости и престъпления на хората, но трябва ли да се петниш с тях? Човешкият мозък е подобен на фотография, която отпечатва, всички образи. Всичко можеш да отпечатваш на тази фотография, но, в края на краищата, ще носиш отговорност. Няма нещо, което не е позволено на човека да прави, но той не може да се освободи от отговорност. Можеш да правиш и добро, и зло, но ще отговаряш. Това е аксиома. Питаш се: Защо ми дойдоха толкова страдания? — Защото си правил зло на хората. — Как ще се освободя от тях? — Като се върнеш назад и изправиш грешките си. Ще изправяш

грешките си, без да се занимаваш с чуждите грешки. Те са нечистота, която, като разбъркаш, започва да мирише. Тури запушалка на нечистотиите и ги остави далеч от себе си. Като отиваш при Бога, не говори за грешките на хората, но питай Го, какво да правиш, за да се освободиш от мъчнотиите и противоречията си.

И тъй, правете упражненията съзнателно. Вдигнеш ли ръцете нагоре, това значи, да прилагаш правдата и истината в живота си. Без правда и истина нищо не се постига. Истинският човек съдържа в себе си всички добродетели. Някой художник нарисувал образа на св. Богородица. Това не е образът на св. Богородица, но образът на наша Мара. Друг нарисувал Христа. Това не е Христос, но наш Христос, Стоян или Иван. Никой не може да нарисува Христа. Той съдържа в себе си петте добродетели: любов, мъдрост, истина, правда и добродетел. Това са пет велики свята — пет мощни сили, събрани в една велика, необятна сила. Тя разрешава всички мъчнотии в света. Кажеш ли, че Христос е в тебе, ти трябва да разрешиш всичките си мъчнотии. Ако не можеш да ги разрешиш, Христос не е в тебе. За момент може да е в тебе, но, понеже живеш в закона на свободата, направиш една грешка, и Христос те напуска.

Пентаграмата се пише обикновено с върха нагоре. Обърнеш ли я с върха надолу, ти влизаш в ада. В човека адът и раят са едновременно. Ако живееш разумно, ти си в рай; ако

живееш неразумно, в ада си — от тебе зависи твоето щастие и нещастие. Човек представя пентаграм. Всички искат да имат по един пентаграм. Женен си — мъжът ти е пентаграм, жена ти — също е пентаграм. Ако не живееш добре с мъжа си или с жена си, ще се разведете. Като наблюдаваш човека, виждаш в него петте добродетели: правата, която води от левия крак към главата, е истината; от главата към десния крак е правдата; от десния крак към лявата ръка е любовта; от лявата ръка към дясната е мъдростта, и от дясната ръка към левия крак е добродетелта.

Помнете: Движенията, които правите при упражненията, се основават на велик вътрешен закон. Като правите упражненията, умът, сърцето и волята ви трябва да участвуват в тях. Колкото по-съзнателно ги правите, толкова по-оправен е вашият път. Каквото да правите, не можете да се освободите от петогълника. Той определя пътя на вашите движения. Един ден ще ви обясня значението на числата от 1 — 5. Всяко число е формула. Ако съчетаете единицата с числата 2, 3, 4 и 5, ще имате различни постижения. От единицата и тройката се образува числото 13 — фатално. То представя купчина барут. Детето се приближава към барута, да види, какви свойства има. Драсне клечка кибрит, и цялата къща отива във въздуха. Значи, числото 13 е динамично, взривно число, както бомбата. Като се изговори това число, трябва да бягаш далеч от него. Като се гневиш,

ти си в числото 13. Който не разбира свойствата на това число, вижда равгневен човек и, вместо да се отдалечи, отива при него със запалена клечка кибрит. После се чуди, какво е станало, че произлязла експлозия. Вие се смее-те, но след смеха иде плач.

Числото 13 се изявява често в живота на младите. Мома и момък се обичат и се женят. Момата мисли, че ще бъде щастлива с него, но като се оженият, разочарова се. Исква да се облече хубаво, но той сваля шапката ѝ, новата ѝ рокля и я затваря вкъщи. Тя се сърди, недоволна е от него. Това е ревността — числото 13. Тя мисли, че като се облече хубаво, като нея няма друга. И в духовно отношение е същото. Някой пригърне известно верую, облече се с него и мисли, че е единствен в света. Не, ти ще се облечеш с петте добродетели с живия петогълник.

Като ученици, бъдете готови да изправяте грешките си сами. Обидиш някого. Иди при него да се извиниш. — Не искам. — Щом не искаш доброволно, ще дойдат неорганизираните сили на природата и ще се справят с тебе по закона на петогълника, но обърнат с върха надолу. Не чакайте да се приложи Божият закон насила. Казва Христос: „Раздай богатството си на сиромасите.“ Това не значи, да тръгнеш от един сиромас на друг да раздаваш. Бъди готов в себе си, всеки момент да даваш, че като изярати Бог някой беден човек при тебе, да си готов да дадеш. Под „сиромас“ разбирам добър

и разумен човек. Престъпникът не е сиромаш.

Какво разбрахте от днешната лекция? Ще кажете, че това е ваша работа.— Ако свършите тази ваша работа, както ви казвам, добро ви очаква. Ако свършите работата си, както вие разбирате, не ви очаква добро. С други думи казано: Свършете работата си, както Бог изисква.

Казвам: Има един разумен, красив свят. Ако се свържете с него, нова светлина ще блесне във вас.

Казано е в Писанието: „Всички няма да умрем, но ще се изменим.“

— Само пътят на вечната светлина води към истината.

..

2. Лекция от Учителя, държана на
28 септември, 1932 г. София.— Изгrev.

По този път

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Еванг. на Иоана.

Човек трябва как да знае да използва благата, които Бог му дава. Животът в едно отношение е благо, а в друго отношение е страдание. Любовта в едно отношение е благо, в друго — не е благо. Доброто в едно отношение е благо, в друго отношение не е благо. Знанието в едно отношение е благо, в друго отношение не е благо. Следователно, трябва да знаете, в какво отношение нещата са блага, и в какво — не са блага.

Да се самовъзпиташи — това е благо за човека. Самовъзпитанието не е прост процес, също така и самопознанието на човека. В древността се е говорило по тези въпроси, и сега се говори. Ако ви се даде тема за възпитанието, всеки ще напише нещо. Ако ви се даде тема за доброто, всеки ще пише нещо за доброто. Ако ви се даде тема върху любовта, може да се напишат цели съчинения. Всичко това е хубаво, но от едно съчинение до друго има голяма разлика. Да кажем, вие сте учили да смятате. Например, ако ви попитат, какво означава единицата, как бихте отговорили? Или числата две,

три. За вас това са обикновени числа. Но знаете ли, колко време е струвало на природата, за да се прояви единицата във вашето съзнание? Тази единица не е изникнала така. Вземате един орех и казвате: Един орех. Обаче, никога не се спирате върху сложния процес при образуването на ореха. Може да разгледате ореха в неговата ядка, в неговата черупка или в неговата скрита сила. Имаш орехи, може и да ги ядеш, но от ядене до ядене има разлика. Ти не знаеш, кога да ядеш. Храненето не е произволен процес, то е разумен процес. Храненето е един от най-разумните процеси, и понеже природата не счита, че ние сме разумни, не е предоставила храненето под наш контрол. Имаме желание да ядем. Ние взимаме храната, подсвъчем я, но влезе ли вътре, тя казва: Не се меси в тази работа, друг ще я свърши. Месиш ли се, ще я объркаш, и нищо няма да излезе. Човек мисли, че разбира нещата. Добре е това, но разбирането не е затворен процес. Например, мислиш, че си богат човек. Богатството подразбира да имаш почитта и уважението на хората. Каквото пожелаеш, всякога да го имаш.

Богатството е благо за човека, но то може и да не бъде благо. Ако си богат в един свят на крадци и разбойници, те ще те спират на всяка крачка и ще те глобяват, че си богат, докато вземат и последната пара от джоба ти. Като ти вземат всичко, ти ще бъдеш вече сиромас в тази държава. Тогава сиромашията ще бъде благо за тебе, защото си се отървал от

крадците. Ако живееш дълго време между тях, ще си кажеш, че не струва да бъде човек богат. Но като влезеш в друг свят, дето няма безправие, тогава ще имаш желание да бъдеш богат. В тази държава сиромашията се счита за леност. Така че, в едно отношение, сиромашията е благо, а в друго — не е.

Искам да внесе една нова мисъл, която и за природата е нова. Вие четете, какво е казал Христос преди 2000 години. Много неща е казал Христос. По някой път се интересувате, какво е казал Господ за бъдещето — и то е хубаво. Но има нещо, което Господ сега казва. Кое е важно за вас в дадения случай? Това, което Бог е говорил в миналото, това, което говори сега, или това, което ще говори в бъдеще? — Това, което Господ говори сега, е най-важното. От сегашното говорене ще се образува миналото и бъдещето. Миналото и бъдещето са относителни неща. Миналото за едно го е бъдеще за друго. Това, което за нас е настояще, за друго е минало. Старият човек, който е преминал десетгодишната си възраст, за него детинството е отдавна минало. Но детето, което е на десет години, то живее с тези възжеления, които старият някога е имал. Сега той казва: Това са детински работи. Защо той мисли така? Защото не е разбирал в детинството това, което трябвало да разбере. И сега казва: Да умра, да се освободя. Той и старостта не е разбрал. Често той казва: Като отида на онзи свят. — Добре, като отидеш на онзи свят и

разбереш нещата, тогава онзи свят ще бъде благословение за тебе. Но ако отидеш в другия свят и там не разбереш това, което търсиш, тогава ще се намериш в противоречие. Много примери са приваждали за противоречията, но те могат да ви залъжат. Примерът е като бонбонче. Ти го близваш сегиз-тогиз, но със сладки работи животът не се поддържа. Сладките думи са необходими, но, освен тях, за човека е нужна храна.

Ако ви зададат въпроса, какво нещо е топлината, какво ще отговорите? За топлината имаме друго понятие, за което едва сега учените хора ще трябва да мислят. Топлината е един процес в природата, който ни освобождава от негодите. При разлагането на твърди тела се образува топлина, а някога и светлина. При разлагането си, те се освобождават от твърдото си състояние. Следователно, топлината и светлината освобождават. Обаче, не всякога е така. Има топлина и светлина, които освобождават, но има светлина и топлина, които заробват. — Възможно ли е, едни и същи сили да произвеждат два различни резултата? И Никодим, един от учените на своето време, адепт, запитва Христа: „Може ли човек наново да влезе в утробата на майка си?“ Христос му отговори: „Ти си учител Израилев. Как да не знаеш това? Роденою от Духа дух е; роденото от плътта, плът е.“

Ако вие питате, как може вътре път човек да влезе в утробата на майка си, ще ви

кажа: Как е възможно да не знаете това? Като влезе в клас, ще ви запitam: Какво представят числата 1, 2, 3, 4, 5 и т. н.? Ще кажете, че не знаете. — Как да не знаете толкова прости неща? Тези числа могат да бъдат ябълки. Както числата не съдържат еднакво число единици, така и ябълките не са еднакви по форма и големина. И орехите не са еднакви по форма и големина. Всяко нещо в природата има точно определена форма и големина. Всяко число може да се увеличава с цифрите 1, 2, 3, но може и да се намалява — с отнемане на същите числа. Например, като поставим тройката при двойката, получаваме числото 23. Какво печелите, ако числата се увеличават? Казвате: Имам да давам 50,000, а да взимам 150,000 лв. Или имам да давам 24,000, а да взимам 5,000 лв. Това са механически процеси. Друг е въпросът, ако кажете, че 60,000 души са против вас, а 5,000 със вас. Това са положителни и отрицателни числа. Когато имаш да взимаш, числата са положителни; когато имаш да даваш, те са отрицателни. Когато хората са с вас, числата са положителни; когато са против вас, числата са отрицателни. Какво ще кажете, ако стомахът и дробовите са с вас, а главата — против вас? Или, ако стомахът и главата са с вас, а дробовите против вас? Значи, имате здрава мисъл и чиста храна, а въздух нямате.

И тъй, който не е навикнал да мисли по нов начин, ще каже, като турчина: „Седем ката нагоре, седем ката надолу.“ Това значи: Защо

ще си блъскам главата с тези въпроси? Всичко е седем ката нагоре и седем ката надолу, няма защо да мисля. Казвам: Когато животните престанаха да мислят, израснаха им рога, козина, копита. Ако и ти престанеш да мислиш, ще ти израснат рога, копита, козина. Какво ще спечелиш от това? Козината, рогата и копитата трябва да изчезнат. Те са ограничителни условия. Искаш да станеш силен. Ако успееш в това какво благо си придобил? Конят, волът, слонът са по-силни от човека, но, въпреки това, те му работят. Човек не е много силен, но успял да впрегне и най-силните животни в негова услуга. Казвате: Синове Божии сме. Бог живее в нас.

Синове Божии сте, но боледувате, Синове Божии сте, но не можете да се справите с условията. Синове Божии сте, но се гневите и сърдите. Синове Божии сте, но не можете да вземете правилно един тон, не разбирате смисъла на числата. Казвате, че във вас тече царска кръв. Под „кръв“ разбираме живота. И Мойсей казва: „Няма да пиете кръвта на животните.“ Животът носи интелигентността.

И тъй, ако не се е събудил великият живот и не мислиш, това показва, че в тебе не тече царска кръв. Как ще се справите с мъчнотиите в света? Досега сте се справяли с мъчнотиите от паразитите по механичен начин. Паразитите заставиха човека да създаде гребена. Ако нямаше паразити, гребен не щеше да има. Значи, паразитите са образували гребена. Но те могат да се заставят да излезат от главата и без

гребен. Под „паразити“ аз разбирам нисши, неразбрани мисли. Много пъти в тебе се явява известна мисъл. Искаш да станеш богат, когато предназначението ти в живота е да станеш добър. Но и това не е смисълът на живота. За предпочитане е, при всичките блага, които имаш на земята, да ти бъде като цел в живота — да станеш добър. Това е един резултат — число, което трябва да се разложи, за да намериш вътрешния смисъл. Доброто се отличава по своите качества. Казват за някого: Той е добър човек. Но той е добър спрямо едного, не е такъв спрямо другите. Аз разглеждам природата от това становище. Вземете някое от свирепите животни, лъвицата или тигрицата. Мислите, че тигрицата е лишена от любов. Тя не проявява любов по отношение на човека; може да го разкъса, но като отиде при малките си, тя проявява голяма нежност. Как ги ближе, как ги глади! Донесе им едно агне и ги кани да си хапнат. Тигърът има такава любов, както в човешкото сърце. Как ще обясните това противоречие? Спрямо едного проявявате любов, а спрямо друго не. Някого обичаме повече, някого — по-малко. Това различие съществува. Всяко чувство си има обект. Не може да проявиш чувството си, ако нямаш обект. И мисълта има външна форма. Чистата мисъл, сама по себе си, в нашия живот е непонятна. Тя всякога е свързана с известен материален предмет.

Да дойдем до разумната страна на въпроса. Вашият живот е брънка от противоречия.

Противоречията са повече, отколкото хармонията в живота. Връщаш се от университета или от гимназията и мислиш, че работите са уредени. Казваш: Моите работи не са уредени. Какво ще стане с мене, като остареея? Всички се мъчат със същия въпрос: Какво ще стане с нас? Генерал си, учител си, ученик си — питаш: Какво ще стане с мене? Казваш: Аз познавам Бога. Христос е казал: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“ Ти познаваш Бога, но това познаване няма резултат. Под „познаване“ аз разбирам, да имаш интимно, вътрешно общение с Бога. Да гледаш само ореха, това е външно познание. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Под „плът и кръв“ Той разбира вътрешния живот. Ако Христовият живот не влезе във вас и не стане едно с вас, не можете да имате живот в себе си. Тази е вътрешната страна на идеята.

Ще кажете, че това е отвличена идея, която ни отдалечава от истината. Дали е отвличена идеята, познавате по това, придобивате ли нещо от нея, или не. Това е все едно, да се интересуващ, какво мисли твой приятел. Ако придобиваш нещо от това, интересът ти е на място; ако нищо не придобиваш, желанието ти е отвлечено. Искате да знаете, дали учителят ви обича. Ако мислите, че не ви обича, считате, че сте открили някаква велика тайна. Нищо не сте открили. Кажете ли, че ви обича, пак нищо не

сте открили. Да откриеш една тайна, значи, да придобиеш нещо. Всяко нещо трябва да бъде на своето място и време. Ще ме подражаваш, ще мислиш като мене, ще правиш сравнения като моите, но всичко това не е на място.

Един ученик отишъл в топлите страни. Учителят му се обличал с бели тънки дрехи. Като се върнал в родното си място, той решил да подражава на учителя си — да се облича с бели дрехи. Но там било студено. Ако учителят му посети студените страни, няма да се облича, както в топлите страни, а с дебели, топли дрехи. Невъзможно е, зимно време да носиш летни дрехи.

И тъй, знанието е процес за постигане на истината. Важно е, дали знанието води към истината, дали освобождава човешката душа. Всяко знание, което не води към истината, към свободата, няма голяма цена. От всички се иска права мисъл. Това е новата свободна мисъл. Например, вие сте ученици, имате мнение за себе си, мислите, че всичко знаете. Обаче, като излезете пред дъската, пропадате на изпита. Учителят ви поставя слаба бележка. Отивате си на мястото унижен, обиден. Казвате: Как така, да ми пише учителят слаба бележка! Започвате да протестирайте против системата на предаване и изпитване, на възпитание и самовъзпитание. Намирате, че системата е механична. Ако аз бях учител, на способния ученик щях да пиша двойка, а на неспособния — шесторка; на способния нищо нямаше да дам, а на неспо-

собния щях да дам златен кръст. На болния щях да давам по един самун хляб, а на здравия ще кажа: Ти сам ще си изработиш хляба. За предпочитане е, по-малко да ми дават, но да съм здрав, отколкото да съм болен и да ми донасят по един самун хляб.

Мнозина се възхищават от своя живот. Прави са, но за себе си. Според мене, целият свят е една голяма болница, в която повечето хора са болни. Една малка част от хората са здрави, но и те са заети с гледане на болни. Болният казва: Това ме боли, онова ме боли; това искам, онова искам, и здравият е принуден да задоволява желанията му. Щом оздравее, болният напуска болницата и излиза навън. Веднага му дават мотика, лопата или друг някакъв инструмент да работи. Той седи, гледа инструмента и си казва: Чуден свят! Има нещо опако в него. Колко внимателни и добри бяха оъези сестри в болницата, колко грижливо се отнасяха с мене, а тези тука! Вие си представяте небето като болница, дето само ще ядете и лежите. — Не, влезете ли в другия свят, веднага ще ви дадат работа. И в рая да сте, и там има работа. Казваш: Да отида на оня свят, да си почина малко. — Прав си, онзи свят е място на почивка, но почивка от греха. Най-голямото мъчение на земята е грехът.

Докато е на земята, човек работи, труди се, събира богатство. Като замине за другия свят, сберат го и го прашат с празни ръце. И там той събира богатства, но духовни. Щом

забогатее, пак го пращат на земята. На земята човек се движи между доброто и злото. Спрямо себе си той може да е ангел, а към другите — дявол. Или към себе си дявол, към другите — ангел. — Възможно ли е това? — Възможно е. Какво ще кажете за онзи човек, който се самоубива? Не върши ли престъпление към себе си? Да се самоубиеш, това значи неразбиране на живота. Красив е животът, но трябва да се разбира. И най-хубавото ядене, като стои няколко дни на топло, непременно ще се развали. И най-хубавият плод, не добре запазен, лесно се разваля. Следователно, ако не пазиш благото, което Бог ти е дал, ще се превърне на зло.

Сега, като ви говоря така, не искам да остане във вас мисълта, че сте грешници. Греховността се дължи на отклонението ви от правия път. Бог ви е дал всички блага и добри условия да се изправяте. Като живеете разумно, ще изправите живота си и ще се ползвате от благата му. Новата мисъл, която трябва да приемете в себе си е, че имате дарби и способности, които трябва да се развиват. Всеки човек е надарен с различни дарби и, от резултатите на неговата работа, съдим за това, как е обработвал този материал. Кажеш ли, че нямаш резултат от своята работа, това показва, че си вървял по крива линия — направил си голямо отклонение.

Религиозните хора говорят за спасение и се питат, дали ще дойде спасението за всички?

— Кога и да е, всички хора ще се спасят. Ако продължават да грешат, животът ще се обезсмисли. Всички трябва да знаят, че светът е създаден, за да се прояви Божията сила и Божията благодетелност. Като живеят разумно, хората ще разберат величието на Бога. Те постепенно ще се усъвършенствуват, ще станат подобни на Бога, но не и да управляват света, като Него. Бог управлява и ще управлява света. На човека е дадено да разбере Бога, като великото голямо, но не и като великото малко. То ще остане една от великите тайни на Битието. Всички хора се стремят към великото голямо. Всички искат да станат големи. Никой не иска да бъде малък. Христос казва: „Ако не станете малки като децата.“ Значи, малкото освобождава, а голямото заробва. Ако носиш на гърба си чувал със злато и потънеш във водата, ти си загубен. Ако си беден и нищо не носиш на гърба си, и да паднеш във водата, спасен си, лесно ще изплуваш. Ето защо, казвам: Не се товари чрезмерно. Носи толкова колкото сам можеш да носиш.

Като ученици, вие трябва да изучавате окултните науки, за да познавате първо себе си. Ще отвориш ръката си и ще я изучаваш. Аз изучавам ръката по нов начин. Първо гледам, кои пръсти на ръцете са положителни и кои — отрицателни. Това значи, какви сили текат през тях. После спирам вниманието си върху палеца. Той е най-големият пръст. През него тече Божествена енергия. Искаш пари на

заем от някого. Достатъчно е да погледна палеца му, за да знае, ще даде ли пари, или не. Като изучавате този пръст, трябва да го измервате, да видите, колко дълги са трите фаланги на пръста. Горната фаланга на пръста има отношение към Божествения свят, средната — към умствения свят, а долната — най-широката — към материалния свят. По големината на пръстите и на техните фаланги, природата определя характера и проявите на човека. За да изучите хиромантията, нужни ви са 10 — 20 години. Някога и най-добрите хиромантици се объркват в тази наука. В общи чърти, казвам: Ако показалецът е по-дълъг, отколкото е нормата, човек е Юпитеров тип. Ако средният пръст е по-дълъг, той е Сатурнов тип. Ако безименният пръст е по-дълъг, преобладаващо влияние има Слънцето. И най-после, ако малкият пръст е доста дълъг — човек е меркурианец. Когато Юпитер взима участие в човешкия характер, пръв стомахът го посреща, дава му различни подаръци. Затова пръстите в основата си надебеляват. След стомаха идат гърдите. И те носят подаръци на Юпитер, а той им определя средно място в пръстите — средната фаланга. Най-после иде главата. Тя посреща Юпитер с подаръци, а той я поставя в горната фаланга на пръстите. Правилно е показалецът, т. е. Юпитеровият пръст, да има конична форма. Тези типове са пълни по тело и лице, имат добро разположение на духа. Слабите и сухи хора са нервни, сприхави. Те при-

личат на конници или акробати, които ходят по въже с върлина в ръка. За да пазят равновесието си, те са строги, сериозни. Пълните хора, които имат добро разположение, казват: И с върлина, и без върлина можем да се смеем. Който цени Божиите блага и ги използва разумно, прилича на човек с добро разположение и уравновесен. Който не ги цени и не ги разбира, прилича на акробат, който ходи по въже. Той трябва да бъде съсредоточен, да не губи равновесие. Не се върви лесно по въже. Като вървиш по земята, всякога ще се ползуваш от Божиите блага. Човек трябва да уповава на благата, които е придобил от Бога, а не на човешките блага.

И тъй, който уповава на благата, придобити от самия него, прилича на идолопоклонник, който всеки ден вика: „О, Ваале!“ Свършваш университет и казваш: „О, Ваале!“ -- Не поставяй силата си на човешкото знание. Ти не си завършил развитието си, още знания трябва да придобиваш. Не си достатъчно учен и силен. Утре ще дойде някой по-учен и по-силен от теб и ще се чудиш, де остават знанието и силата си. Още много знания трябва да придобиваш. Много и малкото знания могат да те спънат. Не се радвай, че си свършил училище — още много има да учиш. Не казвай, че нищо не знаеш. Радвай се и на най-малката способност, че знаеш да пееш, да пишеш и да четеш.

Отиваш в едно село, и кучетата започват да те лаят. Как ще ги накараш да млъкнат? За-

почни да пееш. Ако кучетата престанат да лаят, това показва, че си постигнал някакъв резултат — добре пееш. Искаш да знаеш, дали говориш добре. Влез в едно общество и започни да говориш. Ако хората те слушат с внимание, добре говориш. — Дали съм силен, това е важно за мене. — Опитай се да вдигнеш някого във въздуха. Пръв той ще признае твоята сила. Обаче, ще се намери друг, който ще вдигне тебе във въздуха. Тогава? Така нищо не се постига. Силата, с която разполагаш, не може да те спаси. — Докога ще ме обират хората? -- Докато си слаб. Слаб е онзи, който не разбира Божиите закони и Божиите блага. Любовта е Божие благо. Знанието е Божие благо. Силата е Божие благо. Щом разбереш Божиите блага и ги използваш разумно, ти се освобождаваш от всички мъчнотии и ограничения.

Сега, аз се радвам, че направих нещо. Посях семето, и то изникна, цъвна и върза плод. Смлях плода и го омесих. Оставям хляба да постои малко, след което ще го опека. Веднага няма да го ядете. Ще го оставим да истине. След това ще се съберем всички на общ обяд.

Какво ще кажете за числото 35,656? Тройката представя Божествения свят. Сегашните хора не разбират този свят. Те се отнасят към него отрицателно, поради което и отношенията им към природата не са правилни. Искат да заставят природата да постъпва като тях, или

както те желаят. Който мисли право, той е готов да плаща дълговете си. Който не мисли право, не плаща нищо, поради което дълговете му се увеличават. Казваш: Толкова време съм учил! Нищо ли не научих? — Какво си учил? Нека дойде един учен, да ми каже, какво си научил. Той ще каже, че е свършил гимназия и университет. — Кое е същественото, което дават гимназията и университетът? — Аз съм християнин. — Кое е същественото в християнството? Аз съм за същественото. Затова като срещна учен човек, радвам се, че мога да науча нещо от него; като срещна невежа, пак се радвам, че мога да му помогна. Срещам богат, радвам се, че мога да получа нещо от него, срещам беден, радвам се, че мога да му дам нещо. Богатството е благо от Бога. Следователно, като съзнава това, богатият доброволно дава от себе си. На бедния пък аз давам доброволно.

И тъй, едновременно ще даваш и ще ти дават; ще обичаш и ще те обичат. Закон е: Като даваш, ще ти дават. Като се изпразниш, отново ще се напълниш. Бог дава на онези, които дават, но не и на онези, които не дават. Казваш за някого, че е богат. Не се заблуждавай. Той е натоварен човек, не е богат. Да си натоварен с богатство и да ядеш сладко на трапезата, това са две различни състояния. Богатият пъшка и не може да яде — натоварен е. Бедният е лек, без товар. Той сяда пред трапезата и сладко яде.

Сега, вие трябва да се спрете върху същественото, да го намерите в своя вътрешен живот. Без същественото, всичко ще се обезсмисли за вас. Казвате: Остаряхме. — Добре, старите са остарели, но какво казват младите? Те казват, че животът няма смисъл. — Колкото са прави старите, толкова и младите. Ако си учител, какво трябва да кажеш на хората? Ще отвориш вратата и ще им кажеш: По този път ще вървите! — Защо? — За да влезете в новия живот. Божиите блага са в новия живот. Когато овчарят изкарва овцете на нова паша, казва ли им какво да правят? Щом видят пресна, зелена трева, те сами знаят, какво да правят — пасат.

Днес и аз отварям вратата на болницата и казвам: Тръгнете по този път! Хвърлете болничните дрехи и се облечете с дрехи на здрави хора. — Ще имаме ли удобства, каквито в болницата? — Излезте от болницата и вървете по този път! Питам ви: В болницата ли сте още, или извън нея? Болни ли сте, или служите в болницата? Ако служите в болницата, похвалявам ви. Ако сте болни, пак ще ви похваля. Мене ми е приятно да ви видя и като болни, и като слуги в болницата. Болният е мек, кръгък, служителът в болницата прилага милосърдието си. И двамата придобиват нещо. Виждали ли сте разочарована мома, или разочарован момък? Момата казва: Не съм красива, не съм учена и богата, затова той не ме обича. Момъкът казва: Не съм силен, не съм здрав и бо-

гат, затова момата не ме обича. Аз гледам на живота като на красива мома, която не те обича. — Какво ще правиш? Ти седиш, очакваш благоволенieto на живота, т. е. на красивата мома. Значи, в широк смисъл, животът е красивата мома. Тя заповядва и на царе, и на владци, и на патриарси. Каквото каже тя, всичко се изпълнява.

Казвам: Същественото за човека с животът. Вижте, какво крие той в себе си и го използвайте. Животът е разумен резултат. Приближавайте се постепенно към този резултат, за да се домогнете до великата истина, скрита зад живота. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Каквото и да правите, не може да се откажете от живота. Ние сме за любовта, за знанието и за свободата; ние сме за живота, силата и мекотата; ние сме за правдата, за истината и мъдростта; ние сме за доброто, за красивото и великото в света. И вие трябва да вървите по този път. Това да бъде вашият идеал! Като придобиете тези блага, принесете ги на Божествения олтар. Всичко да бъде за слава Божия!

По този път вървете! Той е пътят на новото съзнание, на новата мисъл.

— Само вечният път на светлината води към истината.

»

3. Лекция от Учителя, държана на
5 октомври, 1932 г. София.—Изгrev.

Малката истина

Размишление.

Тема за следния път: „Съществената разлика между физическия и духовния живот.“

Ще прочета I. Петрово послание, 5. глава.

Всеки човек очаква нещо и мисли, дали ще се сбъдне, или не. Някога в живота на човека се случва това, което очаква; някога се случва това, което не очаква. Значи, резултатът на очакването му е положителен, или отрицателен. Някога човек се радва, а някога скърби. Кое причинява радост? — Богатството, знанието. Като забогатее, човек мисли, че е придобил всичко. Не е така. Някога богатството прави човека щастлив, но някога го прави нещастен. За да не е нещастен, той не трябва да носи богатството в ума си. То обременява човешкия ум. Ако искаш да знаеш всичко, ти пак обременяваш ума си. Какво печелиш, ако знаеш, колко пъти си ял през жи ота си, колко дрехи и обувки си скъсал, колко книги си прочел? Ако туриш всичко, което знаеш, в паметта си, ще си създадеш един „бит-пазар.“ Какво ще придобиеш от този бит-пазар? Дето отидеш на гости, или с когото се срещнеш, все ще разказваш за своето минало. Бог изчистил грехо-

всете на твоето минало, но ако намериш малко нещо останало от тях, веднага започваш да говориш за него. Значи, ти обичаш греха и не се отказваш от него. Не говоря за черния грях, но за обикновения грях, кавалер на голям орден.

Сега, като изнасям истината, вие искате да проникнете в моята мисъл, но не можете. Не е важно, каква е моята мисъл, огде я взимам. Важно е, каква полза ще ви принесе тя. Някой ми носи вода. Не е важно, кой я носи, отде я носи и кога я донесъл. Важно е, каква е тази вода и как се отразява на моя организъм. Трябва ли да питам, каква е водата? — Веднага ще я вкуся. Това е съществено за мен. Останалото е несъществено. Следователно, не обременявайте ума си с несъществени неща. — Кое е съществено в живота? Представи си, че един човек те среща и те поглежда. Ти започваш да се питаш, защо те гледа и какво иска да каже с този поглед. Важно е, какво се крие в погледа. Може би, този човек нямал работа, минал-заминал край тебе и те погледнал. Ако имаше работа, нямаше да те гледа. Понеже е свободен, той те погледнал и си заминал. Друг е въпросът, ако в погледа му се крие нещо дълбоко. С погледа си той ти казва: Ти имаш една скрита болест в себе си. Отдавна я носиш, но аз мога да ти помогна. Ето, това е същественото в погледа на човека — да те погледне и да ти предаде нещо, или да ти помогне.

И тъй, при сегашните условия на живота, човек трябва да се занимава с нещо, да помага на някого. Ако ядеш, ще се занимаваш с храната, главно с хляба. Ако си жаден, ще се занимаваш с водата. Ако си в салон, дето избухва пожар, ще гледаш час по-скоро да излезеш навън. Останеш ли в салона, животът ти е изложен на опасност. Казваш: Ще отида в другия свят. — Вярваш ли в съществуването на този свят? Някои вярват, някои не вярват, но нито едното, нито другото определят съществуването на другия свят. Младата булка, като напусне бащиния си дом, отива със своя възлюбен в странство, и след четири-пет години се връща при родителите си. Бащиният дом е небето, отдето сте слезли. Ако не се върне скоро в бащиния си дом, тя ще копнее да се върне, да види родителите си. Въпреки това, малко хора мислят за онзи свят, отдето са дошли. — Защо младата булка не се връща в бащиния си дом? — Средства няма. Понеже постоянно мисли за родителите си, тя често ги сънува. Аз уподобявам сънищата на портретите на хората. Гледаш портрета на своя възлюбен и мислиш, че е реален. Не смесвайте сенките на живота с неговата реалност. Всяка реалност, която веднъж си опитал, оставя неизличими отпечатъци в човешкото съзнание.

Често хората мислят по стар начин. Седи някой и е недоволен от живота си. По лицето му е написано недоволството. Кой е виновен за това. Когато сте напускали другия свят, ра-

зумните същества и светините са ви казвали: Не слизайте на земята! Тази мома не е за вас.

— Ех, да знаех! — Сега вече знаете. Но тогава не знаехте, бяхте запалени от четирите страни. Вие слязохте да търсите някого на земята. Любовни работи! Избягахте от небето, за да дойдете на земята. Любовни работи! Дошли сте на земята по незаконен път, избягали сте от небето. Оженили сте се пак по незаконен път. Това са фигури на речта. След това, случи ви се някаква неприятност или нещастие. Има три разбирания за живота: Едно за обикновените хора; второ, за средните и трето за великите хора. От тези гледища, животът и страданията в него имат специфичен смисъл. Всяко страдание, което сполетява човека, е строго определено. То е като четката в ръката на художника. То чъртае линиите по лицето на човека. Ако четката на това страдание не мине по лицето ти, нищо няма да придобиеш. Живот без страдания нищо не представя. Никой не може да избегне страданията. Христос, Син Божий, мина през най големите страдания. — Не можа ли да мине Той без страдания? — Можа, но Той мина през големи, велики, разумни страдания. Той се опита да мине без тези страдания и казваше: „Ако е възможно, нека се отмени тази чаша“. Но най-после каза: „Отче, да бъде Твояга воля, в Твоите ръце предавам духа си.“ Той разбра, че Му е определено да мине през тези страдания. Мнозина се оплакват и казват, че имат големи страда-

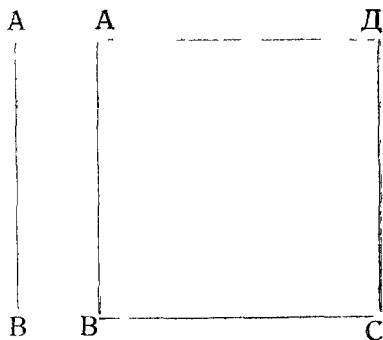
ния. Колко големи? Големи страдания са ония, при които излизат кървави капки от порите на човека. Така беше с Христа. Неговите страдания са образец на най-големите страдания. Колко души са минали през такива страдания? Привилегия е за човека да мине през Божествените страдания. Привилегия е за човека да бъде изпитван. Ти се намираш прел комисия. Тя те наблюдава, изпитва това, което става в ума, сърцето и душата ти. Щом възприемеш нещо чрез своите мисли, чувства и постъпки, турят ти известна бележка. Ти си мислиш: Издържал ли съм изпита, или не?

Сега, от всички се иска да знаят същественото в живота. Един милионер търсел доверено лице за кантората си. Явили се много кандидати за това място. Всички били добре облечени, спретнати, с големи препоръки. Пред вратата на кантората, милионерът оставил две празни стомни. На всички кандидати той отговорил учтиво: Ще ви имам пред вид. Най-после, дошъл един млад, беден момък, който също представил молбата си. Преди да дочака отговора на милионера, той взел набързо стомните, напълнил ги с вода и ги оставил на мястото. След това се изправил в стаята да чака отговора. Милионерът му казал: Вие ще останете при мене на работа.

Следователно, докато първите кандидати гледали да вземат нещо от милионера, а не да му дадат, последният кандидат дал нещо от своя труд. Всеки трябва да изпълни нещо,

да свърши една добра работа. Това е неговият документ, това е неговата препоръка за морала и качествата му. Това е една неразгадана тайна, а за разумния — разгадана тайна. Той взима стомните, отива да ги напълни и след това ги оставя на мястото им.

Сега, на фиг. 1. имате правата АВ. Какво ще стане с тази права? Какво ще образува, ако тя се умножи четири пъти сама на себе си?

фиг. 1.

Тя може да се продължи четири пъти в една и съща посока и четири пъти в различни посоки. Като се продължи четири пъти в различни посоки, ще се образува геометричната фигура квадрат. За учения квадратът е образец на нещо. Той може да се ползува от него. Обикновеният човек, който не разбира законите, ще се чуди, какви са били намеренията на природата, да

създаде квадрата. — Как се е образувал квадратът? Когато растенията слязоха на земята, образуваха линията АВ — посоката на тяхното движение. След това слязоха животните и образуваха линията ВС — те вървяха в хоризонтална посока. После, дойде човекът и образува линията СД. Понеже нито растенията мислеха правилно, нито животните, никой от тях не можа да затвори квадрата. Човекът, със своята права мисъл, образува правата АД и затвори квадрата. Като се видя затворен в този свят, човек започна да мисли за друг свят. Той разбра, че квадратът не е единственият свят. Обаче, докато е на земята, той си служи с квадрата, като мярка за разрешаване на известни мъчности.

Сега, като не можете да разрешите всички мъчности, питате се, какъв е смисълът на живота. — Смисълът на живота е да познаете Бога и да изпълните Неговата воля. Понеже не Го познавате, вие разчитате на майка си и на баща си, на братята и сестрите си, на окръжаващите. Обаче, ден след ден, тези хора започват да капят като листа. Виждате това, но си мислите, че с вас ще се случи другояче. Не, и с вас ще стане същото, каквото с всички хора. Най-после, и вие казвате: Млад бях, но остарях. Спечелих пари, и после ги загубих. Сега нищо друго не ми остава, освен да отида на онзи свят, при близките си. Старият мисли за онзи свят, а младият — за този свят, да се ожени, да си поживее малко. Старият казва, че е опре-

делено на човека да отиде на онзи свят. Според мене, това не е определено. Аз се интересувам, защо старият мисли за онзи свят, а младият мисли за женене. Старият мисли, че, като отиде на онзи свят, ще бъде щастлив. И младият мисли, че, като се ожени, ще бъде щастлив. И двамата ще опитат, доколко са прави в мисълта си. Не е въпрос да търсите щастието. Човек трябва да се стреми към целокупния живот, да придобие истинското знание, да разбере своето предназначение. Иначе, ще живее в личността си и ще бъде недоволен. Ще живее в обществените си чувства, и пак ще бъде недоволен. Докато е в личния живот, той всякога ще се обижда. Слушаш, например, един оратор и се обиждаш от примерите, с които той си служи. Някои примери ти харесват, но някои те засягат.

Американският проповедник Муди имал обичай да си служи в проповедите си с примери от живота на хората. Мъже и жени посещавали събранията му. Един ден той си послужил с пример от ежедневиия живот и отношения в семействата, като изнесъл лошите отношения между мъжа и жената. Един от слушателите се засегнал от тоя пример и, като се върнал у дома си, сърдито казал на своята жена: Как не те беше срам да се оплакваш от мене на проповедника! Ето, той изнесе нашия живот пред цялото събрание. Всъщност, жената не се е оплаквала на проповедника, нищо не му е казвала. Това е пример, който се отнася до

много семейства, а не само до едно. Проповедникът има право да говори и за обикновения човек, както и за адепта. Трябва ли да помислиш, че и ти си адепт?

Какво представя адептът?—Адепт може да бъде всеки. Тази дума има отрицателен и положителен смисъл. Отрицателното значение на тази дума подразбира човек, който поддържа известно учение, без да прилага неговите закони. В положителен смисъл, адепт е онзи, който разполага със силите и законите на известно учение. Може да бъдеш посветен. Кое от двете предпочиташ? Казвате: Кажете ни, доде сме дошли в своето духовно развитие. Дошли сте до правата СД и трябва да работите в посока АД, да затворите квадрата и да разрешите мъчнотиите на своя живот. Вие искате да ви покаже нещо от онзи свят. Какво искате да видите: ангел, светия, или друго нещо? Ако искате да видите ангел, и на земята има ангели. Ако с за светия, и на земята има светии.

Какво представя онзи свят? Той е нещо особено, с особени условия и обстановка. Както вие си го представяте, това значи, сами да се заблуждавате. Стариият, който търси щастие на онзи свят, се заблуждава. И младият, който иска да се жени, за да бъде щастлив, също се заблуждава. Той ще бъде толкова щастлив, колкото и английският реформатор Иоан Веслей. Оженил се за една добра християнка, която на другия ден още му казала: Сега вече аз започвам. Няма да се срещаш със сестри, да им

проповядваш. Тук аз съм сестра, мене ще слушаш! На третия ден след женитбата си, той казал на своите приятели: Не струва човек да се жени! Той си казвал: Наистина, не трябва човек да се жени за сестра, която има пред вид само себе си и своето щастие. Какъв повод имала тази жена да се съмнява в един велик реформатор?

Често и религиозните хора, като повярват в Бога, започват да се съмняват и да изискват от Него това, както жената на Иоан Веслей. Понякога те казват на Бога: Искаме да обръщаш внимание само на нас, с нас да се занимаваш. Имат ли право да се съмняват в Бога и да изискват от Него това, което искат от човека? Това е неразбиране на живота. Човек не е дошъл на земята да се осигурява и да гърси своето щастие. Той е дошъл на земята да работи. Дадени му са крака, да ходи с тях, ръце, за да работи; глава, с която да мисли. Ако ходи, работи и мисли, човек непременно ще подобри живота си. Ще мислиш със своята глава и от нея ще учиш. Иначе, ще се натъкваш на противоречия. Много естествено. Ако влезеш в театъра, ще видиш един морал; между търговците ще видиш друг морал; между политиките — трети морал; между религиозните — четвърти морал. Всеки има специфичен морал. Накарайте търговеца да не търгува. Накарайте политикана да не политиканствува. Това е невъзможно! За кого търгува търговецът? За себе си. Той не работи за народа. За

кого работи политикът? За себе си, а не за народа. Народът е знамето, в името на което всички говорят. То е привидно. Никой не се бие за знамето, никой не работи за народа. Много хора се бият без знаме. Мъжът бие жена си без знаме. Двама приятели се бият без знаме.

В този бой няма никаква идея. Въз основа на това, казвам: И политическите партии нямат онази истинска, вечна идея. Техните идеи умират една след друга, както хората на бойното поле. Ще кажете, че без война не може. Това е друг въпрос. Според мене, войната е отрицателно средство, а според вас, тя потиква човечеството напред. Войната е послужила като възпитателно средство за хората, но не ги е потикнала напред. От осем хиляди години хората се бият. Какво особено е допринесла тя? Като не могат да разрешат известен въпрос по мирен начин, народите прибегват до войната, но това е разрешаване на въпроса със сила. Това е човешко разрешаване на въпросите.

Какво е нужно за развитието на дома? - - Взаимно уважаване и почитане между членовете. Жената трябва да уважава мъжа си, мъжът трябва да уважава жена си, и децата трябва да уважават и почитат родителите си. Не можеш да уважаваеш човека, ако първо не уважаваеш себе си. Най-силното чувство в човека е бащата в него; най-нежното чувство е майката. Останалите чувства са децата. Ако между най-силното и най-нежното чувство се яви разно-

гласис, човек губи силата си. Мъжът е слънцето, а жената — земята. Ето защо, когато момъкът казва, че обича една мома и желае да се ожени за нея, той се заблуждава. Може ли слънцето да се ожени за земята? Може ли то да я пригърне и целуне? Истинската женитба подразбира изливане на чувства, но отдалеч, както се разговарят слънцето и земята. Между хората не е така. Мъжът иска жена му да бъде постоянно около него, да знае, какво прави, с кого се среща и т. н. Какъвто е мъжът, такава е и жената. И жената иска от мъжа същото, каквото той от нея. Това са неестествени, не правилни отношения между хората. От това гледище, казвам, че няма женени хора на земята. Външно вие сте женени, но вътрешно не сте. Апостол Павел казва: „Сгодих се за Христа.“ Значи, той е годен от две хиляди години. Много хора се годяват за Христа и така си остават.

Някои мислят, че като умрат, пак ще се женят. На другия свят няма женитби. Умрелият не се жени, но и койго се ражда, също не се жени. Обаче, в обикновен смисъл на думата, хората се женят и разженват. Умре жената на някого, той започва да търси друга. Това отношение между мъжа и жената е подобно на отношението между господар и слуга. Слугата напусне господаря си, но господарят му го замества с нов. Вторият слуга го напуска, той намира трети. Трябва да разбирате същността на живота, а не както сега се проявява.

За вас и вашите разбирания, животът не се е проявил още в своята пълнота. Какво разбиране е това, с което не можеш да разрешиш въпросите, които те смущават? Не е нужно да разрешиш социалните въпроси. Разреши само тия въпроси, които имат отношение към твоя личен живот. Какво направил Александър Велики? Като дошъл до Гордиевия възел, разрязал го. Какво спечелил с това? Ако бях на мястото на Александър Велики, щях да прескоча възела, нямаше да го режа. След неговата смърт царството му се разпадна. Наричат го велик, но в какво се заключава неговото величие? Има нещо, за което е велик, но не за това, което той направи. Питам: Кое е същественото за ученика? — Да учи. — Не е само това. Щом е ученик, той не може да не учи. Ще учи до известно време и, като свърши училището, ще стане учител. И като учител, той ще се натъква на неразрешени задачи, както ученикът. Той има слабости, каквито и ученикът.

Казвате: Ние сме свободни. — В какво се заключава вашата свобода? Свободни ли сте в своите възгледи? Казваш, че си свободен, но търсиш човек, да видиш, дали твоите възгледи съвпадат с неговите. Ако се съвпадат, ще кажеш, че си прав. Има едно право, при което не е нужно да ти казват, дали възгледите ти са верни, или не. Право ли е, като ядеш, да ти казват, как да ядеш и с какви прибори да си служиш? Ако си в гората и не носиш нож, вилица и лъжица, как ще ядеш?

Ще измиеш плода с вода и ще го изядеш. Това е естественият начин на хранене. Естествен начин е този, при който се изразходва най-малко енергия. Днес домакинята губи три-четири часа за готвене. В бъдеще готвенето ще се опрости. Тогава голяма част от времето ще се използва в друго направление. Какво ядене ще приготви домакинята, която готви и е недоволна от работата си. Недоволството е резултат на социалните неспогоди в живота. — Какво трябва да се прави? И младият, и старият трябва да се повдигнат до същественото. Младият иска да се жени. — Защо? — Вкъщи го ограничават. Той мисли, че като се ожени, ще стане самостоятелен. Старият иска да умре, да се освободи от мъчнотиите си. — И двамата се заблуждават.

Сега, да дойдем до заключението. Това не подразбира, че всичко ще разрешим. Ако днес се нахраниш добре, временно си разрешил въпроса за яденето. Утре пак ще искаш да ядеш. Всички хора са недоволни от нещо. Защо са недоволни? Слънцето грее, водата тече, въздухът се движи. Казваш: Аз съм доволен. — Щом си доволен, помогни на недоволните. Покажи им пътя за придобиване на довольството. Кой те направи доволен? Колко време ще бъдеш доволен? Днес си доволен, но утре те заболи глава и ставаш недоволен. Кое е реалното в твоя живот: довольството, или недоволството?

По кой път е вървял човек, за да дойде до сегашното си положение? Той е минал по

пътя на растенията и на животните. Наистина, и доднес още, като се намери в мъчнотия, човек пада духом, главата му увисва, като главата на растението. Мъчнотиите са заставили растенията да заровят главата си в земята. Значи, животните са разрешили мъчнотиите на растенията. Човек е разрешил мъчнотиите на животните. — Кой е разрешил мъчнотиите на човека? — Божественото начало в него. Въпреки това, човек има да разрешава още много въпроси. Старият умира. — Защо? — Защото не е доволен от живота си. След време пак се ражда на земята. — Защо? — Не е попаднал на това място, което е търсил. И на онзи свят не е доволен. На земята не е намерил ключа на живота, но и в другия свят не може да го намери. Ако на земята не разбере смисъла на живота, и на другия свят няма да го разбере. Младият остарява, защото не е разбрал смисъла на живота. Старият умира и пак се ражда, защото не е разбрал смисъла на живота. Като умира, старият ще се прероди и млад ще стане. Като млад, ще иска да се ожени. Щом остарее, ще иска да умре. Едно колело в движение: раждане, умирање; пак раждане, пак умирање. — Какъв е краят на това нещо? — Краят е младият да не се жени, и старият да не умира. Когато дойде до това положение, човек влиза в епохата на новия живот. Докато старите умират, младите непременно ще се раждат; докато младите се женят, старите непременно ще умират.

Искам да ме разбирате добре. Аз не засягам формата на сегашния живот. Аз не засягам и характера на сегашния човек. Според мене, това е малка отсечка от безкрайната права. За мене, да критикувам човека в сегашните му прояви, това е губене на време. Срещам едного, чета по лицето му една тъга: или парите си изгубил, или баща си, или работите му не вървят добре. Срещам млада мома, и на нейното лице е изписана тъга: Мъчи се, дали ще сръсче онзи, когото търси. Във всички хора виждам едно и също нещо.

Казвам: Онзи, Който ви е изпратил на земята, иска да ви освободи от актьорските дрехи. Не по Негово желание сте станали актьори. Вие сами сте се облекли в тези дрехи, и Той досега ви е търпял. Днес Той казва: Има и друго изкуство в живото, а не само актьорството. В източните народи наричат това изкуство „Майя“ — омагьосванс. Правиш това, което не искаш. Ядеш — недоволен си, казваш: Трябва да се яде. Време е да се освободите от илюзиите на живота и да станете господари на себе си. Не казвам да бъдете победители, но да бъдете свободни хора. Няма по-хубаво нещо от това — каквото правиш, да чувствуваш, че си свободен. Казваш: Друго нещо е да си апостол Павел или някой пророк, а ти си обикновен човек. — Апостол Павел беше обикновен. Той гонеше християните, контузи главата си и след това чу глас: „Защо ме гониш? Пътят, по който вървиш, не е прав“. Всеки

от вас ще се качи на коня си и ще отиде някъде. Казвам: Пътят, по който си тръгнал, е пътят на апостол Павел. Ще паднеш от коня и ще си счупиш главата. Ще чуеш глас, който ще ти каже: Ще отидеш да проповядваш. Питаш: Не съм ли тръгнал на път? Тръгнал си, на кон си, като апостол Павел. Някога разрешаваш въпросите с мир, а някога, като Александър Велики, разрязваш Гордиевия възел с нож.

Сега хората всичко имат, любов нямат. Чудя се на подозрението между хората. И между най-добрите хора има подозрителни. Това се дължи на вътрешния страх у тях. За да се справи със страха, човек не трябва да насилва нито себе си, нито другите; да не измъчва нито себе си, нито другите. Направиш погрешка, изправи я. Така сам ще се възпитаващ. Ще се оправдаващ със слабостите си. Няма да се оправдаващ, но ще бъдеш готов да признаеш истината.

Пишете върху темата: „Най-малката истина, с която човек трябва да започне“. Най-малката истина с мястото, дето може да срещнете най-малката любов.

Преди няколко деня дойдоха при мене двама приятели, и аз им казах: Работата ви ще тръгне напред. Слънцето е свидетел на това. И на вас казвам: Слънцето е свидетел на всичко, което ви говорих днес. Започнете с малката истина. Прилагайте я без страх. Тя изисква най-малката жертва от вас. Ако прилагаш най-малката любов и мислиш, че може да се урони

твоего достойнство, не се страхувай. Нека се урони достойнството ти, но да не се уронват любовта и истината. Те спасяват човека. Представя ти се случай да направиш едно малко добро. Спри се в пътя си и направи доброто. Тази сутрин и аз направих една малка услуга. Седа в стаята си, чувам, една муха бръмчи жално; моли се някой да я спаси. Едно паяче я хванало за крака, а тя се моли да я пусне. Гледам — нямам пръчка, затова, хващам паяжината — тя се повлече. С нея заедно се повлякоха и паякът, и мухата: мухата на една страна, паякът — на друга. Гледам — мухата много по-голяма от паяка, но се уплела в паяжината. Освободих мухата и казах: Това място е за молитва, а не за престъпления. Някой ще каже: По-добре паякът да изсмучи кръвта на мухата. отколкото мене да безпокои. Често мухите безпокоят хората от любов.

Коя мисъл от лекцията остана в ума ви? — Най-малката истина, най-малката любов и най-малкото добро.

В древността, за да изпитат учениците на окултните школи, те били поставяни на изпит. Така проверявали знанията им. Например, неочаквано ученикът заболявал. Ако успявал да се справи с болестта си, той имал знания. Колкото по-дълго време боледувал, толкова по-малко знания имал. Това са задачи, които ученикът трябва да решава. И вашите мъчнотии сега са елементарни задачи, които трябва да се решат.

Ако трябва Учителят да освобождава ученика, това показва, че изпитът не е издържан. Ученикът трябва сам да решава задачите си.

Т. м

4. Лекция от Учителя, държана на
12 октомври, 1932 г. София.—Изгрев.

Правилно отношение

Размишление.

Ще прочета 4. глава от I. Петрово послание. За следния път извадете резюме от първата беседа на тома: „Пътят на ученика.“

Като вадите резюме от лекциите и беседите, обръщайте внимание на основната идея. Всяка неразбрана идея е като храната, която се приема, без да се асимилира от организма. Това е механичен, външен процес. Така и любовта има външен израз. Можеш да ядеш по няколко пъти на ден, без да асимилираш храната — това е механическа любов. Обличаш се и се събличаш по няколко пъти на ден, без да влагаш идея в това — механическа любов. Срещаш се с един учен по няколко пъти на ден, без да възприемеш нещо от него — механическа любов. Разхождаш се между цветята, усещаш благоуханието им, без да възприемаш вътрешно тяхното благоухание — пак механическа любов. Докато хората разнасят само външно благоуханието на цветята, докато тяхното собствено благоухание ги отвращава, те са в относителното знание, в относителната любов. И това знание е на място — помага на Божестве-

ното. И относителната любов е на място — помага на Божествената.

Често хората се' застъпват повече за относителното, т. е. за човешкото знание, отколкото за Божественото. Те познават повече човешката, относителната, временната любов, отколкото Божествената. Това са извори, които текат само през пролетта. Дойде ли лятната горещина, те пресъхват. На пролет пак протичат. Това са хора, които, като учениците, лесно се възхищават. Слушат учителя си, как преподава, възхищават се. Щом ги вдигне учителят на урок, малко знаят — външната страна на урока. Дойде ли до същественото, там ги няма. Добре е да запомня човек нещата, но не и да товари ума и съзнанието си с непотребни неща. От всички се иска прилагане на това, което знаят. Може да се говори много за грешките на хората, но те трябва да се изправят. Казвате: Ние сме грешни. — За кои „ние“ говорите? Ако под „ние“ разбирате всички хора, прави сте. Според Писанието, няма праведни хора в света. Това се отнася до онези, които не познават Бога. Който е излязъл от греха, той е познал Бога. Той не може да се постави под общ знаменател с другите. Казвате, че всеки човек е интелигентен, но всеки не може да прояви своята интелигентност. Ако се разсъждава така, и волът е интелигентен, но неговата интелигентност е потенциална. Голяма е разликата между вола и човека. Каквито права има човекът, волът ги няма. Едва след хиляди

години волят ще се ползува с правата на човека. Следователно, ако човек е хиляди пъти по-високо от вола, няма право да греши като него.

Сега, като говоря така, някой ще се запита: Кого ли има пред вид Учителят? — Никого нямам пред вид. Вие мислите, че като говорите за някого, познавате го. — Никого не познавате. Външно виждаме, че някой човек се движи, маха ръцете си, има черни очи, големи уши и т. н. Друг има сини очи, малки уши. Това е външният човек — неговият автомобил, неговата къща, чрез която той се проявява. Ако един автомобил иде срещу вас, какво сте видели? — Светлината му. — Това не е човекът. Има външни, привидни неща, които не са съществени за човека. И в природата има привидни, случайни неща, но в тях се крие дълбок смисъл. — Как ще разберем това? — Първо ще разберете обикновените неща, а после необикновените. От обикновените неща ще извадиш известни принципни заключения, с които ще се ползуваш. Обръщайте внимание на малките неща. Малка е иглата за шев, но много работа върши. С нея ще закърпиш панталоните си и ще се спасиш от мъчителни положения. Ще кажеш, че вън е топло, могат да бъдат скъсани панталоните ти. — Така е, но комарите ще те хапят през дупките на панталоните. Вземим малката игла и си послужи с нея.

Какво представят малката игла и краецът? — Символи. Зад тях се крият известни сили. Ето защо, искам да обърна вниманието ви и

върху най-дребните явления в природата. Казано е в Писанието: „По-лесно може камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие.“ Ти си богат, учен, знаеш, как е създаден светът, какви иерархии ангели има, но работата ти не върви добре. — Защо? — Не обръщаш внимание на малките неща. Многого знание е излишен товар. То е все едно, да облечеш три-четири ризи на гърба си. Едната риза е на място, но останалите са тежест за човека. Не се опитвайте да разрешите всички въпроси изведнъж. Сегащото знание не е в сила да направи това. В миналото хората са разрешавали въпросите по един начин; сега ги разрешават по друг начин. Те се раждат и умират, борят се, но въпросите и доднес не са разрешени.

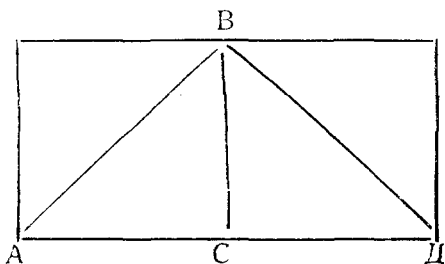
Религиозните вярват, че ще дойде Царството Божие на земята, и хората ще живеят добре. И в миналото вярваха в това, но не стана според вярата им. Сега вярват в същото, но и тяхната вяра не се сбъдна. Ще стане нещо, но не това, което очакват. Ще стане това, което никой не е очаквал. Какво ще стане, ще видите. Сега ви казвам това, за да не се обезсърчавате. Има неща, които всеки човек може да реализира. Никой не може да му препятствува. Ако славеят развали гнездото си, трябва ли да чака някакви големи преобразования, за да изправи гнездото си? Славеят не се интересува от никакви теории, от никакви преобразования. Изобщо, всички съществуващи

теории не се отнасят до всички хора. Обаче учението е необходимо за всички, и светлината е потребна за всички. Но специфичната светлина може да се употреби различно. Първо, човешкото съзнание трябва да се освободи от непогребните мисли и желания. Как ще се освободи, не знаете. Вие не знаете даже, как да обичате, как да задържите любовта си. Често изучавам човешката реч и виждам, колко посредствени, несъстоятелни са думите, с които си служим.

Преди няколко дни дойде при мене една 30 — 35 годишна светска жена, която ми разказа, как в най-ранната си възраст почувствувала трепета на любовта, но в скоро време се разочаровала. Изгубила вяра във всички хора. Била едва на 17 годишна възраст, и в нея бушувало недоволството и скръбта. Тя се оплакваше и казваше, че не ѝ се живее вече, много нещастна се чувства. Аз ѝ казах: Имам една теория. Според моите изчисления, най-късно 20 години след тези изживявания, в тебе ще стане един преврат, и това, което си чувствувала тогава, пак ще го почувствуваши. Само по себе си, то ще дойде. След известно време, тя дойде една неделя на беседа и след това ми каза: Ида при тебе не с онази скръб, както преди шест месеца. Нещо трепна в мене, по особен начин, в още по-красива форма и добих вече вяра в хорага. Казах ѝ, че това, което ѝ говорих, сега стана. Закон е, някои неща след 20 години се повтарят. Предупредих я, да бъде сега умна да не изгуби този трепет на сърцето,

защото пак след 20 години то ще се повтори. Всичко, което става, не е произволно. Не мислете, че животът е произволен, механичен. Той върви по известни разумни закони.

Сега да ви обясня едно положение. Допуснете, че точката А е едно същество, което иска да се прояви. Досега това същество е живяло самотно, без отношение към други същества, които мислят и чувствуват като него. То иска да се подвижи някъде, дето не се е движило досега. Щом в това същество се явило

(Фиг. 1)

желание да се движи, то е възприело тази мисъл от някой невидим център (В). Значи, А възприема мисли от В. Същевременно, В живее също самотно някъде в пространството. Най-напред съществото А ще се подвижи в посока С. Нещо го привлича към С. Щом пристигне там, донякъде неговото желание е реализирано. Сега в него се заражда друго желание, да се движи в друга посока — да измени посоката.

Но по-далеч от точката С не може да отиде. Може да се движи нататък, но то не разбира законите. Има едно препятствие. Представете си, че от точката А до С е твърда почва, а от С нататък е въздух. С е граница на твърдата почва. Какво трябва да прави съществото А? -- То започва да се движи нагоре, в посока към В. Каква идея имал Питагор, когато открил, че квадратът, построен върху хипотенузата, е равен на сумата от квадратите, построени на катетите на правоъгълния триъгълник. Питагор е живял около 20 години в Египет, и 10 години във Вавилон и Палестина. Основната идея в учението му била обща идея на всички тогавашни мистици. Правият ъгъл в триъгълника представя едната страна на човешката природа. Двата триъгълника представят целия човек. А, В, Д — това е целият човек, поляризиран. Следователно, едната страна на човека има едни стремежи, а другата страна — други стремежи. Човек се движи в две противоположни посоки. Когато умът на човека се стреми нагоре, човешкото сърце се стреми надолу. Ако умът се стреми надолу, сърцето се стреми нагоре. Ако сте усърдни в религията, след 20 години в вас ще се зароди един процес, и вие ставате крайни материалисти; тогава ще вървите в противоположна посока. Чувствата са по-нисши и става един обрат в движението. Само така се обясняват някои подхлъзвания в живота на човека. Това е закон за смените, които стават в живота.

Не могат да не се сменят и вашите чувства. Вашата любов не може да бъде все така гореща, както в началото, тя трябва да се смени. Но тази смяна не показва, че любовта ви се изгубила. Ако тя продължава със същата горещина, нервната система не би могла да издържи. Ако чувствата взимат голям дял, човек почва да се изтощава — той отслабва, очите му хлътват. Това показва, че неразбирането на любовта ги топи. Любовта няма разположение нито към слабите, сухи хора, нито към затлъстелите. Тя има разположение само към онези организми, в които може да се прояви. Аз говоря за любовта, като израз на една висша интелигентност, която иска да се прояви. Любовта ни обича дотолкова, доколкото можем да изразим нейните мисли и идеи. Колкото по-големи изразители сме на нейните идеи, толкова и привлскателната сила, с която може да ни съдействува, е по-голяма. Като искате да бъдете обичани, вие се стремите към любовта. За да се образува във вас желание за работа, трябва да имате импулс. Така поетите търсят импулс, за да ги привлече някой център. И като намерят такъв център, те се вдъхновяват и пишат. Ако е музикант, свири с вдъхновение. Ако е градинар, копае градината с особено усърдие. След като изгуби центъра, човек преставя да работи и казва, че е завършил своето развитие. Никакво развитие не е завършил, но импулсът е изчезнал. Изгаря бензинът, спира автомобилът. Автомобилът трябва

да има достатъчно бензин, за да се движи свободно по своя път.

Човек трябва да има правилно разбиране за реда и порядъка в природата, както и за Божествения порядък в живота. Бог се отличава по това, че обръща внимание и на малките неща. Той не се интересува от големите войни, в които умират милиони хора. Той повече се интересува от живота на праведния, колкото и да е незначителен в голямото общество. Животът носи безброй блага, малки и големи. Според мене, малките блага са толкова важни, колкото и големите. --- Нужна ли е войната? — Днес тя е толкова нужна, колкото и разораването на почвата. Ще дойде ден, когато и без разораване ще може. Днес орането е потребно дотолкова, доколкото може да служи за потикване на човешкия дух. Мислите ли, че чукът ще бъде всякога нужен на човека? В бъдеще условията на живота ще се изменят, и чукът ще бъде излишен. Всяка идея е до толкова съществена, доколкото носи живот в себе си. Ако е човешка, идеята е временна; ако е Божествена, тя е вечна. И светлината е временна и вечна. Лампите, с които си служим сега, са временни. След десетки години това осветление ще се замени с ново. Тогава ще има друго осветление. Бог е промислил за човека, изпратил му е светлина — слънцезатата. Днес хората възприемат светлината отвън, в бъдеще свеггината ще иде отвътре. Тогава светлината ще иде от очите: ще седнеш да

четеш и полето, в което си концентрирал мисълта си, ще се освети. Човек сам ще си свети и ще чете. Виждал съм, как стари свещеници четат на воценица. Държи свещта в ръката си и я движи по книгата. Щом престане да чете, той изгасва свещта.

Сега, като изнасям различни примери, има опасност да ги разберете криво. Така, някой казва: Учителят говори, както аз мисля. — Това е криво разбиране. Аз не мисля като тебе. — Допадат ми твоите мисли. — Не е важно да ги допадат моите мисли; важно е, доколко те са Божествени. Какво мислиш ти, или какво друг мисли, това е второстепенна работа. Като държи беседа, за мене е важно, какво мислят разумните същества, и какво мисли невидимият свят, а не какво вие мислите. Дошъл някой да ми каже, че Иван Пенджурски се опопил. — Това не ме интересува. За мене е важно, доколко аз мога да възприема мисълта на живата, разумна природа и да бъда в съгласие с нея. За мене е важно, доколко и ти си възприел тези мисли и можем взаимно да си помагаме. Че си възприел мисълта на някой човек, това не е важно за мене. Човешките мисли са преходни. Всяка човешка мисъл и всяко човешко чувство съдържат в себе си нещо користолюбиво. Като изучавам себе си, своето тело по форма и строеж, същевременно изучавам българина. Формата на ръката ми е българска. Някои от движенията ми са също български. И в говора, и в речта си някога виждам българина. —

Защо понякога нещата не са ясни за нас? — Защото съзнанието ви се натрупва с излишен материал. Всяко натрупване произвежда огъване.

Когато съзнанието е огънато, нещата се възприемат по един начин; когато е изпъкнало, нещата се възприемат по друг начин. Когато очите на човека са изпъкнали, той възприема нещата по един начин. Ако очите му са вдлъбнати, той възприема нещата по друг начин. Вдлъбнатите очи възприемат малко впечатления: малко светлина влиза в тях. Те са съсредоточени повсиче към себе си. Обаче, присмат ли нещо, което им прави впечатление, те се занимават с него ред години. Добрите хора имат изпъкнали очи, разнообразие има в тях. Те събират много впечатления. Една лоша черта у тях е, че като събират много впечатления могат да проявят алчност. И вдлъбнатите очи имат добри и лоши страни.

Има паталогически линии, които се явяват отгоре и отдолу на очите, в неправилни геометрически форми. Тези неправилни геометрически форми показват, че мозъкът не функционира добре. Такъв човек няма правилно разбиране за природата. Всичко очаква от другите. Ние, например, очакваме да се оправи животът, и хората да станат добри. Хората могат да се оправят за един ден. Ако знаете, какво е състоянието на днешния човек, ще разберете, защо той не е в състояние да прокара благородни идеи в своя живот. Хубави желания има у хората, но те са като деца. Детето казва: Аз мога да дигна този

чувал. Като му кажат да го дигне, то се опитва и, като не може, казва: Малък съм. Нас трябва да ни радва, че в човечеството има зародени хубави мисли, но за осъществяването им се явяват препятствия. Ако в света не може да стане преобразование, какво трябва да се прави? Ще кажете: Може би, след 100 години ще стане това. Първите християни вярваха в тогавашните времена. Ако биха дошли сега апостолите, те щяха да бъдат разочаровани от това, което ще видят. Вие чакате да видите Царството Божие там, дето никога няма да дойде. Какво количество розов цвят трябва да се тури в казана, за да се извади 1 клг. розово масло? Нужни са около 3,000 клг. розов цвят. Ако цветовете са много хубави, може от 2500 клг. розов цвят да се получи 1 клг. розово масло. Голямо изкуство се изисква, за да се извади розово масло. Ако се свари вашето знание, колко розово масло ще се изкара?

Днес ви говорих малко за квадрата. Заемах ви с геометрията на плоскостта, т. е. с равнинната геометрия. Като изучавам човешкото лице, виждам, че квадратът се намира и на лицето. Това наричам жива геометрия, или органическа. В тази геометрия се крият ценни изводи. Като изучавате кривите и правите линии на лицето си, както и фигурите по него, ще разберете, какви сили се крият във вас. Това ще познаете по кривите линии на веждите, на клепачите, на носа, на устата, на ушите. По тези линии ще познаете отклонението, което

сте направили от правия път и ще намерите начин да го изправите. Като не разбират органическата геометрия, хората се питат, защо страдат. Страданията идат за изкупване на известни грешки. — Как ще знаем, какви грешки сме правили? — По лицето си. Там е написано най-малкото отклонение. Смъртта на близките ви е също изкупване на грешките. Не е страшна смъртта. Страшно е, ако отношенията между заминалия и вас се прекъснат. Ако не се прекъснат, смърт не съществува. Случва се, че отношенията между вашите близки се прекъсват и приживе. Тогава, и като живи, хората пак са умрели едни за други. — Трябва ли да скърбим и плачем за умрелите? — Може да скърбите и плачете, но разумно, да цените всяка сълза. Бях ви казал да събирате сълзите си в пишенца, да не оставяте да падат на земята. Колко от вас сте изпълнили това? Много неща сте ме питали, но малцина изпълняват това, което им казвам.

Мнозина ме питат, да се записват ли в партии и в коя именно. — Това не е моя работа. — Коя партия е най-добра? — Всички партии са добри за себе си. Нали се жените? Ето една партия. Всеки се жени и прави такъв избор, какъвто е създал в ума си. Жената носи някакъв образ за своя възлюбен в ума си и такъв търси. И мъжът си създава образ за своята възлюбена и такава търси. Като намери своя образ, веднага се жени. Щом се ожени, всичко се свършва. Ще кажеш, че не излязло,

както си очаквал. — Нищо от това, ще се учиш. Женитбата е отношение между разумни души. Следователно, щом се ожениш, ще изучаваш отношенията между душите. Вие нямате правилни отношения помежду си и се чудите, защо животът ви не върви, както трябва. В отношенията между хората ще различавате човешките прояви от Божествените. Човешкото ще търпите, а Божественото ще почитате и уважавате.

Един познат ми разправяше една своя опитност. Една вечер влязъл в едно кабаре, да види, какво правят хората там. Понеже се възмутил от поведението им, опитал се да направи една забележка на едного. Веднага той се хвърлил върху него и го набил. След това скочили и други от присъстващите и го изпъдили вън. Те му казали: Твоето място не е тук. Аз не съм влизал в кабарета, но, като ясновидец, имам представа, какво нещо е кабаре. Казвам: Животът на хората е кабаре. — Защо? — Защото не е естествен. Аз не осъждам хората в кабаретата — разбиранията им са такива. Понеже нямат работа, която да погълне силите им, те отиват в кабаре, да търсят своето щастие. Ако си писател, художник, музикант, ще седиш в стаята си и ще работиш. Докато не се отречеш от света, ще се отклоняваш от правия път, ще се биеш, ще ти чукат главата. Това не е живот. Сегашният живот на хората не може да се нарече истински живот. Който иска да влезе в истинския живот, трябва да работи върху себе си, върху своето чело. Човек с го-

лямо, добре обработено чело е готов да бъде гражданин на Царството Божие. Щом влезе между хората, той веднага изпъква. Разликата между него и обикновените хора е такава, каквато между говедаря и говедата. Ум, сила, любов са нужни на човека. — Говорй ни, искаме да се изправим. — Мога да ви говоря, но не мога да ви помогна, ако вие сами не работите.

Преди няколко деня получих писмо от една млада жена, способна, но крайно нещастна. Свързала се с един мъж, с когото не трябвало да се свързва. Пита ме, как да се освободи. Виждам, че засега това е невъзможно. Тя направила тази грешка, защото не се познавала — разчитала на себе си повече, отколкото трябвало. Сега не ѝ остава нищо друго, освен да търпи. С търпение въпросът ще се разреши по-добре, отколкото с раздела.

Питате: Трябва ли човек да се жертвува за една жена, или за един мъж? Като ви поставят на изпит, сами ще видите, трябва ли да се жертвувате и можете ли да се жертвувате. Човек трябва да се жертвува само за Онзи, Който му е дал живота и Който всеки ден го кредитира. Към Бога човек трябва да бъде верен. — Към партиите? — Всички партии крият нещо користоно в себе си. Те първо уреждат своите работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има пред вид благото на всички живи същества. В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога. Всички останали партии са човешки.

Днес всички се интересуват за съдбата на славянството. Русия, като представителка на славянството, ще мине през големи изпитания, през специфичен път на развитие. Огсега нататък идат за нея изпитания. Ако сте живи до това време, ще видите, през какви изпитания ще мине тя — разумни изпитания. Това се отнася не само за Русия, но и за Европа, за цялото човечество. Всички ще минат през разумни изпитания. Като минат през големите изпитания, хората ще кажат: Не се живее така! Има и друг път в живота. Аз знам, че политиката, политиците няма да спасят човечеството. И те носят идеи, но не са носители на новото. Други ще ги спасят. Други са носители на новото. Днес човечеството живее в безлюбие. Любовта ще го спаси. Затова казвам, че и без партии хората ще се спасят и ще се развиват. Засега и партиите са на мястото си. И те ще донесат някакви идеи. Изобщо, левите партии са по-демократични. Според мене, съществуват женски и мъжки партии. Демократичните партии са женски, защото жените говорят много. Следователно, дето много се говори, там жените управляват. Някой казва: Била ли те е жена? — Как бие жената, и как мъжът? Жената бие много, но на различни места, а мъжът — на едно място и силно. Той ще те удари един-два пъти, но ще те простре на земята.

Сега, ние се отдалечихме от въпроса. Вие искате да знаете истината върху политическия

живот. Този живот е израз на вътрешния духовен живот на хората. Политическите партии идат в света по силата на специален закон. Искате или не искате, те ще дойдат, както расте трескотът по нивите. Партиите са израз на човешкия дух. Те са канал, чрез който се изявява човешката дейност. Има светски и религиозни партии. И едните, и другите са естествено последствие на човешкия живот. Преди години, религиозните партии се деляха: всяка партия, всяка секта държеше за своята черква. Днес те си подават ръка и казват: Важно е Христос да се прослави. Същото става и между светските партии. Днес и те си подават ръка, обединяват се. Всяка партия носи известни идеи, които могат да се обединят. — Коя партия е най-добра? — Според мене, добра партия е тази, която носи високо човешки идеи и която включва в себе си добри, умни, справедливи и честни хора. Всяка партия, всеки човек трябва да бъде носител на новото.

Една партия съществува в света — партията на Бога. Запишете се членове на тази партия. В тази партия няма болни и страдащи — всички хора са ралостни и бодри; в тази партия няма невежи — всички си помагат взаимно, всички се просвещават; в тази партия няма бедни и богати, прости и учени. В тази партия няма генерали и редници по чин. Там всеки заема мястото си, според интелигентността си и според работата, която върши. Който

работи най-много, той е генерал: който работи малко, той е редник. Тези хора живеят на земята, между вас. Като минават помежду ви, те се усмихват, погледнат ви и си казват: Няма лищо, всичко ще се оправи. Те са спокойни, от нищо не се смущават, защото в техни ръце е бъдещият план на човешкото развитие. — Какви са те по народност? — От всички нации: и българи, и руснаци, и французи, и германци, и англичани. Те знаят, как ще се оправят работите. Преди европейската война те начъртаха карта на бъдеща Европа. Обяви се войната, народите се биха, помириха се, и картата се изпълни точно така, както беше предвидена. Днес се чъртае друга карта.

Момък се влюбва в една мома. След две години я разлюбва и се разделят. Кой е виновен за това? Зимно време ледовете се спояват, но щом изгрес слънцето, те се стопяват и разединяват. Кой е виновен за това? — Временната човешка любов. След време, двете капки вода отново се сливат — като капки на един и същ извор. Любовта им отново се проявява. — Не сме ли свободни да се изявяваме, както искаме? — Свободни сте. Фактът, че разсъждаваме по всички въпроси, показва, че сме свободни, не сме автомати.

И тъй, нова карта се чъртае на човечеството. Аз зная, каква е последната карта. Тя ще освободи хората от страданията им. За това време е казано в Писанието: „И ще бъде една държава, едно стадо, един пастир.“ Тогава ще

има само един народ. Аз не искам да се спирам повече върху въпроса за партиите, защото някои имат разположение към известна партия и ще се засегнат. Някои са демократи, други — земеделци, радикали, трети — социалисти, комунисти. Каквито имена да носят партиите, вие сами сте ги нарекли така. Всеки е свободен да има, каквито ще възгledi. Политическият живот е външен, временен, преходен. Той не е нещо неизменно. Ако отидете в Америка, там е позволено всичко. Можете да се занимавате с наука, с религия, но, дойдете ли до политиката, това не се позволява — ще се намерите в затвора. Движиш се по улици, но, ако си позволиш да вървиш, дето не е за пешеходците, веднага ще дойде стражар и ще ти каже, де да вървиш. Окажеш ли най-малкото съпротивление, ще се намериш в участъка. Следователно, като отидете в Америка, ще трябва да се подчинявате на наредбите, които съществуват там. Каквито възгledi и да имате, ще ги държите за себе си. Животът не се заключава в политическите възгledi на човека.

Първото нещо, което се иска от човека, е да има правилни отношения към Бога. Той изпитва човека по два начина: първо, Бог влиза във вас, да види, достатъчно ли ви е дал и доволни ли сте от полученото. После, влиза в ближния ви, да види, как и колко давате вие. Така Той изпитва доволството и щедростта ви. Ако не си доволен от живота, две причини има за това: или Бог не ти е дал, колкото трябва,

или ги не си дал на ближния си, колкото трябва. В първия случай, ще се молиш на Бога да ти даде толкова, колкото да се удовлетвориш. Във втория случай, ти ще дадеш на ближния си още толкова, колкото да го удовлетвориш. Сегашните хора много взимат, малко дават. Богатите са взели всичко, което Бог е дал, и нищо не дават. Сега се създава партия, която иска да вземе богатството на хората и да даде на бедните. Това е неестествен процес. Ще дойде ден, когато богатите ще дадат всичко доброволно. Това е правилно разбиране.

Като ви наблюдавам, виждам във вас желание да прилагате онова, което сте разбрали. Много сте чули и разбрали, но малко сте приложили. Не че нямате добра воля, но ви липсва постоянство. Аз трябва да настоявам повече, но ви оставям да се проявите естествено, без външно насилие. Ако минете по моя път, ще имате ясна представа за живота. Но това е невъзможно. Пътят, по който съм минал аз, е пълен с противоречия. Който мине по този път ще се стопи. — Какво да правим тогава? — Ще вървите по своя път бавно, но сигурно. Бог ви е търпял толкова години, и аз ще ви търпя. Той е бил много снисходителен към вас, и аз ще бъда снисходителен. Казвам си: Ако Бог е дълготърпелив, не мога ли и аз да бъда поне търпелив? Някой не мисли като мене. Нищо, ще мисли като себе си. Аз съм дошъл до заключението: Какъвто човек и да срещна, добър или лош, първо, ще потърся една до-

бра чърта в него. Намеря ли такава чърта, ще я държа в ума си. При това положение, този човек ще се отвори и ще прояви Божественото в себе си. Той минавал за лош човек, защото всички хора са го мислили за лош, не са го обичали. Щом гледат на него лошо, той се затваря за хората и не проявява доброто, вложено в него.

Преди години, когато ме интернираха във Варна, с мене дойде един стражар, със строго, лошо лице. В първо време, като пътувахме във влака, той гледаше към мене с недоверие. Станали от мястото си, мръдна ли една крачка напред, той веднага ме проследяваше с очи, да не избягам от влака. Аз го поглеждах спокойно, виждах в лицето му нещо добро и не се смущавах. Той постепенно се отпущаше, взе да гледа на мене с доверие и, по едно време, каза: Чудно нещо, защо те прашат във Варна? Лоши хора има по света. Той искаше да каже, че хората са неразбрани. Казах му: Мислят, че съм опасен човек, че мога да направя нещо лошо. — С очите си да видя, няма да повярвам в това. — Няма нищо, те постъпват, както разбират.

Сега, аз изнасям само примера, да видите, как човек може да прояви доброто. Първо, ти трябва да мислиш добро за него. Ако исках, аз можех да взема оръжието на стражаря, но друга мисъл ме занимаваше, не исках да се боря със злото. За мене е важно доброто в човека. Всеки трябва да знае, че той сам е

господар на своята съдба. Може да си затворник, и пак да си господар на себе си; може да си цар, и пак да си роб. Може да умираш и да си роб, а може да умираш и да си свободен — господар на своята съдба. Свободата на човека не се заключава в положението, което той заема, но в неговата мисъл, в самообладанието, което той проявява.

Т. м.

5. Лекция от Учителя, държана на
19 октомври, 1932 г. София.—Изгрев.

Вътрешните сили

Ще прочета 2. глава от II. послание към Тимотея.

Животът има две страни: външна и вътрешна. Външната страна е изложена на постоянни промени. Формите на външния живот, обаче, са Божествени. Друг е въпросът за ония форми, които се менят като костюмите на човека. Като мени костюмите си, човек иска да се хареса на хората. Какво допринасят хубавите дрехи на човека? — И те носят някакво благо, но животът не е в това благо. Някой не обръща внимание на външността си, но това е неразбиране на живота. И като се облича добре, и като не се облича добре, човек все иска да обърне внимание на хората, но по различни начини. Богатият иска да обърне внимание с богатството си, а бедният с бедността си. Болният иска да обърне внимание с болестта си, а здравият — със здравето си. Чуйте болния, как усърдно говори за болестта си, като проповедник. В този смисъл, болният проповядва повече, отколкото здравият.

И тъй, човек трябва да разбира, както външната, така и вътрешната страна на живота. Казваш: Родил съм се, трябва да живея. — Не е така. Родил си се, и разумно трябва да жи-

вееш. То е все едно, някой да те пита, вярваш ли в Христа, или не вярваш. Казваш: Вярвам. Мислиш ли, че с това се свършва въпросът? Това е все едно, да те питат, обичаш ли музиката. Отговаряш: Обичам музиката. — Пееш ли? — Пея. Обичаш музиката, обичаш пеенето, но нищо не си направил. Това е външната страна на нещата. Ще вярваш и ще прилагаш вярата. Ще говориш за музиката и ще я прилагаш. Ако не прилагаш, само ще си внушаваш, че си вярваш, че си музикален. Но ако те накарат да изпееш или да изспириш нещо, сам няма да се харесаш. Ако трябва да приложиш вярата си, сам не си вярваш.

Помнете: Докато живеете на земята, вие сте под контрола на друго съзнание. Както кракът и ръката не са свободни да действуват, както искат, така и твоето съзнание е под контрола на висшето съзнание. Ръката, кракът и всички останали органи на човешкото тело представят сбор от живи, разумни клетки, които се подчиняват на човешкото съзнание, а човек — на Божественото съзнание. Една разумна душа управлява всички клетки. Ето защо, казваш на ръката си да се движи, и тя се движи. Кажеш на крака си да ходи, и той ходи. Ще кажеш, че това е механически процес. Не, това е разумно подчиняване. Някога заповядваш нещо на ръката си, но тя не се подчинява. Това се случва и с убежденията. Някога в съзнанието на човека се наслояват толкова много убеждения и възгледи, че дохожда до състояние на

инертност — нищо не иска да прави. Щом се освободи от това наслояване, той е готов да се моли, да благодари на Бога. Питам: Какво ще правиш, ако си чиновник? Можеш ли да не отидеш на работа, под предлог, че си неразположен? Ще ти кажат: Щом не си разположен, друг ще те замести. И християнинът може да каже, че не е разположен, не може да се моли, да прави добро, но това не го извинява. Ако и ученикът е неразположен и не учи, ще остане назад от другарите си. Той казва: Не разбирам този предмет. — Ще учиш!

Сегашните хора говорят за свобода, но и те не я разбират. С тази свобода никой не може да влезе в Царството Божие. Аз не харесвам и вашата свобода. Така не се служи на Бога. Какво служене с това, като нямате страх от Бога и уважение към близките си? Днес и млади, и стари са на един ум. Мислите, че и аз ще бъда на вашия ум? Един ден ще ви оставя, сами да се занимавате в школата. Ще се разпирявате, кой е по-близо до мене, и кой по-далеч. Близко до мене е само оня, който изпълнява Божията воля. Като останете сами, ще търсите друг учител. Ако той може да ви предаде идните правилно, добре. Защо изпадате в заблуждения? -- Защото умът ви е пълен с непотребни неща. Седиш на едно място и си недоволен - липсва ти нещо. Друг проповядва, но не от любов, а от щеславие. Какво можеш да разбереш от тази проповед?

Представете си, че пред вас са изложени няколко кубове. Учил си десет години; какво разбираш от тях? Има математици, които не разбират вътрешния смисъл на куба. Ще кажете, че вие разбирате това тело. Разбирате го по вашему. Морални сте по вашему, добри сте по вашему. Питате: Защо днес Учителят говори така? — Защото вие постъпвате така. Като ви наблюдавам, виждам, че нито гледането ви, нито движенията ви, нито сядането ви са, както трябва. Срещне ме някой и си придаде вид на оскърбен. Не е верно това. Друг се представя за много учен. Не е верно това. Трети се представя за смирен. И това не е верно. Аз зная, кой какво крие вътре в себе си. Не мислете, че можете да ме заблудите. Никой не може да ме заблуди. Пътят, по който вървите, нищо не може да ви предаде. По този път нищо не се постига. Човек трябва да бъде искрен към себе си. Само така, той може да служи на Бога. Ще кажете, че много съм ви проповядвал, много знания съм ви дал. Не е лошо това. Лошо е, ако с тези знания вие се възгордеете и помислите, че всичко знаете. Като знаете много, изпейте една песен. Ако задоволиш хората, добре пееш. Не се заблуждавайте, не се полавяйте на много учители. Казвате, че аз съм говорил нещо. Всъщност, вашите учители са говорили това. Не ми приписвайте това, което не съм казвал. Освободете се от чуждите обявления.

Често някои ме запитват, дали са напреднали в духовния път. Нищо не отговарям, но изваждам термометъра и меря температурата. Ако топлината ви се увеличила, добре сте; ако не се увеличила, не сте добре. Докато живеете в заблуждения, никакво добро не ви чака: ще остареете, ще умрете, ще ви погребат, и след това поп ще пее на гроба ви, да прости Бог греховете ви. След време, всички ще ви забравят. Какъв смисъл има тогава животът? Това показва, че връзката между хората се прекъсва. Такива са отношенията между гостилничаря и неговите клиенти. Докато тенджерите са пълни, гостилницата се посещава. Щом тенджерите се изпразнят, няма гостилница, няма и посетители. Това е външно разбиране, което не почива на никаква основа. Вие сами разрушавате основата, на която сте стъпили. Старите казват, че младите не живеят, както трябва. Как живеят старите? Според мене, и те живеят като младите, но се прикриват. Аз не се интересувам, как живеете; не се занимавам с това. Казвам: Не можете да угодите на Бога, ако не изпълнявате Неговата воля. Не е въпрос, дали се обичате, или не, и как се обичате. Важно е, да водите чист живот. Това се иска от всички. Като се ръкуваш, да знаеш как. Който се ръкува с тебе, да остане доволен. Като говориш с някого, първо той да остане доволен от разговора. Изкуство е да удовлетвориш човека!

Преди години, имаше един брат, който бягаше от упражненията. Щом се започваха упра-

жненията, той веднага бягаше. — Защо? — Не могъл да взима участие в тях. — Може, или не може да взима участие, той трябва да стои и да гледа, как другите правят упражненията. Никой човек не е самостоятелен. Хората си влияят едни - други, особено в злото. Някой не слуша мене, че вас ще слуша! Вие се групирате в общества и философствувате. Вместо да създавате, разрушавате. Ако е за разрушаване, и аз мога да руша. Всеки може да разрушава. В това отношение, всички хора са майстори. Аз мога в един момент да ви разпръсна като пилци, но какво ще придобия с това? Всеки може да запали една къща. Всеки може да пусне една дума, като запалителен фитил между хората, но какво ще постигне с това? — Еди-коя си млада сестра не върви в правия път. -- Старата върви ли? Докато имате такива разбирания, и младите, и старите ще постигнат толкова, колкото и апостолите на своето време. Те очакваха да дойде Царството Божие на земята, Христос да стане цар. Очакванията им не се сбъднаха. Един ден останаха сами, и трябваше да проповядват, да бъдат гонени и преследвани. В края на краищата, те придобиха нещо ново. Днес едва ли ще се намерят 12 апостоли. Духът слезе над 12-те апостоли. Дали ще слезе над вас, не се знае.

Христос казва: „Ще изпратя Духа си да пребъдва във вас.“ За да придобиете Христовия Дух, вие трябва да се проникнете от желанието да вършите Божията воля всеки мо-

мент. Някой мисли, че като се помоли един път, повече не трябва. Казано е: „Постоянно се молете!“ Това не значи, да насочиш ума си към едно и също нещо, да изпаднете в еднообразие. За да бъде мисълта ви чиста, умът трябва да бъде насочен към възвишения свят. Влезе ли една нечиста мисъл във вашия ум, вие попадате в дисхармонията или в дисонанса на живота. Един неверен, нечист тон нарушава цялата хармония. Следователно, всеки дисонанс трябва или да се изхвърли навън, или да се изправи. Опитвал ли си да живееш за Бога?

Казваш: Не разбирам, как трябва да се живее за Бога. Не зная, кой е правият път. Не зная, какво да правя. — Ще дишаш, ще мислиш и чувствуваш, ще работиш, ще ядеш и пиеш, но всяко нещо да бъде на своето място. Не влагай нищо непотребно в мислите и в чувствата си. Всичко непотребно внася смут и нечистота в човека. Ако се стремя да приличам хората, за да ми създават удобства, да се грижат за мене, да ме разхождат с такси и файтони, аз съм човск от старата култура. Това и царете имат, но аз не съм дошъл да ставам цар. Моята мисия е съвсем друга. Следователно, и вашата мисия не е да ставате големци. Запитайте се, доде сте дошли. Помолете се на Бога и вижте, дали молитвата ви ще се приеме. Ако не се приеме, има нещо криво в живота ви. Същото се отнася и до мене. Ако молитвата ми не се приема, има нещо криво, неправилно в моя живот. Аз зная, защо човек

някога не успява, защо се развращава. Никой дявол не може да ме излъже и съблазни. Аз познавам намеренията му. Слушам някоя сестра говори с един брат любезно, меко. Казват, че сърцето ѝ е запалено, гори от любов. — Запалено е сърцето ѝ, но не от Бога — друг е запалил нейното сърце. Тази сестра се нуждае от хляб, а не от пасти. Хлябът е от Бога, а пастите са човешко изобретение. Една сестра се оплаква, че очите ѝ се зачервявали. Питаше ме, какво да прави, да се махне тази червенина. Посъветвах я да се подложи на житен режим: Всеки ден да яде само по сто грама сурово жито. Тя изпълни режима. Десет деня яде сурово жито, и червенината на очите ѝ се махна. Същевременно тя започна да мисли и разсъждава по-добре.

Сега и на вас казвам: Приложете режима на любовта във всекидневния си живот. Не е въпрос да се прославите чрез любовта, но тя да бъде вашият естествен живот. Щом приложиш любовта, всички ще те обичат. Дето е любовта, там е силата. Казано е: „Сине мои, дай ми сърцето си.“ Значи, сърцето принадлежи само на Бога. Никой няма право да влезе в твоето сърце, нито ти имаш право да влезеш в сърцето на кого и да е. Никой няма право да влиза в твоя ум и в твоята воля, нито ти имаш право да влизаш в чуждия ум и чуждата воля. Божественото трябва да царува в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. — Стремим се и ние, искаме да постигнем нещо. — Вие

се стремите, имате добри желания, но не мислете, че сте постигнали всичко. Трябва да учите и да работите. Его, и аз съм дошъл между вас, да уча, да придобия нещо. Като придобия това, за което съм дошъл, ще отида на друго място. Какво правиш, каго видиш чинията си пълна? — Нахраниш се и я оставяш настрана, за да свършиш друга работа. След време пак ще се върнеш към пълната чиния.

Казвате: Учителят ще ни остави. Не е въпрос за оставяне; въпросът е да разберете понятието „близост“. Божията Любов създава условия за близост. Дето има любов, там хората са близки; дето любовта отсъства, там никаква близост не съществува. Ако имаш любов, всичко можеш да постигнеш: без любов нищо не се постига. Казваш, че нещо ти е тежко, мъчно ти е. Търсиш причината вън, или вътре в себе си, но не можеш да я намериш. Причината се крие в натрупване на излишни вещества в мозъка, белите дробове или в стомаха. Тези вещества не се подават на никаква обработка. Ако в малкия ти мозък се натрупа излишна материя, от сутрин до вечер ти ще мислиш за удоволствия и жени. Щом се освободиш от тази материя, ти ще гледаш на жената като на сестра. Знаеш ли, какво нещо е мъжът и какво — жената? Аз гледам на човешкото тело като на свещен дом, в който душата живее. Като влизаш в този дом, ти ще изчистиш обувките си, ще ги събуеш, и така ще влезеш. Какво ще стане, ако влезеш с кални обувки?

Калта ще проникне в очите, в носа, устата. Ако не разбираш, какво представя този дом, искаш да го пипнеш тук - там, да се докоснеш до него. Казваш: Зависи, кой ще се докосне. Това е лицериятие. Често и на мене целуват ръка. Трябва ли да кажа, че ми е приятно едни да ми целуват ръка, а за други — неприятно. Ако днес си нечист, за утре ще се изчистиш. Душата трябва да се изчисти от наслоената върху нея кал. Не се чисти лесно тази кал — с векове се е наслоявала. Знание е нужно за това.

Какво се постига със знанието? Ако сега ви говоря с висок тон, какво означава това? Имам някаква цел. И музикантът взема високи и ниски тонове. Някога пее *forte*, някога *piano*. Каква е целта му? Има някаква цел. Ако някой е далеч от тебе, ще му говориш високо; ако е близо до тебе, ще говориш тихо. На културния и на музикалния човек ще пееш тихо; на некултурния и немускален човек ще пееш високо. Това е външната страна на живота. Изобщо, външната, физическата страна представя завършен процес. Тя е неподатлива материя, наслоена енергия. Когато едно същество от Божествения свят има нужда от материя, от която да създаде някаква форма, то слиза на физическия свят, т. е. в склада на Божествената енергия. Тук то изучава законите на енергията, от която изработва извесна форма. Малко материя и енергия му трябва, но за да ги събере, то прекарва на земята 50 — 60 години. Така и търговецът, за да реализира своята ми-

съл, купува и продава стока. Ако една мисъл или едно чувство не се облекат в съответни форми, те остават недостъпни за човека. От отделните части висшите същества създават формите. От какво е съставена правата линия?

— От множество точки. От какво е съставена плоскостта? От какво е съставен кубът? — От безброй плоскости. Когато линията се продължава, това показва, че плоскостта се разлага; когато линията се скъсява, частите на плоскостта се съединяват. Когато плоскостта се увеличава, телото се разлага; когато плоскостта се намалява, частите на телото се съединяват.

Питате: Какво се крие в плоскостта? — Голямо количество сили. Ако прекараме тези сили през едноизмерния свят, ще получим безкрайно дълга права линия. Ако скъсим тази линия, отново ще образуваме плоскост. Ограничим ли плоскостта, ще образуваме куб; ограничим ли куба, ще образуваме четириизмерно тело — тесаракт. И обратно: щом намалим тесаракта, образуваме куб; щом намалим куба, образуваме плоскост. Тази наука, приложена в живота, означава: когато силите на ума се увеличават, силите на телото се намаляват; когато се увеличават силите на чувствата, намаляват се силите на волята. Значи, между ума, сърцето и волята има известно отношение. Ако волята е много силна, намалява се дейността на ума и на сърцето. Ако разумната воля е най-висока проява на човека, има смисъл да се намали дейността на ума и сърцето.

И гъй, в природата става пренасяне на енергиите от едно място на друго. Като се храни, човек придобива енергия, която пренася в умствения и сърдечния свят. Мислите и чувствата са материал за човешката душа. Без тях тя не може да се развива, не може да се прояви. Хората искат да работят, за да угодят на близките си, да угодят и на Бога. Същевременно, те искат и друго нещо: жената, например, иска да се харесва на мъжа си или на приятеля си. Това желание е на място, но ако човек не разбира закона, сам ще се спъне. Същото се отнася и до мъжа: той иска да се харесва на жена си или на приятелката си. Ако онзи, на когото искате да се харесате, стои по-високо от вас в умствено и в морално отношение, вие се повдигате; ако стои по-ниско от вас, понижавате се. За да се повдига, човек трябва да желае да се харесва на Бога. Той пък ще бъде справедлив към човека. При всички условия на нашия живот, като грешим и като правим добро, Бог всякога е постъпвал абсолютно справедливо към нас. — Това ни радва. — Като знаете това, не бързайте да се произнасяте за нещата. Не правете бързи заключения. Какво ще ми говорят за планината, когато аз съм бил там? Какво ще ми говорят за този или за онзи, когато аз ги знам по-добре от тях? Каквото и да ми се говори за някого, аз не се влияя от думите му — познавам човека много добре. Аз познавам работите добре. Че този брат бил лош, или добър, това не ми е чудно — аз знам причи-

ната за всичко. Зная пътя, по който е минал той. Един човек може да изпълнява службата на стражар, друг — на учител, на свещеник, или друга работа — важно е да изпълнява Божията воля и да учи, да придобива знания.

Казвате: Учителят знае всичко; всичко може да направи. — Това е заблуждение. Ако се мисли така, това подразбира, че има неща, които още не са направени. Ако остане нещата да се правят отсега нататък, всичко е свършено с нас. Бог е създал цялата вселена. Всичко живо е Божие творение. Сега, Той само поддържа онова, което е създал. Следователно, след Него никой нищо не може да направи. Задачата на всеки човек е да изучава създаденото. Някои идат при мене, да научат нещо. Те говорят за хиромантия, за тайните науки, искат да погледнат линиите на ръката ми, да видят, какво е написано там. Понеже те имат лоши линии на ръцете си, искат да видят, дали и аз ги имам, та да кажат, че и аз съм като тях. Това са аномални, паталогически прояви. Слабостите, злото, грехът са дошли отвън, те са вметнати, чужди неща. Те нямат нищо общо с човека и с неговото съзнание. Както гвоздеят се забива в дъската, така и лошата мисъл може да се наложи на човешкия ум. Знание е нужно, за да извадиш гвоздея. Един млад брат ми разказваше една своя опитност. Казваше ми: Много моми съм срещал, все красиви, но нито една от тях не ми направи впечатление. Един ден срещнах една черна, грозна

мома. Чудно нещо, тя ми спря вниманието. Колкото пъти я срещах, смущавах се. Казвам: Тази мома е проводник на сили от невидимия свят, чрез които искат да те спънат. Това са чужди мисли и чувства, които ти се натрапват огвън.

Една сестра ми казваше за един брат: Учителю, обичам този брат. — Няма нищо лошо в това, но запитай се, отде иде тази любов — от Бога, или от друго място. — И той ме обича. — Това е въпрос. Ти си въобразяваш, че те обича; всъщност, той мисли за друга. Можеш ли да го обичаш, без да искаш нещо от него? Обичай го и желай, той да се повдигне, да стане учен, богат, красив, без да искаш да се жениш за него. Това наричам любов. Да мислиш, как да му туриш гем и да го управляваш, това не е любов. Ако е така, съжалявам, че съм говорил толкова много за любовта. Според мене, любовта е отношение между възвишени души. Свещено нещо е любовта! Като се говори за нея, тя се опотенява. По-добре е хората да си грешат, отколкото да им говоря за любовта и да я опетняват. Аз говоря на някого за любовта, а той мисли за симпатията си. Помни: Никога не можеш да владсеш една душа. Временно можеш да я обсебиш, като живоино, но един ден тя ще се освободи от тебе и ще се върне при Бога. Душата излиза от Бога и се връща при Него. Като замине тази душа, ти ще страдаш, че не си постъпил с нея, както трябва.

Сега, аз не искам да се ровя във вашите грехове. Радвам се на вашите добродетели, а греховете ви оставям настрана. Те са резултат на вашите криви разбирания за любовта. Един брат се ръкувал с една сестра и стиснал ръката ѝ по-силно, отколкото трябва. Тя е недоволна и се оплаква от него. Братът казва, че направил това от любов. Каква любов е тази? Сестрата трябва да бъде готова да му каже: Братко, Бог не стиска така ръцете на хората. Втори път не си позволявай да стискаш ръката ми. Какво прави сестрата? От една страна се възмущава от брата, а от друга страна му се усмихва, пали сърцето му. Един ден е сериозна, а на другия ден се усмихва. Това е лицемерие. Едно поведение трябва да има човек! Ако се представяш такъв, какъвто не си, ти сам се осакатяваш. Това е лъжа. Ще се представиш такъв, какъвто си. Тогава и хората ще имат същите отношения. Искрени трябва да бъдете! Какво по-хубаво от това, да видиш на Божието лице изразено довольство или недоволство от тебе? Бог нищо не казва, но ти четеш по Иеговото лице и изправяш живота си. Тогава лицето ти се озарява от Божествената светлина. Това значи да се подмлади човек. Аз мога да ви подмладя, но това е още опасно. Когато и да подмладя, ще се забрави и увлече в света. Ако направя някого велик музикант, и той ще се увлече в света. Малко хора използват красотата, младостта, дарбите си за полза на човечеството.

Повечето се спъват от своите дарби и от благата, които им се дават. Има смисъл да бъдеш млад и красив, но ако с това повдигнеш окръжаващите. Не можеш ли да направиш това, по-добре си върви в естествения път на живота.

Сега вие искате да знаете, защо си служавате с примери от вашия живот. Това правя с цел, да ви предам по-отблизо своето учение. Не ми е приятно да си служа с тези примери; не ми е приятно да повиша и гласа си, но, въпреки това, го правя. Искам, като приемете учението, да останете верни на него, да не го изопачавате. И способните, и неспособните могат да го изопачат. Къде ще бъдете след 50 — 60 години? Ще умрете и ще заприличате на един куб. Турят паметник върху вас и му предават геометрическа форма. Това е заблуждение. Като съедините шест куба в едно, ще получите тесаракта, който е в постоянно движение. Той е гело в четириизмерния свят. Ако човек може да движи частите на телото си, ще знае, как да подобри условията на своя живот. Днес учените, специално математиците, се интересуват от четвъртото измерение. Те искат да разберат, какво представлява това измерение. Едно е важно: Това, което не се постига в триизмерния свят, може да се постигне в четириизмерния. Това, което не се постига в плоскостта, в гелото се постига, т. е. в триизмерния свят. Невъзможното за човека е възможно за птицата. Човек не може да хвърчи, а птицата може. Обаче, има област, в която човек може да

хвърчи, а птицата не може. Това е областта на мисълта. Чрез мисълта си човек прониква в обширните полета на многоизмерния свят. Едноизмерният свят е врата за двуизмерния; двуизмерният е врата за триизмерния; триизмерният свят е врата за четириизмерния и т. н. От четвъртото измерение нататък се влиза в духовния свят.

И тъй, невъзможното от физическо гледище е възможно от духовно гледище. Боли те пръст. Лекуваш го по един, по друг начин — не минава. Ако употребиш молитвата или мисълта си, болката минава. Намираш се в пустинята гладен, жаден, рискуваш да загинеш. Ако разбираш законите на духовния свят, със силата на молитвата и на мисълта си, хлябът ще дойде. Има един реален, духовен път, по който, и в пустинята да си, хлябът ще дойде.

- Как става това? --- Има закони, които увеличават малкото, но все трябва да има нещо. От нищо нещо не става. Христос знаеше този закон. Когато петхиляден народ дойде да Го слуша, Той каза на учениците си: „Да нахраним народа!“ Те отговориха: „Има само пет хляба. Много хляб е нужен за този народ.“ — „Дайте хлябовете!“ — рече Христос. Той взе петте хляба, благослови ги и ги начупи. Те се увеличиха толкова много, че всички се нахраниха доволно и останаха 12 коша укрухи. Достатъчно е да има едно житно зърно в пустинята, за да се увеличи.

Казвам: Достатъчно е да имате една свещена мисъл в ума си, едно свещено чувство в сърцето си и една свещена постъпка във волята си, за да се създаде нещо ценно от тях. Обаче, без нищо нещо не става. — Не разбираме как става това. — Не е нужно да го разбирате. — Защо? — Ако знаете всичко, ще се спънете. Все едно, че ви давам голяма площ земя да обработвате. Като не знаете, как да работите, ще изгубите времето, без да имате резултат. Дам ли ви малка площ, лесно ще я обработите и ще имате резултат. Твое е само това, което можеш да обработиш. Какво представя всичкият въздух, не знаая, но се ползувам от въздуха, който поемам в дробовете си. Какво представя светлината, не знаая, но се ползувам от онази светлина, която прониква в мене. Какво представя Бог в своето величие, не знаая, но ако съм във връзка с Него, Той заставя окръжаващите да ми съдействуват в доброто, и аз се ползувам от Неговата Любов.

Дойде една сестра при мене, да се оплаква от един брат, че бил лош, че я гледал някак особено. — Братът не е толкова лош, но това станало причина да дойде тя при мене, да ѝ обясня известни неща. Много хора не гледат добре, не само този брат. Като гледа, човек трябва да внимава на движенията си. Някои движения внасят лошо разположение в човека. Съзнанието ви трябва да бъде будно, да контролира движенията. Видиш една жена, и мускулите ти трепват. Ще се пазиш. Това треп-

ване замъглява ума. Това е особен родпиянство. Знае се, че пиянството, блудството и престъплението вървят заедно.

Дяволът отишъл при едного и му казал: Искам от тебе да направиш едно нещо. -- Какво искаш? -- Или да убиеш човек, или да блудствуаш, или да изпиеш чаша вино. -- Да убия, не мога; да блудствувам, не мога, ще изпия чаша вино. Като изпил чашата вино, извършил и грите неща. Казвам: Нито ще пиеш вино, нито ще блудствуаш, нито ще вършиш престъпления. Същият закон се отнася и за доброто. Ще дойде един ангел и ще ти предложи една чаша, но не с вино, а с вода. Като изпиеш водата, ще имаш разположение да правиш добро. След това ще се яви пред тебе една млада, красива мома, която ще събуди желание за нещо красиво и възвишено. Ти ще държиш образа на момата в ума си, като нещо священо, и ще ѝ послужиш. След това ще отидеш да съживиш някой умиращ. Следователно, една и съща форма — чашата, например, може да се употреби и за зло, и за добро. Важно е съдържанието ѝ. Когато живееш нечист и порочен живот, дяволът е вътре в тебе, ангелът отвън. Когато живееш чист и добър живот, ангелът е вътре, дяволът -- отвън. Дяволът трябва да бъде отвън!

Сега, не искам да говорим и да мислим за дявола, защото се свързваме с всички нечистотии, които съществуват от памети-века. Колкото по-малко говорим за него, толкова по-по-

бре. Ние не желаем зло на дявола, но казваме: Нека си вземе стоката и си върви. Колкото стока има, да си я вземе, ние няма да задържим от нея нито грам. В нашия свят тази стока не се продава, нито купува. Ако може да направи нещо от нея, добре, да си я вземе. Аз искам да остане във вас мисълта да служите на Бога. Зная, че всички имате добри желания. Нито един от вас не мисли да върши зло и престъпления. От вас се иска чистота и будно съзнание. Дойде ли една нечиста мисъл в съзнанието ви, веднага трябва да проверите, откъде иде и защо е дошла. Пълен контрол на чуждите мисли и желания! Не трябва ли да помагаме? Има начини за помагане. Един млад брат дойде при менс и ми каза: По-рано мислех, че не е важно, какво мисли външният свят за нас. Сега, обаче, разбрах, че, ако не знаем законите да се пазим, лошите мисли от вън могат да проникнат в нас и да ни причинят зло.

И тъй, изучавайте законите на ума, на сърцето и на волята. За да се постигне една мисъл, трябва да се спазват известни правила. За да се изяви едно чувство, също са нужни известни правила. И добрата постъпка, за да даде резултат, трябва да се съобразява с известни правила. При това положение, човек може да бъде здрав и разположен. Здравето се обуславя от хармонизирането на мислите, чувствата и постъпките. Ако тази хармония не съществува, нищо не можеш да постигнеш. Всеки

човек иска да постигне нещо. Дадени ви са всички благоприятни условия за постигане на нещата. От вас се иска малко усилие.

Ще ви дам една работа за десет деня. Съсредоточете се в себе си и, без да се изобличавате, следете, какви мисли и желания минават през вас. Ако намерите нещо нечисто, радвайте се, че ви се представя случай за работа. Освободете се по един правилен, естествен начин от нечистите мисли и чувства. Ако постъпката ви не е правилна, изправете я веднага. Често аз разглеждам по-раншните си действия и ги сравнявам с днешните. Виждам каква светлина съм имал някога и каква имам сега. Не се питам, защо някога съм мислил по един начин, а сега мисля друго. Много естествено, тогава съм имал по-малко светлина, сега имам по-голяма. При слабата светлина предметите се очъртават слабо, неясно; при голямата светлина предметите са ясни. Кабалистът носи триъгълник на челото си символ на хармония между ума, сърцето и волята. Този триъгълник е обърнат с върха нагоре стремеж към Бога. Ако и вие имате този стремеж, на челото ви ще се опише същият триъгълник. Обърне ли се триъгълникът с върха надолу, и стремежът се обръща надолу. Известно време се стремиш към Бога, но после си кажеш: Не намерих Бога горе. Обръщаш върха на триъгълника към земята и казваш: Да си поживея малко. — Ще си поживееш, но резултатът ще бъде друг. В първия случай, живееш като све-

тия, придобиваш много знания, помагаш на хората и се ползуваш от любовта им. Във втория случай, живееш само за себе си, ядеш и пиеш, нямаш приятели, хората не те обичат. И в двата случая ще умреш, но като си живял само за себе си, сега червеите ще има какво да ядат. Светията лесно излиза от гроба, а egoистът остава там дълго време, да се разправя с телото си.

Много мъже са недоволни от жените си, че следват духовния път. Те не разбират живота. Вместо да скърбят, те трябва да се радват. Ако жената е станала духовна, тя ще излъчва светлина, от която и мъжът ще се ползува. Светлината помага за разрешаване на мъчнотиите и противоречията в живота. — Христос отне жена ми. — Христос не се нуждае от своята жена. Той иска чрез жена ти да помогне и на тебе. Разбиране е нужно на сегашните хора!

Казвам: Има една тъмна зона, през която човек трябва да мине и на физическия свят, и в духовния. Като минаваш от светския в духовния живот, в първо време ще отслабнеш, ще изгубиш красотата си. Колкото повече навлизаш в духовния свят, толкова повече се укрепваш; чъртите на лицето ти стават по-мекки, нежни и красиви; телото ти се изтънчава, линиите се оформяват. Лицето ти започва да свети. Казвам: Заслужава човек да мине през страдания, за да придобие тази светлина. Същата зона минава човек, когато напуска земята. Щом мине тъмната зона, той казва: И най-големите страдания са нищо пред този свят на

светлината. Докато живееш само за земята, ти си нервен, недоволен, груб. Като се приближи някой до тебе, не можеш да го търпиш. Човек може да се докосне до човека не само физически, но и с мисълта, и с чувствата, и с волята си. Казваш: Държа този човек в ума си, или, държа го в сърцето си, във волята си. За да бъдеш свободен, трябва да живееш в чистота. Без чистота, ти всякога ще бъдеш под влиянието на чужди мисли и желания. Затова е казано в Писанието: „Молете се един за друг, за да изцелее“ . Много хора, много братя и сестри страдат, мъчи ги нещо. Какво ги мъчи? Атакувани са от чужди мисли и желания. Чуждите мисли са като тенията. Влезат ли в човешкото тело, те изсмукват хранителните му сокове и може да го задигнат. Такива тении има и в духовния свят. Те отстъпват само при любовта. Влезе ли любовта в човека, всичко нечисто и вредно излиза навън.

Едно нещо искам от вас: Да се уважавате и да си давате свобода един на друг. Една идея имам в ума си: Любовта. Обаче, вашите умове са заети с други мисли. За да дойдете до любовта, трябва да разберете куба, като жива геометрическа форма. Ако разглеждате куба в едно положение, вие виждате само трите му страни. Останалите три са неизвестни; те са от по-високо измерение. Ако влезете в четвъртото измерение, в света на тесаракта, ще видите всичките страни на куба. В тесаракта всяка страна е куб, но и кубът от

своя страна, е малък тесаракт. Тесарактът, като геометрическо тело, е свързан със съзнанието на живи, разумни същества. Същевременно, те са крепости. Превземеш ли крепостта, ще изучиш съдържанието ѝ. Всяка външна крепост е свързана отвътре с друга, по-голяма крепост. Неприятелят, като не знае това, минава през външната крепост, но отвътре го бомбардират. Влезеш ли в четвъртото измерение, мъчно се справяш с условията. В триизмерния свят лесно се справяш; в двуизмерния още по-лесно се справяш. Ако едно същество от четириизмерния свят е против тебе, то ще насочи същества от по-долните светове да се настроят против тебе, и ти ще се намериш вpletен в мрежа. Какво ще правиш? — Ще отидеш на главния телефон и оттам ще режеш с ножичите си жица след жица. Прережеш ли по-голямата част от жиците, ти ще произведеш дисхармония между противниците си. Те ще започнат да се карат помежду си, а в това време ти ще избягаш. Докато те се карат за богатството ти, кой повече да вземе, ти ще бъдеш свободен. В борбата помежду си, те ще се наранят. След това, ти можеш да им помогнеш. Ако не можеш да прережеш жиците, ще изпиташ мъчнотията на положението и ще кажеш: Бог да ми е на помощ!

И тъй, вслушвайте се във всичко, което ви говоря. Вадеге поука от всяка лекция! Вадеге поука от всяка сказка! Ако сказчикът е по-глупав от тебе, кажи си: И от мене има по-

глупав! Ако е по-умен от тебе, пожелай и ти да станеш умен. Така че, и в първия, и във втория случай може да се ползвате. Опитвайте се, и вие да говорите на хората, да им предадете нещо от себе си. И аз, като засегнах въпроса за куба, искам да обърна вниманието ви върху неговия вътрешен смисъл. И за мене са нужни години, за да ви обясня смисъла му. За вас се иска още повече време, за да го разберете.

Казвам: Изкуство е да се предават мислите. За да предадеш мисълта си и да се възприеме, трябва да знаеш законите. Казвате: Мислите се предават чрез печата. — Това е добър метод, но има още по-добър, чрез мозъка. Едно време печат не съществуваше. Тогава мислите се предаваха чрез пространството. Няма по-добър метод от този, да приемеш една Божествена мисъл направо чрез мозъка си, като по антена. Едно време, когато хората не разчитаха на печата, работеха с мисълта си, затова мисълта им беше силна. Днес те работят повече с волята си. Днес, много от болестите се дължат на слаба мисъл. Ако мисълта на хората беше силна, те щяха да се лекуват с нея. Мисълта лекува. Много от болестите се дължат и на бързината, с която хората действуват. Яде ти се нещо, бързаш по-скоро да го изядеш. Не бързай. Изпотен си, пие ти се вода, бързаш да се напиеш. Чакай малко, почини си, докато потта ти се прибере. — Нямам време. — Имаш време. Седни, почини малко, благодари на Бога. Не

бързайте да реализирате мислите и желанията си. За всичко има време. — Лоши са условията на живота ми. — Те не се поправят с бързане. Молитвата ще ви спаси. Моли се ден, два, три, седмици и ако след една година най-много, условията не се подобрят, ела при мене, да ти кажа, коя е причината за неуспеха ти. Същевременно, ще ти помогна. — Срещам големи препятствия. — Това е в реда на нещата. Христос нямаше ли препятствия? Кой велик човек — мъж или жена, не е минал по пътя на мъчнотиите и страданията?

Задачата на човека е да изправя грешките си, а не да избягва мъчнотиите. Ако и вие не изправите грешките си, аз ще ги изправя. В един ден аз ще ви направя светии, но за предпочитане е вие сами да станете светии. И войникът може в един ден да стане генерал, но по-добре е да е роден генерал, да отговаря на изискванията на генерала. Моето желание е да се промените, но да ви промени знанието, което сега ви се преподава. Един ден, когато престана да ви говоря, други ще дойдат да работят върху вас. Друг процес ще стане тогава. Сега аз проектирам известни мисли в съзнанието ви; онзи процес, който ще действувa отпосле, ще разработи тези мисли и ще внесе нова светлина във умовете ви. Новата мисъл е проектирана вече. Тя работи за растенето на хората, както и за тяхното освобождаване. Когато дойдат Божиите работници, вие трябва да ги познаете и да разберете, какво носят и какво искат от вас.

Мнозина идват при мене, искат да ги запозная с невидимия свят. И аз желая същото, но то не става механически. Тези, които работят върху вас, са учени. Щом видят някого, те първо го изпитват, да видят, как може да се работи върху него и какво може да излезе. Те имат свои методи и знаят, с кого как да работят. Аз наричам тези работници „братя на човечеството.“ От моя страна, те имат пълно доверие, затова не се меся в тяхната работа. Само мога да им кажа, че един-кой си брат или сестра са физически слаби, да не ги товарят изведнъж с много работа. Да се меся в техните методи, това е престъпление. Те имат желание да ви осветлят по всички въпроси, да ви избавят от мочурите на живота, от негодите и страданията и да ви покажат пътя към мъдростта, истината и любовта. Няма човек в света без мъчнотии и страдания, но тези братя ще ви помогнат да се справите, да решите задачите си. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си, да ви освободи.“ Духът иде чрез тези братя. Без тях нищо не можете да направите. И Христос дойде на земята с тези братя ангели. Те взеха участие в Неговото възкресение. Духът се е изявявал в миналото; изявява се сега, ще се изявява и в бъдеще. Каквото възприемете от Духа, това ще бъде вашият капитал.

Бъдете носители на Божественото. Станете проводници на великия Божи Дух. За да постигнете това, не се занимавайте със странични работи, които само спъват. Като майка.

добри и умни деца. Като баща, също ще раждаш добри и умни деца. Под „деца“ не разбирам само физическите деца, но и вашите мисли и желания. Ще бъдеш добра майка и добър баща, да раждаш светли мисли и благородни желания. Питате: Не сме ли добри майки и бащи? — Нищо не мога да кажа. Ако ви хваля, трябва да заслужавате похвала; ако ви укорявам, трябва да заслужавате укор. При това, аз зная закона: като ви хваля, ще ме хвалите; като ви укорявам, ще ме укорявате. Не искам нито едното, нито другото. Влизам в положението ви и казвам: Ако съм на вашето място, и аз ще постъпя като вас.

Работа се иска от всички! За да се постигнат нещата, аз прилагам следния метод: на всичко гледам, както Бог гледа. Някой ми препятствува в нещо. Казвам: Бог му е дал всички способности, дал му е ум и сърце, няма защо да се безпокоя. Един ден той ще постъпи, както трябва, няма защо да се боря с него. Като се пробуди съзнанието му, аз му казвам: Ще излезе нещо добро от тебе. — Когато? — Не бързай, Бог мисли за тебе. — Ти какво мислиш? — Остави това, моята мисъл не е толкова насърчителна, дръж се за Божията мисъл. Като свършиш работата си, тогава ще кажа мнението си за тебе. Сега се дръж за Бога. Той има специфична мисъл за тебе.

Помнете: Аз имам към всички добро разположение. Ако не е така, ще влезе в стълкновение с Божия закон. Щом имам добро раз-

положение към вас, готов съм и да изпълня Божия закон. Затова казвам: Ще търпя хората с всичките им грешки, с невежеството им, с всичките им слабости. Ако сте прости, ще употребя тоягата, от никого няма да се страхувам. Понеже сте царски синове, не смея. Башата — Царят ще ми каже: Деца са, имат слабости, бъди по-снизходителен към тях. Казано ми е да бъда мек, и аз пазя заповедта на Бога. Някога не съм мек. Кога? Когато намествам счупената ръка или крак. Тогава я пипам, разтривам, въртя я на една и на друга страна. Щом човек е здрав, имам друга обхода към него. — Не може ли да се отнасяш по-меко към счупената ми ръка? — Не мога. Ще ме извиниш, но трябва да я наместя и бинтовам. Щом оздравее ръката ти, аз ще се отдалеча от тебе и ще приложа друг метод.

И тъй, ако искате да работите за Божието дело, трябва да прилагате мисълта, чувствата и волята си. Ще работите върху тях, за да ги усилите. Човек трябва да има силна и светла мисъл, чисти чувства и разумна воля.

— В светлината на Божиата Любов всичко се постига.

•

6. Лекция от Учителя, държана на
26 октомври, 1932 г. София.—Изгrev.

Любов към Бога

Размишление.

Днес всички хора се нуждаят от нов начин на мислене. Ако е за стария начин, всички са специалисти. Обаче, нов път трябва да поемете. Това, което знаете, е отживяло времето си. То е минало време. То е резултат. Не можете да се упоавате на миналото, т. е. на резултатите. — И така живеем. — Живеете, но сегашният ви живот се основава на вашите минали мисли, разбирания и методи. Бъдещето се основава на сегашното, а не на миналото. То зависи от това, което днес придобивате. Казвате: Нищо ли не сме постигнали? Ставаме сутрин рано и при всякакво време, при всички условия идваме на клас от далечни разстояния. Това не е ли стремеж? — Стремежът ви е силен, не може да се откаже. Ученици сте, но какво ще кажете за ученик, който става рано, редовно посещава училището, а не учи уроците си? В това време, някои от другарите му спят, а той е ранобуден — това е качество. Но той трябва да учи! Ако не учи, в едно отношение има плюс, а в друго — минус. За ранното ставане — плюс, за неученето — минус. Това са

две противоположни величини. които взаимно се отричат.

Някога плюсьт е по-силен от минуса. Така трябва да бъде. Тогава казваме, че силният е по-силен от слабия. Някога слабият е по-умен от силния. Като те постави на тясно, в затруднение, чудиш се, отде ти е дошло. Приятно е на гостилничаря да има посетители, но какви трябва да бъдат те? Някой посетител иде рано в гостилницата, сяда на първо място, изисква масата да бъде послана с бяла покривка и добре наредена, яденето да се поднесе на време и т. н. След това става от стола, взима молива и записва красиво, отчетливо, какво ял и колко струва яденето. Така постъпва всеки ден — пише и нищо не плаща. Може ли гостилничарят да се радва на такива посетители? Какво се ползува той от това, че посетителите идат редовно в гостилницата и нищо не плащат? Добре е, когато гостилничарят готви хубаво, но добре е и когато посетителите плащат на време. Тогава, между гостилничаря и клиентите има правилни отношения.

Каквито са отношенията между добрия гостилничар и добрите клиенти, такива трябва да бъдат отношенията между всички хора. Като ви наблюдавам, виждам, че някои отношения в школата не се спазват. И аз се питам: Да подържам ли още моята гостилница, или да я затворя? Още малко ще почакам и, ако продължавате по стария начин, ще затворя гостилницата — друго решение нямам. Какъв

смисъл има да подържам гостилницата, без да се ползувам от нея? Готвил съм 30 — 40 години наред. Не трябва ли да имам резултат от своята работа? Ако и вие нищо не придобиете от тази гостилинца, съществуването ѝ е безпредметно. Това не се отнася само до вас, но до всички хора. И в природата има гостилници, които ту се отварят, ту се затварят.

Какво означават думите „отваряне и затваряне“? Ти си млад, жизнерадостен, пълен с живот и енергия. Гостилницата е отворена за тебе. Ти мислиш, че цял живот ще бъде така. Дойде ден, силите започват да те напушат и казваш: Отиде младостта ми! Казвам: Гостилницата се затваря за тебе, кредитът ти намалява. Няма човек в света, за когото гостилницата да не се затвори. За това и аз казвам, че един ден ще затворя гостилницата си. Това не зависи от мене. В известни случаи, и от мене зависи. Колкото е верно едното, толкова е верно и другото. Колкото зависи от мене, толкова и от вас. Представете си, че вие се движите с автомобила си в тъмна, мрачна нощ, не виждате пътя и не можете да вървите напред. Държа свещ в ръката си, но не искам да я запаля. В случая, от мене зависи да продължите пътя си, или да останете на мястото си. Ако запаля свещта, пътят ви се осветява — може да продължите. Казвате: Страх ме е да се движа през нощта. В случая, от тебе зависи да продължиш, или да останеш на мястото си.

И тъй, от всички се иска права мисъл здрави разсъждения. Виждаш някой сърдит, намръщен. Не го критикувай, но си кажи: Когато небето е облачно, и времето ветровито, може ли да се очаква ясен, светъл ден? Не казвай, че вятърът духа напразно, или че облаците са ненужни. Вятърът пита: Не съм ли свободен да се проявя? Дъждът пита: Не съм ли свободен да се проявя? И вятърът е свободен и дъждът е свободен. Казваш: Всичко иде от небето. Това е 50% верно и 50% неверно. Все едно, като казвате, че Бог създаде всичко, да считате, че и грехът е създаден от Него. Право ли е това твърдение? Според мене, не всичко в света е от Бога създадено. Как мислите вие, това е друг въпрос. Създадените от Бога неща се коренно различават от ония, които не са от Него. Създаденото от Бога носи живот. Всичко което не е от Бога, носи смърт. Ще възразите. Защо е казано тогава в Писанието, че Бог твори и добро, и зло? Друг е смисълът на стиха. Както доброто се подчинява на Бога, така и злото Му се подчинява. Да се говори за злото, това е неразрешен въпрос. Идва в дома ти един пътник, иска да пренощува у вас. Приемате го с условие, да не излиза по нужда. Може ли да се даде такова обещание? Кой може да издържи на това условие? Ето един неразрешен въпрос.

Често и вие изисквате, както от себе си, така и от своите близки, невъзможни неща. Кой неща са възможни, кои невъзможни?

Ще кажете, че аз трябва да отговоря на този въпрос. Това е ваше разбиране. — На кого Господ е говорил направо, като човек? Казваш: Чух, един глас ми проговори. На кое място го чу? Един път казваш, че гласът излязъл от слънчевия възел, друг път от главата. Кое е правото? В кой случай, това, което си чул, е глас Божий? Мислиш ли, че всичко, което ми-не през сърцето ти, е все от Бога? Дъждовните капки, които минават през пространство-то и падат на земята, запазват ли своята чистота? Защо не остават чисти? — Услови-ята на земята са такива. Следователно, докато сте високо в пространството, ще запазите чистотата си. Щом слезете в долината, ще се окаляте.

Помнете: В което общество или в която организация влезете, непременно ще се окаляте. Колкото долината е по-голяма и по-плитка, калта ще бъде по-малко. Колкото по-стръмна, по-тясна и по-дълбока е долината, толкова по-голяма ще бъде калта. Същият закон важи и за отношенията между хората. Колкото повече се сближават, толкова по-голяма е възможността да се окалят. Да се окаляш, това значи, да възприемеш нещо, което, в даден случай, не можеш да използваш. Калта се полепва по тебе, без да се използва. Казваш: Окалях-ме. Няма да стоя повече тук. Ако дадете на калта буквално значение, то ще се отнася само за временния живот. Временното нищо не решава.

Всяка проява на физическия свят има отношение и към духовния. Това трябва да се знае! Какво ще даде един оркестър на хората, ако между диригента и музикантите няма никакво отношение? Диригентът управлява добре, музикантите свирят хубаво, но между тях няма връзка. На първо място е музиката, а не диригентът и музикантите. Диригентът трябва да се прониква от музиката. Същото се отнася и до речта. За да изкаже една мисъл или една дума, езикът се нуждае от такт. Опитай се да изговориш думата свобода, да видиш, на колко места езикът ти ще се завърти. Опитай се да вземеш един чист тон на цигулката, да видиш, на колко места ще се спреш. Това са механически процеси, но и те се основават на един вътрешен закон. Когато спущаш въжето в кладенеца, за да напълниш кофата, и после я изваждаш навън, и двата процеса са един и същ. В първия случай, спущаш празна кофа, а във втория, я вадиш пълна. Какъв смисъл има, ако спущаш пълна кофа, а вадиш празна? Това е неразбиране на закона.

Казвам: Добре и правилно е изговорена думата, когато между сзика и сърцето има известна връзка. Ако изговориш думата „любов“, а в сърцето ти я няма, това значи, че кофата ти е празна. Това значи, да свириш без такт и диригент. Някой свири без диригент по-добре от онзи, който има диригент. Музиката трябва да изпъква, а не диригентът. Кое то излиза от човека, то повдига музиканта. Ще кажете, че и

без диригент може. Не, диригентът е на място, но и музикантите трябва да са на мястото си. Какво ще прави той, ако няма музиканти? Или, какво ще правят музикантите, ако няма кой да ги обедини? Какво ще каже публиката, ако на сцената излезе диригент без музиканти? Той ще се движи на една и на друга страна, ще прави хармонични движения, но публиката ще протестира, тя иска да чуе музика. Музиката създаде диригента. Като знаете това, стремете се, първо, да събудите музикалния талант или гений в себе си; музикантите и диригентът ще дойдат отпосле.

Мнозина казват: За да бъде здрав, човек трябва да яде. — Така мислят невежите. И животните ядат и знаят, как да ядат, но може ли да кажем, че всички животни са здрави? Искаш да станеш светия. Каква е целта ти? Като станеш светия, можеш ли да освободиш хората от техните страдания? Това е невъзможно. Щом е невъзможно, защо се стремиш към невъзможното? Ти си ученик и си длъжен да изпълниш това, което учителят изисква. Това е в реда на нещата. Това изисква разумната природа.

Какво се разбира под „природа“? Ще кажеш, че природата означава вътрешен нагон към нещо. Хиляди години да мислиш така, няма да придобиеш истината. Пътят на истината е строго определен. Докато не влезеш в този път, не можеш да бъдеш свободен. В това отнoшение, и животните не са свободни. Как ще зададеш известен въпрос, ако той вътре в тебе

не е ясен? Вие се нуждаете само от една клечка кибрит. Ще драсна клечката и ще запаля свещта ви. После? Трябва да пазите свещта си да не изгасне. За да не я изгасите, давам ви фенер, но вие се спъвате, стъпвате фенера, и свещта ви изгасва. Кой е виновен за това? Будност се иска от вас! Пазете фенера си да не го чулите. Пазете свещта си да не изгасне. Само така ще познаете силата си. Ако не си опитал своята сила, никога не можеш да опиташ моята. Това е закон. Който не прилага закона правилно, той е осъден на смърт. Кой е дал право на войника да си служи с нож? Той изважда ножа си и пробоща неприятеля. Това Бог не позволява, но човек сам си позволява тъкмо това, което не му е позволено. Така хората взаимно се унищожават. Как може след това да се говори за изпълняване на Божията воля? Езикът е вашият нож. Кой ви дава право да бодете с него?

Сега аз бих ви говорил много, но трябва да бъдете свободни, без задължения. — Докъде ще имаме задължения? — Докато изправите своите грешки. Ако някой ви каже, че трябва да изправите живота си, ще се разсърдите. Какво искате, да ви защитава ли? Аз не искам никой да ме защитава. — Защо? — Защото говоря истината. Докато говоря истината и я защитавам, тя ще бъде на моя страна. Аз виждам, че тук нещата не стават, както трябва. Зная, как трябва да станат, но ако днес ви кажа, как трябва да станат, ще приличам на онзи.

който ви приема у дома си с условие, да не ходите по нужда. В отговор на това условие, ще кажеш: Не мога да остана в твоя дом, не мога да изпълня това, което искаш от мене. Питам: Искал ли съм от вас нещо невъзможно? Вие питате, как да живеете добре. Тогава аз отговарям: Люби Бога!

Помнете: Всичко, което носи раздор, страдания и смърт, не е от Бога. Ти си причината за всички престъпления в света. Като казвам „ти“, не разбирам именно „тебе“, а онзи, първият, старият човек, който живее в тебе. Отиваш в 8 часа в една гостилница и искаш да ядеш. Гостилничарят казва: Моето ядене не е сготвено; то ще бъде готово за 12 часа. Отговорен ли е гостилничарят, че яденето му не е готово? Идвате в моята градина и желаете да ви услужа с плодове. Но още от вечерта всичко е раздадено. По отношение на школата, мнозина са казвали: Съжаляваме, дето си изгубихме тук толкова време! Питам: Целият ваш живот не е ли една загуба? Покажете ми един човек, който да е спечелил в света, който да има завършен резултат, да има печалба. Покажете ми един човек, който да не е загубил нещо. Богатият изгубва богатството си, ученият изгубва учението си, силният — силата си, парят — положението си. Де е печалбата? И вие нищо не печелите. Има неща, които можете да спечелите и без да сте тук. Даже има неща, които, ако не бяхте в школата, по-лесно щяхте да ги получите. Но има нещо, което

в школата се урежда по-добре, отколкото вън. Например, някоя сестра, ако имаше шанс да се ожени за някой богат момък, тук, в школата е изгубила шанса да се ожени. Тук ще се ожени за един брат, като нея, който ще казва, че има Бог, че Бог е промислил за всичко, и тя ще гладува с него. Кое е важното сега?

За онзи, който е в тъмнина, важна е светлината. Той е попаднал в гората, в тъмна нощ отникъде няма светлина. Една клечка кибрит спасява положението. За жадния важна е водата. За гладния важен е хлябът.

Питате: Кой е най-важният въпрос? Всичко, което става в света, е важно. Обаче, кое е най-важно в дадения момент? С две думи мога да направя нещата важни. Дохождате при мене със свещ в ръката си. Кое е важно за вас сега? Свещта ви трябва да гори. Изваждам една клечка кибрит от джоба си, драсвам я и запалвам свещта. Драсвам и паля — ето двете важни думи. Ако държите само незапалена свещ в ръката си, все едно, че разсъждавате, без да дойдете до някакво заключение. Това е гимнастика за ума. Като развивате темите си, някой пита: Който иска да влезе в пътя на ученика, трябва да има висок идеал, или трябва да изучава вътрешните ограничения. Това е за учените хора. И аз нищо не разбирам от тази тема. Казваш: Изгубих радостта си, изгубих любовта си. — Това е разбрано нещо. Имал си приятел, когото си обичал — бил си радостен. Изгубиш приятеля си, губиш

и радостта си. Имаш майка, която обичаш. Щом изгубиш майка си, губиш и любовта си. Има неща, които никога не се губят. Губи се само временното и преходното. Вечното никога не се губи.

Как ще познаем, кои неща са временни и кои — вечни? Кой ще ни научи да ги различаваме? — Вашият Учител. До осмата си годишна възраст, детето е при майка си. След това то отива на училище, като ученик в първо отделение. Не се обиждайте, но и за вас казвам: Вие още сте у дома си, при своята майка. Не сте дошли при мене, в училището. Нито един от вас не е дохождал при мене. Аз искам вие да растете. Няма по-красив процес в живота от растенето. Има смисъл да растеш, но да не се притесняваш. — Кога ще порасна?

- Това не е твоя работа. Ще вложиш всичкото си търпение и ще чакаш. — Как ще развивам търпението си? -- Ще се упражняваш. Кашляш — ще се въздържаш, няма да кашляш. Искаш да плюеш на земята — ще се въздържаш. Говориш, правиш различни движения -- ще се въздържаш. (Една птичка влезе в салона). — Какво иска да каже тази птичка? Тя ни обръща внимание на специалните условия, при които живее. Тя казва: Живея при особени социални условия. Всички ме гонят. Зима е вън, няма къде да се скрия. Може ли да ме приемете при вас? Никой от вас не е в състояние да ѝ послужи. Но и тя няма доверие в никого. Ако я хванете, ще я турите в клетка и ще

ограничите свободата ѝ. Аз тълкувам състоянието на тази птичка. Кое, всъщност, е потикнало птичката да влезе в салона, между вас, не се знае. Сега и вие, много неща знаете, но и много неща не знаете.

Светът е създаден от някого, когото и вие не знаете. Този Незнайния, Неизвестния хората наричат Бог или жива, разумна природа. Кое е истинското Му име, не знаем. Въпреки това, ние чувствуваме Неговата мисъл, Неговата сила и Неговата воля. Той не е създал света за нас. Друга, по-велика цел Го е заставила да създаде света. Ние участвуваме в света, като условие да се прояви Бог. Можеш да бъдеш философ, проповедник, цар, но не можеш да заповядаш на слънцето да изгрява и залязва. И да има цар, и да няма, ветровете пак ще духат, слънцето пак ще изгрява и залязва. Както и да ви говоря, нещата няма да стават според моето говорене. Аз говоря за любовта, и вие говорите за любовта, но има голяма разлика между моите думи и вашите. Аз говоря за човека, и вие говорите за човека, но ние се различаваме по това, косто говорим. Аз се произнасям за човека, не когато е между хората, но когато е сам, когато се разговаря с Бога в себе си. Казвам: Този човек е чист. Неговите подбуди са чисти и искрени.

Външно, човек живее по един начин, а вътрешно — по друг. Важно е, какъв е вътрешно. Всеки може да каже, че трябва да живее добре. Важно е да живее добре, без да го-

вори за своя живот. Учен съм, драсвам клечица кибрит, но тя не се запалва. Прост си, драсваш също клечица, но и тя не се запалва. Знаем, как се пали клечицата, но не можем да я запалим. Друг е въпросът, ако и ученият, и простият могат да запалят клечицата кибрит. Те знаят, какво значи добър живот и могат да живеят добре. Носиш на гърба си товар, тежък 50 кг. Понеже не можеш да го носиш, страдаш. Учен човек си, не знаеш, как да си помогнеш. Дай половината от товара си на бедния, той да го носи. Щом се освободиш от товара си, виждаш, че и с по-малко може да се живее. Следователно, човек страда, докато разбере, че трябва да даде нещо от себе си.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че някой се чувства самотен, неразбран. Той иска да се прояви, но вижда, че никой не го разбира. И той не разбира хората, но си мисли, че ги разбира. И апостол Петър беше готов да защитава Христа: извади ножа си и отрязва ухото на римския войник. Христос му каза: „Скрий ножа си в ножницата.“ Петър не мислеше, че с един нож работа не става. Онези, които са против Христа, имат много ножове. Докато Петър беше готов да се жертвува за Христа, след малко се отрече от Него. Каго си спомни думите, които Христос му беше казал, разкая се, излезе вън и горко плака. Христос го погледна и в погледа Му се четеше всичко, което щеше да преживее. След смъртта на

Христа, Петър беше готов и на най-големи страдания.

И тъй, драмата, която преживява човешката душа, е драмата на света. Всеки страда, че не го разбират, но и той не разбира хората. Верно е, че хората не се разбират. Това може да се докаже с много примери. Мнозина се питат, защо съм дошъл на земята. — Дошъл съм за нещо — зная, защо съм дошъл. И вие сте дошли за нещо, но не знаете, за какво, именно. За удобства не съм дошъл, за ядене и пиене не съм дошъл. Аз съм диригент. — На кого?

- На себе си. Всеки може да бъде такъв диригент. Като мисля, умът ми е диригент. Като чувствавам, сърцето ми е също диригент. Но това не е важно. Имам импулс към нещо, но и това не е важно. Зад всеки импулс се крие Разумността, Изворът на живота, Великото начало. Койго се е домогнал до Великото начало, той е разбрал единството си с Битието.

Днес всеки човек е погълнат, всеки си има желания, но те още не осмислят неговия живот. Извън желанията на човека има нещо по-велико, което той трябва да схване. Всички желания са спънки към великото и непостижимото. То е онова, което не може да се хване, не може и да се опетни. Непостижимото е идеал на човешката душа. Колкото и да се говори за непостижимото, мъчно може да се разбере. Един проповедник държал своята проповед пред слушателите си. Повечето, макар че слушали внимателно, не могли да разберат проповедта

му. Един млад господин, като слушал проповедта, спрял вниманието си на една млада, красива жена. Той я погледнал няколко пъти, и тя, доволна от това, се приближила до него и почнала да му говори неща, които нямали нищо общо с проповедта. Това заинтересувало младия господин, и той започнал да се вслушва в думите ѝ. Като се върнал у дома си, той си спомнил разговора с младата жена и се развеселил. Той си казвал: Чудно нещо! Цялата проповед чух, но не се развеселих. Значи, не съм разбрал говореното. Само няколко думи ми каза красивата жена, и аз станах радостен и весел. Защо? — Тя му е дала нещо от себе си. Проповедникът говори за непостижимото, а тя — за постижимото. Пазете се от красивите жени! Като си при огъня, може да се запалиш.

Това е едната страна на огъня. Обаче, може да си свариш вода и да си сготвиш. Това е другата страна на сгъня. Често се казва на хората да не правят зло. Понякога аз си позволявам да направя едно малко зло. — Защо? — Защото малкото зло може да причини голямо добро. Значи, заради голямото добро, ще направя малко зло. Ако не направя малкото зло, няма да дойде голямото добро. Щом направя злото, ще дойде доброто. Сега и на вас казвам: Ако зад малкото зло се крие голямото добро, направете го. Ако зад малкото добро се крие голямото зло, не го правете. Някога хората се отказват от малкото зло, но изгубват

голямото добро, и обратно. Направят малкото добро, а след него голямото зло. Така, те объркват нещата. Има две страни на живота: при едната страна, малкото добро върви с голямото добро, а при другата страна, малкото зло върви с голямото зло. В сегашния живот тези неща се кръстосват.

Сега ще ви задам въпроса: От колко години слушате беседите? — Различно. Едни са слушали повече години, а други по-малко. Говорил съм ви, но не само аз, и други са ви говорили. Обаче, аз знам, че това, което аз съм ви говорил, няма да се върне, без да даде своя плод. Някои слушат, придобиват нещо, отиват в света и повече не се връщат. Те приличат на десетте души, които Христос излекува. Но от тях само един се върна и отдаде хвала на Господа. Сегашните хора приличат на деветте души, които Христос излекува, но не се върнаха да благодарят. Те казват: Ще си поживеем малко. И си поживеят. Не искам да ви морализирам, но казвам, че няма по-благородно нещо от благодарността. Ако любовта, която изключва съмнението и подозрението, не е фактор в живота ви, нищо не разбирате. Защо трябва да подозирате момъка, че дружи с една мома? Защо трябва да подозирате и момата? Не подозирайте това, което Бог е допуснал. Не мислете, че ще избегнете онова, което ще стане. Красивата мома и младият момък не могат да избегнат противоречията. Един ден момата ще изгуби своята красота, а момъкът

— своята сила. Какво по-голямо противоречие от това? Защо разчиташ на това, което се губи? Взел си сто лева, които след време трябва да върнеш. Трябва ли да съжaliaваш за тях? Друг е въпросът, ако някой ти даде известна сума без срок, без лихва и изведнъж ги поиска. Може и да не иска парите, или да ти даде свобода, когато разполагаш, тогава да ги върнеш. Това значи благородство. Това е моралът, който ние поддържаме.

Казвате: Добре говориш. — Само аз не говоря добре. Хиляди разумни същества говорят като мене. Следователно, спасението на човека не зависи от нас, но от Цялото. Слънцето изгрява навреме. Това е резултат на нещо. Зад този резултат се крие разумна сила, която постоянно работи. Зад всичко в света — чисто и нечисто, праведно и неправедно, се крие нещо разумно. Всеки се стреми към нещо добро. И като грешиш, в основата на греха се крие желание за добро. Колко хора изби католическата черква от ревност към Христа! Колко хора изби властта за благо на своя народ! Неразбирането на законите създава противоречията.

Преди години дойде при мене един човек, да иска пари на заем. Обеща, че скоро ще ги върне. Като му дадох парите, каза: Ще ме извините, ако се случи нещо и не мога да издържа на обещанието си. Не зная, какво ще мислите за мене тогава. — Аз имам вече мнение за тебе и в двата случая. Ако върнеш парите навреме, ще мисля, че си човек, който изпъл-

нява обещанието си. Ако не ги върнеш навреме, ще мисля, че си човек, който не изпълнява обещанието си. По-добре мисли, че нищо не съм ти дал. Забрави, какво си взел, и не мисли, че трябва да връщаш парите. За мене е важно, да употребиш тези пари на място и да спечелиш нещо. Тогава може да ги върнеш, може и да не ги върнеш. Аз, обаче, ще мисля, че си човек, който може да работи. Ще кажеш, че Бог те е пратил да искаш пари от мене. Аз ще кажа, че не те е пратил. Според мене, дяволът те е пратил да ме изкушаваш. Вземи парите, и си върви! Считай, че нищо не съм ти дал. За мене, парите са товар, от които трябва да се освободя. Като дойдеш втори път да искаш пари, ако имам, пак ще ти дам. Не мисли, че имам пари. И сега ти дадох последните си пари. За мене е безразлично, аз ли ще държа парите си в джоба, или ти. Един от двамата трябва да се радва. Той се бори да не си съставя за него лошо мнение. Аз си помислих: Нямам лошо мнение за тебе, втори път, ако искаш, ще ти дам двойно повече. Той се зарадва и си въздъхна свободно. Така се освободи от дявола, който го измъчваше.

Под „дявол“ разбирам същество, което мисли само за себе си. То има пред вид само своите права. Никой няма право да изисква от човека повече от това, което може да му даде. Отдавайте си взаимна почит един на друг; зачитайте правата на всеки човек. Това изисква хармонията в живота. Влезте в кое и да е об-

щество и ще видите, че всички хора си приличат. Колкото са по-издигнати, толкова повече се различават. Те си отдават абсолютно доверие един на друг. Приятно е да се ползуваш с доверието на твоя ближен. И в практическия живот е необходимо доверие между хората. И доверието е на степени. Имам доверие в един човек да носи 50 кгр. от богатството ми на гърба си. Дойде ли до 100 кгр., нямам вече доверие. Относително доверие имам в даден човек. И това е достатъчно. Не очаквам абсолютно доверие от човека. И тъй, работете с малките величини. Няма същество в света, по-верно, по-постоянно, по-устойчиво от Бога. Това виждаме в малките работи. Ако искаш от Бога милиони, няма да ти даде; поискаш ли нещо малко, веднага ще ти го даде. Ако искаш парче хляб или чаша вода, веднага ще ти даде. Следователно, ако искаш да познаеш Бога, ще Го познаеш в малкото, в страданията и мъчнотията. Болен си, лекарите намират, че болестта ти е неизлечима. Обърнеш ли се към Бога с молба да ти помогне, след 24 часа състоянието ти ще се подобри. Гони те неприятел. Помоли се на Бога, и Той ще те избави.

Разбойници хващат одного. Завеждат го в гората с намерение да го оберат и убият. Той се моли на Бога да го спаси. След малко, глътатарят на разбойниците го хваща, завежда го навътре в гората и му казва: Бягай скоро, ние се заблудихме, друг търсехме. Значи, молбата му е чута от Бога. Казваш: Това е приказка

от 1001 нощ. Не, има Един в света, Който всякога помага. Ако всички хора се обърнат към Него, светът ще се оправи. Обаче, хората не търсят този път. Те искат да изправят света по свой начин. Затова се натъкват на нещастия и страдания. Казвам: Обърнете се към Бога и вижте, какъв резултат ще имате. Каквато опитност имате, не я разказвайте. Ако преждевременно разказвате опитностите си, ще ги изгубите. Да се хвалиш със своите постижения, това е шеславие. Ако съм учен, ще докажа това с работата си, а не с думи. Трябва ли да продавам знанието си? Ще кажа, че лекциите ми струват скъпо. Но истинското знание не се продава. Природата обича трудолюбивите хора. Затова и аз казвам: Люби Бога и постоянно работи. Природата представя общество от разумни същества. Обещаеш ли пред тях нещо, трябва да го изпълниш. Ако издържиш обещанието си, те са готови да ти съдействуват в доброто. Те ще ти разкриват постоянно тайните на живота. Те са носители на Божествените идеи и държат за тяхното прилагане.

Дръжте в ума си чисти и светли мисли. Стойте далеч от лошите мисли и желания. Те не само че оставят отпечатък на човешкото лице, но привличат лошото към себе си. Лошите мисли се крият дълбоко в човешкото естество, затова ги наричам тайни мисли и желания. Дойдѐ при мене един човек, искаше да се покаже набожен, смирен. Аз реших да го опитам, но той каза: Не искам от тебе ум. Той беше

много строи, възискателен, но Господ не го осъди. Затова аз си казах: По-добре аз да те съдя, отколкото Бог. Ако не се подчиняваш на Бога, ти сам подписваш своята присъда. Кажми ми сега, защо си дошъл? Ти си объркал материалните си работи и не можеш да ги оправиш. Искаш аз да ти кажа, как да ги оправиш. Според мене, твоята работа е непоправима. Навреме трябваше да мислиш. Парите ти са изгубени, никого не съди. Докато казваше, че не иска от мене ум, сега е готов да ме слуша. Но и аз не давам моя ум в услуга на другите. Каквото излезе от ума ми, давам го. Но ума си на никого не давам. Не искам да се ровя и в ума на другите. Това е престъпление. Не искам да се занимавам и с човешкото сърце. Каквото излезе от сърцето ми, аз го давам. Никога не чопля нито своето сърце, нито сърцето на другите.

Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Това са нови мисли и разсъждения. Старото е в личността. Освободете се от личния елемент; турете личността на нейното място. Това е правило. Защо ще защитава личността? Върхът няма защо да се защитава. Сам по себе си, той е високо място. Ако си на най-низкия връх, няма защо да се препоръчваш. Често във високия връх се явява желание, да се наведе малко към долината. Той казва: Нека и аз да дам нещо от себе си на долината. Нека да проявя своята щедрост. Ако си на високия

върх, бъди щедър; ако си в долината, бъди доволен от всичко, което ти се праща.

Днес аз проповядвам на всички богати хора. По-богати хора от вас не съм виждал. В бъдеще ще проповядвам само на бедни хора. Понеже сте богати, намерете си учители, какви то искате. Под „богат“ разбирам човек с голямо самоуважение, щеславие, подозрение, съмненис, безверие. При Христа дойде един млад, богат момък и го запита: „Какво да сторя, за да придобия живот вечен?“ Христос му отговори: „Иди, продай имането си и ела да ме последваш.“ Понеже беше богат, горд с високо мнение за себе си, че знае Закона, той не се яви втори път при Христа. Да се отречеш от богатството си, това значи: Да се откажеш от щеславието, гордостта — от всичко отрицателно. Като дойде смъртта, човек не се ли отказва от себе си? Тя задига телото му и един ден от него остават сухи кости. Всичкото богатство, знание, сила, уважение — всичко изчезва. От човека ще остане само смирението. По-добре да се отречеш, преди да е дошла смъртта. Откажете се от стария живот. Не на правите ли това доброволно, ще дойде другият порядък. Всичко, което имате сега, ще ви се вземе. Иде вече нов порядък в света!

Т. м.

„

7. Лекция от Учителя, държана на
2 ноември, 1932 г. София. - Изгрев.

Божественото дърво

Размишление

Тема за следния път: „Какво се постига чрез личната опитност?“

Ще прочета 3. гл., I послание от Йоана.

В Писанието има тънки работи, които трябва да се различават така, както музикантът с ухото си различава тоновете. Когато един оркестър свири, диригентът, който има развито ухо, веднага схваща, кой музикант греши и де е грешката му. Ако обикновен музикант слуша да се свири, колкото грешки и да се направят, ще схване известен дисонанс, но няма да разбере, кой греши и де е грешката. Много естествено, ухото му не е чувствително. В това отношение, вие сте диригенти на общите грешки. Схващате, че някъде се греши, но кой, именно греши и каква грешка прави, не знаете. Казваш: Еди-кой си не свири правилно. - Не свири правилно, но де е грешката му, не знаеш. Това се отнася до всички хора. Всеки човек куца някъде, но де и защо куца, не знаете. Някога причината за грешките е в него, а някога — вън от него. Значи, има външни грешки, има и вътрешни. - Човек не трябва да греши. — Това е друг въпрос. За да не греши,

трябва да се махнат вътрешните недъзи в него. Това е обект на самия живот. Наистина, опасно е, ако грешките често се повтарят. Това се отнася и до науката. Ето защо, като работи върху себе си, да се освободи от недъзите си, човек трябва да работи и за създаване на добри навици, които след време ще станат в него втора природа.

Какво виждаме в човешкия живот? Младата мома, докато иска да се харесва на момците, винаги се облича добре, с китка на главата, всякога засмяна и весела. Желанието, да увлече някой момък, е подбудителната причина за това. Щом постигне целта си, тя преставя да се облича хубаво, хвърля китката от главата си и казва: Сега мога да се обличам, както и да е. Значи, желанието на момата, да се облича добре, не е станало втора природа в нея. Тя казва: Едно време се обличах добре, носех китка на главата си, но сега не правя това.

Защо? -- Постигнах целта си. За някои, да се кичиш, да се обличаш добре, е срамно. Някои моми разбират закона, знаят, че цветята придават известна красота и се кичат. Казвам: Всичко, което човек прави естествено, е красиво. Същото е и в морално отношение. Някой живее морално, говори за морал до известно време. Щом постигне целта си, напуска моралния живот и казва: Човек трябва да бъде свободен, да си поживее, както разбира. Закон ли е всяка мома да се кичи? Не е закон, това е мода. Следователно, да се казва, че трябва да се живее добре

и това не е закон. Трябва да се знае, в какво се заключава добрият живот. При това, естествено ли се изявява този живот, или по мода?
 – Да се обичаме! – В какво се заключава обичта?

Често хората си служат в живота с такива методи, с каквито някога си служили турските лекари хирурзи. Първо, те намазвали болното място с масло. Само с масло не се лекуват рани, нещо съществено е нужно за тях. С мазане само работа не се върши. Природата има пред вид, че хората ще боледуват, затова е създала билките. Всяко лекарство има за цел да извади отровните вещества от организма, или поне да ги неутрализира.

Много болести съществуват в човешкия живот, но не само физически. Има умствени, душевни, сърдечни болести. Една умствена болест минава през няколко състояния, докато се яви в телото. Щом се локализира някъде в телото, тя може вече да се лекува. Същото се отнася и за човешките слабости и недъзи. И те трябва да се изправят. Например, обичаш да отлагаш. Дойде ти една добра идея, но казваш: Не е време сега да я реализирам, ще отложам за по-нататък. Отлагаш ден-два, година-две и, когато решиш да я реализираш, нямаш вече условия. Добрите условия са изгубени, не се връщат вече. Щом видиш загубата, тогава се стряскаш и взимаш поука от своя недостатък. Има нещо в човека, което го кара да отлага. Сам той ли е причина за отлагане-

то? Кога отлага човек? Виждаш на пътя си един лек предмет — лист, камъче — вдигнеш го. Виждаш един тежък предмет — голям камък или дърво. Опитваш се да го вдигнеш, не можеш. Камъкът ти препятствува, но казваш: Трябва да намеря лост, да го махна от пътя си, но де ще търся лост? Кой ще си губи времето? Ще го отмина, дано друг някой се наеме да го вдигне. Днес отложиш нещо, утре — друго, докато един ден си създадеш навик да отлагаш нещата. За да се освободиш от този навик, трябва да намериш лост, с който да вдигнеш камъка. Недъзите на хората приличат на дяволския нокът. Колкото да го дърпаш, не се мърда — здраво се държи за месото. За да се махне, трябва да употребиш някакво силно лекарство, да го изкорениш. Докато корените му стоят, той все ще расте.

И тъй, грешките на човека се дължат на някои аномални състояния, в които изпада той. Усилия са нужни, за да се справи с тях. Човек трябва да изучава своето естество, да изучава законите, които го управляват. Някога мислиш, че си добър, а някога, че си лош. Добре е, че мислиш така. Лош и добър, това са относителни понятия. Като се сравняваш с другите, казваш, че си лош или добър. Сравняваш се с някого и казваш, че не си толкова красив, богат, силен или учен като него. И това са относителни неща. Не е достатъчно само да кажеш, че си добър. Трябва да се знае мярката, колко добър да бъде човек. При това, истин-

ската доброта трябва да радва самия човек. Ако не го радва, тази доброта не отговаря на нормата, която природата е определила.

Сега, като говоря за доброто в човека, нямам пред вид неговия егизъм. Човешкият егизъм е резултат на натрупване. Щом взимаш от едно благо повсече, отколкото трябва, ти влизаш вече в областта на егизма. Казваш: Искam да ме обичат всички хора. — Готов ли си да отговориш на тяхната любов? Представи си, че те обичат двеста хиляди души и, по обичая, като те срещнат, искат да ти целуват ръка. Изредят се 100 — 200 души да ти целуват ръка. Това се понася, но как ще се справите с тези двеста хиляди души? Всеки иска да ти целуне ръка, не можеш да откажеш на никого. Знаеш ли, какво ще стане с тебе? Някой писател или поет иска да се прослави, да го почитат хората, да го държат в ума си. Знаеш ли, какво нещо е да те държат в ума си стотици хиляди хора? Светия да те държи в ума си, има смисъл, но обикновени хора да те държат в ума си? Това значи, да се изложиш на голяма опасност. — Тогава никой да не мисли за нас. — Това е още по лошо. Всички хора да мислят за тебе, е лошо; и никой да не мисли за тебе е още по-лошо. Обаче, при всички случаи, има един, който всякога мисли за тебе. — Кой е той? — Ти самият. Въпреки това, всички казват: Трябва да се обичаме! — По кой начин да се обичаме? — Всеки трябва да знае. Ще обичаш така, как-

то искаш да бъдеш обичан. На материалния свят ще обичаш по материален начин, в духовния свят — по духовен начин. Имаш нужда от пари. Ще отидеш при своя приятел и ще го помолиш да ти послужи. Това е външна страна на любовта. Като обичаш някого, ще носиш в ума си мисълта, никога да не злоупотребяваш с добрината на този човек. Той не трябва да ти откаже на молбата, но и ти никога не трябва да злоупотребяваш с него. Щом спазвате тези правила, любовта ви ще издържи на всички изпитания. Значи, единият ще услужва, а другият ще внимава да не злоупотребява с любовта на приятеля си. Така ще си менят ролите.

Преди години, дойде при мене един болен, да иска съвет, как да се лекува. За да помогна на болния, аз търся причината на болестта. Щом зная причината, болестта се лекува лесно. Обаче, аз не можах веднага да намеря причината на неговото заболяване. Един ден той дойде на Изгрев, разхождаше се на чист въздух. Той беше на стотина метра далеч от мене, разговаряше се с едного. От разговора им чух само една дума, но тя хвърли светлина в моя ум. Аз разбрах, че причината на болестта му се дължи на аномалия в чувствата му — неиздържливост. Извиках го и му казах: Ти трябва да регулираш чувствата си. Дадох му съвет, как да си помогне. Казах му: Ако приложиш този съвет, най-много след една година в чувствата ти ще стане преврат, и ти ще бъдеш здрав. Ако кажеш на някого да диша чист

въздух, и той изпълни съвета, в скоро време ще бъде здрав. Ако му кажеш да пие чиста вода, без никакви примеси, здравето му ще се подобри. Вода, която съдържа органически примеси, се отразява вредно върху организма. Дестилираната вода подобрява здравословното състояние на човека. Днес човек трябва да пие най-малко литър или литър и половина вода. Някой мисли, че една чаша вода дневно е достатъчно. Това е извънредно малко. Пий всякога чиста вода, без никакви примеси.

И тъй, както има примеси в материалния свят, така и в психическия — в мислите и чувствата на човека. Чуваш да се говорят лоши работи за някого. Без да искаш, това достига до ушите ти. Това е кал, която не трябва да допушаш в себе си. Виждаш, че някъде станало убийство. Не се интересувай, как е станало убийството — и това е кал. Не допускайте никаква кал в съзнанието си. Само онзи може да се интересува от тези неща, който отива да помага. Щом не можеш да помогнеш, няма защо да проявяваш любопитство. Отиваш от любопитство да разбереш, как станало убийството и след това ще разказваш на хората. Какво печелиш от това? Не само че нищо не печелиш, но товариш съзнанието си с ненужни образи, които ден и нощ те смущават. Освобождавайте ума си от всички ония впечатления, които не можете да асимилирате. И в школата често се чува да говорят едни за други лоши неща. Казват: В нашето общество

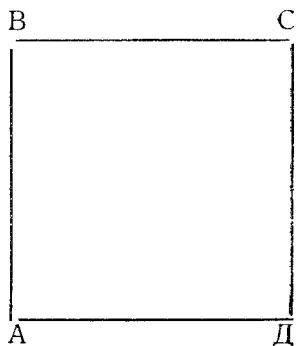
хората не живеят добре. — Това е много смело казано. Двама или трима могат да не живеят добре, но всички? — Не, останалите живеят добре. Защо се говори лошо за всички? Защото не получили това, което очаквали. Ако имаш нещо против двама или трима души, ще говориш за тях, но в никакъв случай няма да говориш общо за всички. Ако двама - трима души не се обичат, това не показва, че всички хора в обществото не се обичат. Казано е в Писанието: „Целият свят лежи в ръцете на лукавия.“

Това е общо твърдение. Нима добрите хора и светите също са в ръцете на лукавия? Има нещо от света, което лежи в лукавия, но не целият свят. Ако си невнимателен, лесно можеш да се подадеш на различни болести. Например, лежиш изпотен под сянка, или на камениста почва. Много естествено, че ще се простудиш. Ако беше внимателен, можеше да избегнеш това. Ученикът трябва да има булно съзнание! Понеже се движи между разумни същества, той трябва да бъде внимателен, да не внася дисхармония в техния живот. Тези същества могат да бъдат видими, могат да бъдат и невидими. И в единия, и в другия случай, ученикът трябва да пази хармонията между тях. Една груба дума се отразява зле на техния слух. Казваме, че диригентите имат тънък слух. Обаче, техният слух е нищо пред този на възвишените същества. На каквото разстояние и да си от тях, те веднага схващат грешката и я изпра-

вят. Отношението на диригента към музикантите зависи от самите тях. Кой човек не е чувал строгия глас на диригента в себе си? Той говори на човека отвътре и му казва: Не живееш добре. Щом чуеш този глас, ти започваш да страдаш. Някога се явява желание в тебе да скриеш грешката си, никой да не я знае. Но след това, втор диригент ти напее: Не постъпваш добре. Трети диригент ти казва: Тонът ти не е правилен. Кажеш една дума не на място. Четвърти диригент ти казва: Лоша е тази дума. — Коя дума да кажа? — То е твоя работа. Има много речници, избери си, която дума искаш. Диригентът само посочва грешката, а как ще я изправиш това е твоя работа. Има правила, които трябва да знаеш. Те ще ти покажат, как да постъпваш и какво да говориш.

Ученикът или музикантът трябва да знае, как да взима тоновете правилно. Дадени са правила за това, няма защо да се обясняват. Има инструменти, в които местата на тоновете са точно определени. Обаче, има инструменти, на които тоновете не са определени, музикантът сам трябва да ги намира. Там се иска тънко ухо. Това се отнася и до човешкото съзнание. Човек трябва да знае, на кое място в съзнанието да бутне, за да произведе нужния тон. Някога вземеш един тон вместо друг. Това показва, че съзнанието е инструмент с много клавиши. Може ли да си представите инструмент с 250 хиляди клавиши? Ако ви по-

ставят пред такъв инструмент, ще се объркате. Не е лесно да се справите с него. Пияното, например, има само осем октави. Да изучаващ един инструмент, това значи, да изучаващ себе си. Не е лесно да изучаващ себе си. Като се изучава, човек прави много грешки. Някои от

(фиг. 1).

грешките му се дължат на чувствата страх, самоуважение, честолюбие, користолюбие и др. Някои грешки произтичат от четирите ъгли на квадрата. Какво нещо е квадратът? — Отвлечена област.

Човек трябва да знае, на коя част от мозъка съответствуват четирите ъгли на квадрата ABCD (фиг. 1). Ако се каже, че ъгълът А отговаря на известна грешка, това е общо казано. Трябва да се знае точно мястото на квадрата в човешкия мозък, както и в неговия

живот. Казват, че грешките на хората се дължат на недоимък в техния живот. Не, те се дължат на голямо изобилие. Само активният, енергичният може да греши. Като е недоволен от някого, той ще го набие. Може ли болният и слабият да се бие? Честолюбивият и гордият също грешат. Който не е честолюбив, и да го обидят, казва: Не обръщам внимание на обидата. Не е въпрос, дали обръщаш внимание на това или онова; важно е, доколко си честолюбив и горд. Като влезеш в морето, трябва да гледаш, водата да не достига повисоко от брадата ти. Щом наближи до устата, бягай навън. Следователно, честолюбието на човека може да дойде до кръста, до раменете, най-много до брадата му. Започне ли да се изкачва до устата, той трябва да пъпли назад, за да излезе на брега на морето. Продължава ли да върви напред, животът му е в опасност.

Представи си, че някой те обиди, каже ти една обидна дума. Какво трябва да направиш? Да мълчиш. Речеш ли да отговориш нещо, и той ще ти отговори. Ще му кажеш, че е простак; той ще ти каже, че ти си дивак. Ще му кажеш, че е невъзпитан; той ще ти каже, че ти си по-невъзпитан. Ще му кажеш паток; той ще те нарече говедо. Какво печелите? Това е зоология, нищо повече. Ще срещнеш след това някого и ще започнеш да разказваш, че те нарекли говедо, вол, паток. Не е лошо, че те нарекли вол. Важно е, дали имаш търпението на вола.

Ако нямаш търпение, какъв вол си? Интересно е да наблюдаваш, как се карат двама души. Единият казва: Ти си вол. Глава имаш, но не мислиш; рога имаш, не знаеш, как да си служиш с тях. Не те е срам! Това е педагогическо каране. Аз правя превод: Нямаш търпение; нямаш мисъл, не знаеш, как да прилагаш законите. Кажат ли на някого, че е паток, това значи, че мисълта му е плитка. Той не разбира законите на природата. Наистина, патката минава за глупаво животно. Тя знае само да плава. С плаване само работа не става. Патката се движи самодоволно, като аристократ, мисли, че много знае. Тя често си маже перата. Ако прави това, когато е на сушата, тя ще бъде добре. Обаче, на сушата не я бива. Всичките грешки прави на сушата. Влезе ли във водата, по-голям майстор от нея няма. Там е нейната сила.

Ще приведа един случай от живота на патока. Това стана във Варненско. Един ден вървя по улицата и виждам една група деца. Пред тях стои един паток, не се мърда, като че му преподават урок. Децата се смеят. Чудя се, как са дисциплинирали патока, че стои толкова мирно. Като наближавам, виждам нещо особено. Патокът стои с отворена уста, а в устата му връв с нанизани царевични зрънца. Като не знаел, какво му дават децата, той нагълтал паревичката. Щом дошъл до края на връвта, видял, че не може да се дръпне. Зрънцата са вече в стомаха му, връвта — в ръцете

на децата, и той не знае, какво да прави. Като видях това, усмихнах се, обърнах се към патока и го запитах: Ти защо ядеш нанизана царевица? Той казва: За пръв път ми се случва такава неща. След това попитах децата: Защо направихте така с патока? — Искаме да му дадем урок, да знае, как се яде царевица. Наистина, втори път патокът ще мисли, как да яде царевица. Ако е нанизана, няма да яде. Ако не е нанизана на връв, ще яде. Извадих ножчето си, внимателно прерязах връвта. Като разбра, че е свободен, патокът се обърна назад и повече не дойде. Колкото и да е глупав, втори път той няма да дойде при децата. Както и да го примамват, той ще бяга далеч от тях. Едно нещо има в животните: Като опитат веднъж нещо, както и да ги поставят в същото положение, втори път няма да сгрешат. Те рядко повтарят една и съща грешка.

Един наш приятел разказва, какъв опит направил с охлюви. Взел около три хиляди охлюви и ги турил на едно място, заградено с електрическа жица, по която текло ток. Той така свързал жицата с тока, че при най-малкото докосване до нея, токът действувал. Той следял, какво ще правят охлювите. Като се лвижели, някой от тях стигал до жицата и се докосвал до нея. Веднага токът го хващал. Охлювът се свивал и отстъпвал назад. Нашият приятел турил някакъв знак на този охлюв, за да види, ще се опита ли втори път да мине през жицата. Какво забелязал? Много охлюви

минали през жицата, опарвали се и се връщали назад, но от белязаните охлюви нито един не повторил да мине през жицата. Значи, и охлювът, за който се мисли, че не помни, че е глупав, като изпита нещо неприятно, втори път не се натъква на същото. Казвам: Има изключителни условия в живота, при които, без да иска човек греша. Това се дължи на факта, че при известни придобивки, човек се излъчва. Той се стреми да се издигне в обществото, да стане видна личност. Така се развива в него щеславието. Гордостта и щеславието имат различен произход.

Гордостта произлиза от чувството на самоуважение, а щеславието — от чувството на общителност. Щеславният иска да има доброто мнение на хората, а гордият не обича да говори за себе си. Като направи едно добро, щеславният иска да знаят всички, даже вестниците да лишат за това. Ако даде някъде 10,000 лв., той иска всички да знаят, че е пожертвувал тази сума. Ако гордият даде 10,000 лв., иска да мине незабелязано; да го прави достойние на хората, това той счита за недостойно. Гордият гледа на това с пренебрежение, като че ли не се отнася до него. Той не обича да се меси в работите на хората и казва: Всеки да се занимава със себе си. Щеславният се меси в работите на хората, но дотолкова, доколкото това е в неговата изгода. Той мисли, че без него работите не могат да се наредят. Някога щеславието е необходимо, не може без него. Христос казва:

„Търсете слава не от хората, но от Бога.“ Грешката на щеславния е в това, че той търси славата там, дето не трябва. Следователно, ако искате да бъдете благоугодни, бъдете такива на добрите, на разумните хора. Ако имате доброто мнение на хората, изобщо, като направите една малка погрешка, те веднага си изменят отношението към вас. Това е неразбиране на живота. Ето защо, като страдат, те се молят на Бога и Го запитват: Господи, не знаеш ли, че страдаме? Питам: Ако вие бяхте на мястото на Бога, щяхте ли безразборно да помагате?

Една сестра ми разправяше една своя опитност: Молих се на Господа няколко пъти наред. Той не обърна внимание на молитвата ми, нищо не ми отговори. Започнах да се колебая и си казах: Щом е така, безполезно е да се моли човек на Бога. Казвам: Тази сестра забравя, че близо до нея живее една бедна сестра, която три пъти хлопала на вратата и, да ѝ помогне нещо, но тя не се отзовала на молбата ѝ. Ето защо, и Бог сега не отговаря на нейната молитва. Богатата сестра отлагала да помогне на бедната, а днес се чуди, защо Бог не отговаря на молитвата ѝ. Невъзможно е да се молиш на Бога искрено, и Той да не ти отговори. Отидох да попитам Господа, защо не отговорил на молитвата на сестрата. — Понеже тя три пъти не отговорила на своята бедна сестра, затова и Аз не отговарям на нейната молитва. Наистина, молиш се един път, Господ отлага; молиш се втори път, Господ отлага;

молиш се трети път, Той пак отлага. Щом ти отлагаш, и Бог отлага; щом престанеш да отлагаш, и Бог няма да отлага. Следователно, когато Бог не отговаря на молитвата ви, знайте, че и вие не сте изпълнили Неговата воля. Щом изпълните това, което сте отложили, и вашата работа ще се нареди.

Един познат ми разказваше следното: За убежденията, които имах, ме затвориха в домашен арест, като ми казаха, че ако излеза вън от къщи, ще ме убият. Това се продължи цяла година. По едно време взех да си мисля: Да подържам ли убежденията си, или да се откажа. Ако държа на убежденията си и излеза от къщи, ще ме убият. Ако остана още под арест, оризището ми ще пропадне. Намирам се пред дилема, не знаей, кое от двете положения да избира. Отвътре нещо ми казва: Откажи се!

Не мога. — Оризът ще пропадне. — Да става, каквото ще. Ако оризът не загине, аз ще загина. В такъв случай, предпочитам оризът да отиде, а не аз. Най-после, реших твърдо да не се отказвам от убежденията си. Какво стана през лятото? — След дълга суша, падна проливен дъжд точно над моето оризище и напои добре ориза. Нея година моето оризище даде най-добър плод. Съседите си казваха: Чудно нещо! Този човек е затворен, не може да наглежда оризището си, а то даде най-много и най-добър плод. Онези, които искаха да ме убият, си казваха: Праведен е този човек! Дъждът напои само неговото оризище. Нис, които

минаваме за добри хора, нашите оризища изсъхнаха. Казвам: Това е една от редките опитности. Тя не се повтаря. Изобщо, природата не повтаря себе си. На друг може да се случи опитност, също неповторима. Оризището по същия начин не се полива. Редки опитности се дават само на оня, който устоява на своите убеждения. За да има такава опитност, той трябва да бъде изоставен от всички, да бъде сам със себе си.

Друг един познат разказваше: Намирам се в чужд град, с един лев в джоба, и се чудя, как да се справя с този лев. Най-после си казвам: Ще купя на децата малко хляб, а за мене все ще намеря някъде работа. В това време, право към мене иде една просякиня и ми иска помощ. Толкова богати къщи отминала, а при мене се спира, да ѝ помогна. Отвърне нещо ми каза: Ако ѝ помогнеш, и на тебе ще се помогне. Ако не ѝ помогнеш, и на тебе няма да се помогне. Помислих си да разваля лева, че и на мене да остане малко. Нещо ми казва: Ако ѝ помогнеш с цяло, и на тебе с цяло ще се помогне. Изпаднах в борба, но си казах: Ще ѝ дам целия лев. Като не върви на човека, не върви. Жената взе лева и каза: Боже да те благослови! И наистина, до вечерта още работите ми се оправиха. Казвам: Този човек си върви, но никой не подозира, каква борба слага в него. Той има вяра, убеждение, но се бори. Наоколо хората ядат и пият, а той мисли, как ще се справи със своето положение

Убеждение трябва да има човек! На някого може да не се оправя работата до вечерта, но все пак, по някакъв начин, ще се оправя. Досега аз не съм намерил изключение от този закон — който е постъпил съобразно Божия закон, да не се оправят работите му. Човек трябва да има една вътрешна опитност, да разбере разумността на законите, които действуват в живота. Целта на всички изпитания е да се създаде характер в човека. Страданията, неволите, които изживявате, не са нищо друго, освен дисциплина, през която неизбежно минавате. Учени и прости, богати и бедни минават през тази дисциплина. Някой път ти дойде такава болест, каквато не си очаквал. Лекарите не могат нищо да направят за подобрене на положението ти. Лекарят дава лекарства, а болестта си върви по своя път. Ще минат няколко деня или седмици, докато болестта се излекува. Болестите оказват възпитателно въздействие върху болния. Щом постигнат това което целят, те веднага си заминават.

Какво представят болестите? — Те са кредиторите на хората. Срецаш един здрав, силен юнак, на когото дължиш нещо. Той те хваща, завързва те с едно въже и казва: Плати дълга си! — Моля ти се, освободи ме! Ще ти платя всичко, с лихвите заедно. — Щом платиш, ще те освободя. Плащаш и се освобождаваш. Такова нещо е болестта. От тебе зависи да се освободиш час по-скоро от своя кредитор. Зад всяка болест се крият същества от

различна степен на развитие: силни и слаби, добри и лоши. Повечето от тях са лоши, с ниска култура. Това не е научно обяснение на болестите, а за мнозина е заблуждение. Въпреки това, казвам: Зад всяка болест се крият съществва, изостанали в своето духовно развитие. Те знаят химия, физика и когато искат да ти създадат някое нещастие, заставят те да ядеш такава храна, която организмът ти не приема. Така, именно, ти заболяваш.

Един наш брат от Стара-Загора отишъл на гости, лето ял халва с леблебии. Той гълтал цели леблебиите, не ги дъвчел. Като се върнал у дома си, започнал да се превива от болки в корема. -- Какво ти стана, какво си ял? — Нищо особено не съм ял; ядох малко халва с леблебии. Някой ме урочасал. Оказа се, че той гълтал леблебиите цели. — Помогнете ми, умирам от болки! — Как да му се помогне? Първо трябва да му се даде рициново масло, но докато подействува то, нужни са два часа. Затова първо направихме клизма, а после — рициново масло за пречистване. Докато се успокои, той окряка света. Питам го: Втори път ще ядеш ли халва с леблебии? Това се отнася до физическия свят.

Този закон е верен и за духовния свят. Ако внесеш в ума си една отрицателна мисъл, в сърцето си — отрицателно чувство, ти ще предизвикаш в себе си дисхармония. Свързваш се с хора, които не носят добро, не носят щастие. Не се свързвай с тях; те не но-

сят щастие. Здравословно правило: Пази се, както от своите лоши мисли, чувства и постъпки така и от тези на окръжаващите. Не се свързвай с лошите мисли, чувства и постъпки на когото и да е. Божественият свят е свят на вечна хармония. Свържеш ли се с този свят, никаква болест няма да те нападне. Ако пък те нападне една болест, няма да се страхуваш от нея. Човек не умира толкова лесно. Когато дойде това време, ще ти кажат: Пригответи се да заминеш за другия свят. Ако това не ти се каже ясно, значи, нисшите същества искат да те уморят. Тогава ще се отнесеш към Високото място и ще кажеш: Господи, искат да ме уморят преждевременно. От онзи свят ще пратят същества да те пазят, но затова ти трябва усилено да се молиш. Засега, единствените помощници при болестите са лекарите. Те са главната армия. Лекарите взимат своите ножици, игли – губерки, своите отровни лекарства и веднага поставят карантина – обсадно положение. Целият дом се бомбардира. Като се вдигне карантината, и нисшите същества, и болестта се вдига. Да замине за онзи свят старият, немощният, това е в реда на нещата, но да заминат здрави, млади, енергични не зная, какво трябва да се каже за това.

Вие, които вървите по този път, трябва да имате по-особени разбирания, трябва да приложите вашите знания. Болестите си имат свой произход, и те са на мястото си. Но понякога тия същества, които ги причиняват, не могат

да се изгонят. Казва се, че някои искали да изгонят бясовете, в името на Павла, на Христа, но те казвали: „Познаваме Павла, и Христа познаваме, но вие кои сте?“ И ги набили хубаво. Та някой път и вас трябва да ви набият. Под „болести“ аз разбирам всички ония изпитания, които преживяват хората. Някои изпитания мъчно се издържат. И тогава казвате: На мене ли се даде такова изпитание? Ти държиш сега матура и ти се дават най-мъчните задачи. Защо трябва да дигаш толкова шум? Утре на други ще се дадат същите задачи, и тяхният ред ще дойде. Сега е твой ред, и ти ще гледаш да издържиш добре изпита си. Дали другите ще издържат изпита си, това е тяхна работа. Ако не можеш да решиш задачата си, ще искаш да ги дадат друга, по-лека. Но в духовния свят няма лесни задачи. Професорите, които изпитват там, не са снизходителни. Те са справедливи, но не са снизходителни. Не правят отстъпки. Могат да те скъсат десет пъти. Ще кажеш: Ами нали сме от вашите? — Ваши, наши няма, трябва да издържите изпита си. Който знае, той е от нашите; който не знае, не е от нашите. В този закон няма отстъпки. — Но Бог е милостив. — Снихождението на Бога седи в това, че Той отлага изпита ви. Господ казва: Испитайте го още един път. Може да ви скъсат и десет, и сто пъти, и да се отложи изпита ви, с право да се явите пак. В това е милостта на Господа, че отлага изпита ви до сто пъти. Който мисли, че може без из-

пити, той се лъже. Не, ще минеш изпита по всичките правила. Нито с цветя, нито с подаръци ще можете да издържите изпита си. С нищо не се подкупват тези професори. Всички ще учите, ще работите усилено. Който има слаба памет, ще си записва всичко, което му се преподава, и същевременно ще работи за усиляне на паметта.

Има начини за усиляне на паметта, на ума и на моралния живот. Мнозина не живеят добре. При мене са идвали някои и са ми казвали: Този път, в който вървим, не може да продължава така, ако не се подобри материалното ни положение. Верно е, че материалното положение оказва известно влияние върху живота. Но при сегашните условия, ако се подобри материалното положение на един духовен човек, в едно отношение той ще получи блага, а в друго отношение — страдания. Той ще изгуби една от благородните чърти на неговия характер. Например, докато е беден, човек е отзивчив, състрадателен към другите. Щом забогатее, той става жесток. Докато е беден, той се вслушва в страданията на хората. Като забогатее, не се интересува вече от никого.

Казвам: Всичко в света е създадено за човека, но всяко нещо иде на своето време. Ако богатството дойде преждевременно, у човека се събужда едно анормално чувство. Той мисли, че, наистина, трябва да бъде богат. Това богатство не носи добро за него. Ако и знанието дойде преждевременно, и то не му носи добро.

Апостол Павел казва: „Ако имах знанието на ангелите, и ако говорех на всички езици, а любов нямам, нищо не съм.“ В пътя, по който сега вървите, всичко става на своето време. И вместо да благодарите на Бога за това, вие роптаете. Какво лошо има в това, че си беден? Аз познавам и бедността, и богатството — минал съм през всичките режими. Аз познавам и студа, и топлината. Спал съм с отворени прозорци, при течение над главата ми, и пак не съм се простудявал. По-скоро, при горещина съм се простудявал, отколкото при студ. Аз съм дошъл до следното заключение: Докато съзнанието на човека е будно, никаква болест не е в състояние да го хване. Обаче, при най-малкото прекъсване на съзнанието, при най-малкото колебание, равновесието на твоя организъм се нарушава. Следователно, докато съзнанието на човека е будно, той има извештен имунитет към всичко отрицателно. Той е обиколен с малка магнетична обвивка, която го пази от заболяване и простуда. Тогава никакво чуждо вещество не влиза в организма. Той има филтър, който го пази от нечистотиите. Яви ли се най-малката пукнатина в съзнанието, веднага навлизат чуждите вещества. Ако само за момент в ума на човека влезе една лоша мисъл, след години ще се видят нейните лоши резултати. Ако през целия си живот, от младини до старини, човек не допусне в ума си нито една лоша мисъл, в сърцето си — нито едно лошо чувство и във волята си — нито една лоша

постъпка, никаква болест не може да го хване. Много бацили ще минат през него, но отровата им ще се обезсили.

Сега вие минавате за вярващи, но вярата ви още не е укрепена. Вярвате ли в онзи свят над вас? Казваш: Добър е Господ, ще промисли за мене! — Добър е Господ, но и ти трябва да се погрижиш за себе си. Това значи изпълняване на Божията воля. Каквото правиш — ставаш, лягаш, ядеш, работиш, трябва да съзнаваш, че с това изпълняваш волята на твоя Създател и живееш за Него. Ако ядеш сладко, пожелай на всички хора да ядат като тебе. Каквото благо имаш, пожелай го за всички хора. Нека всички живеят в изобилие, да бъдат ловолни от живота. Право ли е, ти да даваш разпорежданията си на Господа, кой какво да има и по колко. Определено е, какъв дял от благата се пада на всеки. Природата е разрешила този економически въпрос правилно. В който момент ядеш и не си доволен от яденето, ти внасяш дисонанс в своя живот. Казваш: Само сух хляб ли ще ям? Само лук ли ще ям? Кажеш ли така, ти си нарушил вече хармонията на своя живот. Ти си представяш, че хлябът е сух. Всъщност, той не е сух. Кой хляб наричате топъл? Според мене, топъл хляб е естественият. Значи, прясното жито е топъл хляб. Ще вземеш сто грама жито и ще го разделиш на три части: сутрин 30 грама, на обяд 30 грама и вечер — 40 грама. След всяко ядене ще пиеш по една-две чаши гореща вода. Житото съдържа

енергия, каквато печеният хляб няма. Затова аз наричам житото „Божествена погача.“ В Господнята молитва е казано: „Хляб наш насъщни, дай ни го нам днес.“ Това е живият хляб, слязъл от небето.

II тѣй, като минавате от едно състояние в друго, вие се нуждаете от чистото слово, чистата мисъл, чистото чувство, чистата постъпка. Това е чистата Божествена храна. Всичко, което става в света, е отражение на великия Божествен ред на нещата. За да възприемете тази идея, вие се нуждаете от смирение. Като ви говоря така, някои искат да знаят, де съм учил, отде зная тези неща. Ако започна да ви разправям, де съм учил, няма да повярвате. Щеславие е от моя страна, да говоря за себе си. Ако ви кажа, че съм обиколил всички светове, всички планети, ще повярвате ли? Едно е верно: Аз уча сега. Отдето минавам, каквото срещам на пътя си, всичко изучавам, уча се от най-малките неща — на всичко обръщам внимание. Сега минавам през най-добрата школа. Като срещна професор от Божествената школа, веднага го запитвам за всичко, което ме интересува. Аз го питам по всички въпроси, които ме интересуват, но се задоволявам и с най-малкото, което ми се каже. Те ми говорят за Божествения порядък в живота. Каквото са ми казали, всичко излиза верно.

Един ден се разхождам на Изгрева и минавам край крушите. Гледам нагоре, няма нито една круша — всички обрани. Понеже почув-

ствувах глад, казах си: Да имаше поне една круша да си хапна. В това време излезе слаб вятър, който разлюля клонете на крушите. Гледам, от една круша паднаха четири-пет малки круши. Те бяха достатъчни, за да задоволя глада си. Питам се: Отде паднаха тези круши? Те са останали специално за мене, някъде горе на крушата. Казвам си: Това се случва с всеки, който уповава на Бога. Може да мина и без круши. Това стана, за да ви разкажа този случай. Не всеки може да има такава опитност. Много време може да гледаш под дървото, и нито една круша да не падне за тебе. И аз няма да имам втори път същата опитност. За случая, крушите, които паднаха от дървото, бяха на място — задоволиха глада ми.

Жслая, всички да ядете от сладките Божествени круши. Те дават добро разположение на духа. Казвате: Трябва да се живее добре. — Трябва да се живее, но не се живее. — Да бъдем добри! — Ако отсега нататък трябва да бъдете добри, вашата работа е свършена. Един ден вървя по едно поле и виждам пред себе си един голям камък. Пожелх да вдигна камъка, да го преместя другаде. Защо се яви това желание в мене, не зная. Вдигнах камъка, и какво виждам? Под него изникнала диня. Някой хвърлил семето на динята и, като паднало на почва, изникнало. Отпосле някой турил големия камък над семето. Разбрах, защо трябвало да вдигна камъка. Ако не бях направил това, динята щеше да се задуши. А така,

тя има възможност да расте свободно. Щом нещо ти нашепва да вдигнеш камъка, вдигни го и повече не разсъждавай. Динята ще даде сладки плодове и ще те покани да си откъснеш един от нейните плодове. Така тя ще ти благодари за услугата, която си ѝ направил. Казвате: „Направи добро и го хвърли в морето.“ Не го хвърляй в морето, но го посади в земята, да изникне и един ден да видиш резултата на това добро, без да очакваш някакво благо за себе си. Вдигни камъка, за да може семето свободно да се развива. Помагай, за да помагат и на тебе. Обичай, за да те обичат. Като правиш добро, то ще дойде и при тебе. Като обичаш, обичта ще дойде при тебе. Ако си справедлив, справедливостта ще дойде при тебе. Това са разумни закони, а не механически.

И тъй, не се занимавайте нито със своите погрешки, нито с погрешките на хората. Не се произнасяйте за човека, колко е добър и колко е лош. Като изучавам човека, гледам, има ли добро в него. Това ме интересува. Доброто е заровено дълбоко в човешкото естество. Той трябва да го изяви и обработи. Казвам на едного: В тебе има заровено добро, което трябва да обработиш. — Аз не съм добър, нямам способности. — Остави това настрана. В тебе са вложени дарби, способности, които трябва да използваш. — Аз съм стар човек. — Остави това настрана. — Нямам условия. — И това остави настрана. Остарял си, защото не мислиш. Като мислиш право, ще се подмладиш.

Казано е в Писанието: „Опези, които очакват Господа, ще се подмладят“. Старостта се дължи на вътрешния тормоз в човека. Дядо ти остарял, баба ти остаряла; майка ти и баща ти остаряли, и ти ще остарееш като тях. Но за да не остаряваш, трябва да прекъснеш връзката си със своята наследственост. Когато червеят се превръща в пеперуда, остарява ли? Като червей, остарява, но като пеперуда, той се подмладява. Ето защо, като дойдете до старостта, напуснете я. Червей си, стани пашкул и после излез от пашкула, като пеперуда, обновена, готова за нов живот. Останеш ли в положението на червей, гъссница, непременно ще остарееш и ще умреш, без да разбереш законите на живота. Приеми новите закони, които Бог ти е посочил, и стани пеперуда. Така, ти ще излезеш от закона на старостта и ще се подмладиш.

Казано е: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това ще стане, когато сме съгласни с великия закон на Битието. Тогава ще дойдат благоприятните условия, да се измениш. Ако очакваме всичко от Господа, Той сам няма да ни направи на пашкули. Той ще ни даде правилата, сами да се обърнем на пашкули. Не само на пашкул ще станеш, но ще се научиш да предеш така фино и тънко, както и най-опитната мома не може. Казваш: Глупаво нещо е бубата. — Не, голямо изкуство, голямо инженерство има в нея. Влезе ли в своята лаборатория, тя започва така да тъче, както и ал-

химиците още не знаят. Щом свърши работата си, тя излиза навън като пеперуда. Всички цветя ѝ възнаграждават за нейната работа. Всеки цвят се интересува за нейната лабораторна работа.

Сега и на вас казвам: Направете пашкула си и ще видите, че и най-добрите професори ще дойдат да ви помагат. Ако не го направите, никой няма да ви помага. Вие ще бъдете обикновени хора. Затова се казва: „Бъдете винаги в съгласие с Божественото и никога не се разколебавайте.“ Да се разколебаваш, това значи, да се откъснеш от цялото. Бъди лист и се дръж здраво на дървото. Върти ли те вятърът, и ти се върти, не се откъсвай от дървото. Ако вятърът ти каже да тръгнеш с него, не го слушай, дръж се за дървото. Откъснеш ли се и тръгнеш с него, ти ще загинеш. Кажи: На гости може да дойдеш; да си поиграя с тебе, може, но от дървото не се откъсвам. Вятърът казва: Ела с мене, на ръце ще те нося. — По-добре на дървото, отколкото в твоите ръце. Искаш да станеш богат и се откъсваш от дървото. Ти не подозираш, че всичкото богатство е в тебе. Ти си красив цвят, искаш някоя мома да те тури на главата си, да те показва на хората. Като цвят, по-добре ще бъде за тебе да си на дървото, отколкото на главата на някоя мома. Ако си на главата на една мома, ще увехнеш, а на дървото ще цъвтиш, ще завързваш, и плодът ти ще узрява. Вие всички искате да ви носят момите на главите си, все за вас да мислят. Но казвам: Дръжте се за Божественото дърво!

Не стойте на никоя глава! Не се качвайте на никакво такси. Дръжте се за Божественото дърво! И като дойде Божествената светлина да ви озари, ще чуете тихия глас на Бога: Ела с мене! Свързан ли си веднъж с Божественото дърво, колкото и да те кани вятърът, ти му кажи: Благодаря, не съм свободен. Когато свърша работата на господаря си, тогава ще слеза от дървото. Но тогава ще вървя с виждане и с разумно разбиране.

Днес всеки от вас е готов да слезе преждевременно от дървото, да се качи на някоя глава и да го носят. После ще се питащ, защо не си могъл да постигнеш желанията си. Откъснатият лист от дървото никога не може да постигне своята цел. Откъснатият цвят също не може да постигне своята цел.

Повтарям: Стойте твърдо на убежденията си! Каквито и да са външните условия, които и да иска да ви мръдне от мястото ви, не се подавайте! Никакъв страх! Нито слана да ви плаши, нито сняг, нито буря. При всички условия, стойте на Божественото дърво, и всичко, което желаете, ще се сбъдне. Докато сте на дървото, всичко ще имате. Слезете ли от дървото, никой не може да ви спаси.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

8. Лекция от Учителя, държана на
9 ноември, 1932 г. София.—Изгrev.

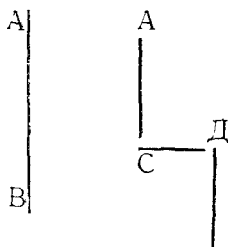
Здрава мисъл

Размишление.

Тема за следния път: „Произход на невежеството.“

Упражнение: Ръцете настрана, нагоре, над главата с допиране на пръстите. Снемане на ръцете и поставяне пред гърдите, спущане надолу отстрана на телото. Приклякване, загребване с ръцете, издигане на телото. Ръцете настрана и поставяне пред гърдите. (Упражнението се прави шест пъти).

Често се говори за знанието. Какво се разбира под „знание“? Хората имат различно схващане за знанието.

фиг. 1.

Какво представя правата АВ? (фиг. 1).
— Една възможност. — В какво се заключа-

ва тази възможност? — Тя е потенциална възможност. Тя изразява първото измерение — само дължина. Второто измерение е счупената линия АСД. Умният, като се натъква на тези линии, работи, без да пита, какво представят те. Неразумният само обръща линиите наляво-надясно, нагоре-надолу и, като не ги разбира, казва: Това не ми трябва. Той започва да търси друго нещо. Някой говори за любовта, като за права линия, т. е. като възможност. Какво се разбира под „любов“? Да любиш, не значи само да чувствуваш, но така да проявиш любовта, че сам да си доволен.

Настрадин Ходжа казал: „Като умре жена ми, половината свят се свършва. Щом умра аз, целият свят се свършва.“ Като живее, човек се готви да умре; щом умре, готви се да живее. — Това са неразбрани работи. В това отношение, смъртта представя най-малката възможност за живот. Човек трябва да бъде гений, за да може, при толкова малка възможност, при толкова неблагоприятни условия, да създаде нов живот. Човек не може да живее при богатство, при жена и деца, та като умре, тогава ще живее! Той не може да живее сред хората — обиколени от жена си и децата си, та като отиде на другия свят, там ще живее. Това е крива философия, неправилно разбиране на Битието и на Божията воля. Това е научна, богословска каша, от която е създаден човешкият изопачен живот.

Казваш: Искам да зная една от тайните на живота. — Ето една тайна — правата АВ. От нея аз мога да направя тояга или нож, с който да мушна някого. Мога да направя така, че от тази тояга да излиза огън, до който никой не може да се приближи. От същата тояга мога да направя кръг, до който духовете не могат да се приближат. Така ще бъда запазен. Казвате: Бог ще ни пази. — Какво разбирате под думата „пазя“? Каква идея влагате в нея? Искате да кажете, че Бог, като Любав, ще ви пази. Така е, любовта пази. Бог е Мъдрост, светлина. Значи, щом имаш живот и светлина в себе си, Бог те пази. Бог е Истина. Щом имаш истината в себе си, Бог те пази. Мисълта, че те пазят, е празна, без съдържание, като кратунка. Празната кратуна е смешна работа. Ако има нещо в нея, тя представя интерес. Излишно е да се наляваш, че ще налееш вода в кратуната. Освободи съзнанието си от всичко отрицателно. Недоволен си от живота. Защо си недоволен, не знаеш, а трябва да знаеш.

Питам: Кои са основите, на които лежи любовската любов и човешкото знание? Какво е знанието? Това, с което можеш в даден случай сам да си помогнеш. Вързан си. Ако можеш да се развържеш, ти имаш знания. Имаш голяма мъчнотия. Ако можеш да се освободиш от нея, имаш знания. Мъчнотията може да е в ума, сърцето или волята. Ти трябва да знаеш, къде е тя, за да си помогнеш. Казваш: Предполагам,

че мъчнотията ми е в ума. Да знаеш, е едно нещо, а да предполагаш — друго. Като опиташ, виждаш, че предположението ти не е верно. Пътят, по който вървите, показва, че трябва да работите. Досега вие сте живяли с идеята, че сте княжески или царски синове; че други трябва да работят и да се грижат за вас: майката, бащата, слугите. Всякога опрани, туряте ръце в джобовете си, оглеждате се в огледалото, взимате бастона в ръка и излизате на разходка.

Една княжеска дъщеря имала всичко на разположение. Липсвало ѝ само кукувиче перо. Най-после, донесли ѝ кукувиче перо, но ѝ взели всичкото богатство. И останала тя само с кукувичето перо. Нещастieto ѝ се състояло в това, че тя не знаела, какво нещо е кукувиче перо, затова толкова силно го желала. Като го видяла, разбрала грешката си. И сега току питате: Защо сме нещастни? Отговарям: От кукувичето перо. — Защо сме не свежи? — От кукувичето перо. Как може да не знаеш, какво представя правата линия? Не знаеш ли, че линиите се прегъват и пречупват? Ако известен предмет не се пречупи, неговите линии не могат да се проявят. Ако в кръга не прекараш известна енергия, никаква окръжност не може да се очъртае отвън. Как ще се прояви волата, ако кръгчетата на водните капки не се пречупят? Следователно, мъчнотиите в живота не са нищо друго, освен усилията на природата, да пречупи микроскопическите кръгове около

тях. Вързан си. Кой те върза и как те върза, не говоря по това. То е факт. — Как стана, че ме вързаха? Как така, умен човек, да ме вържат! — Това не ме интересува. Аз искам само да те освободя от това, което те спъва, и казвам: Пречупи кръга на мъчнотията, в която си вплетен.

Питате: Защо иде злото в света? — Това не ме интересува. Искам да те освободя от злото, което свързва ръцете и краката ти. Ръцете символизират гвоята воля; краката символизират твоите добродетели. Ако злото върже сърцето ти, това са твоите чувства; чрез мозъка то свързва твоите мисли. Значи, трябва да освободиш ръцете, краката, мозъка, сърцето си от силите на злото, т. е. от съдбата. Това е задача, дадена на вас от природата. Щом изпаднеш в тъмнина, ти спъваш ума, сърцето и волята си. Освободи се от тъмнината! Питате: Верно ли е, че злото свързва човека? — Това е факт. Не е важно, как действа злото, но какви са подбудителите му. Това е въпрос на бъдещето. Ако сега знаете крайната цел на злото, няма много да се ползвате. Ти си беден човек. Ходиш тук-там, търсиш служба, не можеш да намериш. Като огладнееш, отиваш при хлебаря, но той не ти дава хляб. Отиваш при гостилничаря, той не ти дава ядене. Чудиш се, защо става така, но не разбираш закона. Казваш: Зло ме сполетя. Най-после се сетиш да приложиш таланта си. Рисуваш добре. Отиваш в една градина и нарисуваш ня-

колко картини. Отиваш при хлебаря и му предлагаш една картина, срещу която получаваш хляб. След това, предлагаш една картина на гостилничаря и получаваш ядене. От дрехаря, като нарисуваш портрета на неговата възлюбена, получаваш един хубав костюм. Като приложиш таланта си, всичко се нарежда добре.

Какво представят повечето хора днес? Те очакват да дойде ангел от небето, да внуши на хлебаря да даде хляб; на гостилничаря — да даде ядене; на богатия — да даде пари. Така постъпват аристократите; те очакват наготово. Трябва ли ангелът да напусне своята работа и да убеждава хлебаря, гостилничаря, дрехаря и богатия, да задоволят вашите нужди? Това е дълга история. Ще възразите: Може ли всеки да бъде художник, да получава блага срещу картините си? — Всеки може да бъде художник, писател, поет, философ, учен. В правата линия се крият всичките изкуства. Като кажа АВ, всичко мога да направя. Щом мога да напиша тази линия, всичко мога да постигна.

И тъй, като се намериш в мъчнотия, казваш: Сполетя ме нещастие. Дали ще ме послуша Господ? — Няма само да се молиш, но и ще работиш. Ти се срамуваш от работата. Когато се срамува човек? — Когато проявява някаква слабост. Не знаеш нещо, срам те е. — Молих се, но молитвата ми не се чу. — Молиш се, но не знаеш, как да се молиш, какво да искаш. Ако знаеш езика на Бога, достатъчно е да кажеш една дума, за да получиш всич-

ко, което желаш. Чудно нещо, отиваш при баща си, а не знаеш да говориш неговия език! Длъжен си да знаеш езика на баща си и на майка си. Езикът, това е знанието. Ето сега ви открих една тайна. Научихте тайната, но езика не знаете. Представи си, че ти дават трудна задача. Гладувал си три деня. Слагат пред тебе ядене, и докато се готвиш да ядеш, дохожда един по-гладен човек. Можеш ли да се откажеш от яденето си? Даваш яденето и оставаш гладен. На съседната маса седи един богат и яде спокойно. Какво ще направиш? Веднага вземаш молив и един лист и почваш да рисуващ богатия. След това, представяш портрета му, за което той те възнагражда добре. Преди това, ти изпита мъчнотията. Така си задоволяваш глада.

Питам: Кой създава големите мъчнотии в живота? — Дяволът. Същият ще ти остави една чиния с ядене да се нахраниш. В това време ти започни да го рисуващ. Яденето, което дяволът оставя, представя торба със злато — изкушение. Не пипай торбата, защото в този момент идат разбойници. Щом видят торбата, те се нахвърлят на нея и питат: Твоя ли е тази торба? — Не е моя, тя е за вас. Така отговаря умният. Ако не си умен, ще кажеш, че торбата е твоя. Те ще те хванат, ще те измъчват, за да вземат още злато от тебе. Умният знае, кога да се отрече. Законът за отричането, в християнски смисъл, подразбира отричане от едни блага и придобиване на други.

Да се отречеш от живота, значи, да се пожертвуваш. Ще пожертвуваш един живот, за да придобиеш друг. Не може да се отвори нов път пред тебе, ако не пожертвуваш стария.

Сега, искам да ви обърна вниманието върху магическата сила на музиката. Опитвали ли сте тази сила? Сменяли ли сте лошите си състояния с музиката? Зная един истински случай в България, как един кавалджия могъл да приложи музиката за трансформиране на състоянието си. Случило му се голямо нещастие. За да се справи с него, той свирил цяла нощ с кавала си. На сутринта съседите му го питали: Какво беше снощи, че свири цяла нощ? Сватба ли имаште? Наследство ли получи? — Нищо подобно. Случи ми се голямо нещастие. Свирих на нещастieto и успях да се освободя от него. Този кавалджия опитал магическата сила на музиката. Има фиктивни страдания в живота, дадени за упражнение. Има истински страдания, които оставят следа в човешкия живот. Те се направляват от друг свят, извън физическия. Питаш: Защо страданията ми не престават? — Защото скулпторът удря със своя чук върху тебе. Ти си камъкът, който той изглажда. Той ще удря върху тебе, докато постигне целта си. Постигне ли целта си, той престава да удря. Ако си недоволен от работата на това разумно същество, ще си създадеш по-голямо страдание. Ще развалиш материала за статуята и ще станеш негоден за работа. Скулпторът ще те захвърли на пътя, да

се търкаляш с години там, от всички подритван. Там те очакват по-големи страдания. Като знаеш това, издръж страданията, които скулпторът ти причинява. Така, ти ще придобиеш нова светлина, нова идея. Ще те кръстят с ново име — носител на новото в света.

Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, е за добро.“ Всичко може да ти се случи, но важно е онова, което разумното същество прави. То работи върху тебе, да създаде новия човек. Едно висше същество работи във всеки човек да го спаси и повдигне. То всеки момент поправя и създава. — Кое е това същество? — Твоята душа, твоят ангел, Божественото в тебе — Бог. Постигнението зависи от духа на човека. Духът, това си ти. Които страда, това си ти; който работи, това е разумното същество. Ти ще страдаш и ще чакаш търпеливо, докато разумното същество свърши своята работа. И скулпторът има мъчнотии. Като работи върху тебе, той те изучава, следи, доколко се подаваш на неговата работа. Ако си своенравен, той мъчно се справя с тебе. Той работи едно, ти — друго; той гради, ти разваляш. После се чудиш, защо работите не вървят. Не се меси в работата на скулптора. Наблюдавай, как той работи. Гледай, как парченце след парченце пада от тебе, но не се опитвай да ги залепваш там, отдето скулпторът веднъж ги е отчупил.

Сега, аз не искам, мисълта за страданията да влезе във вас като противоречие. Ако я

приемете с разбиране, тя ще подобри живота ви, но няма да го развали. И без да ви обяснявам смисъла на страданията, вие неизбежно ще минете по този път, но по-добре е да ги разбирате. Вие сте поели един крив път и, като стигнете на стотния километър, ще се задънете някъде, отдето ще трябва да се връщате назад. Като гледам, накъде вървите, мога да си кажа: Нека си вървят, накъдето са тръгнали. Обаче, аз казвам: Извинете, пътят, по който вървите, няма да ви изведе на добър край. Друг път трябва да посметете. — Уверен ли си в това? — Може да опитате. Като дойдете донякъде, ще се върнете назад. Казвам и на вас: Пътят, по който сте тръгнали, търпи една поправка. Всеки от вас мисли, че служи на Бога. Уверени ли сте, че, като се молите и разговаряте с Бога, Той ви слуша? Даже ангели са се молили на Бога часове и дни, и не са получили отговор. Какво ще кажете тогава за себе си? Знаете ли, на какво се равнява търпението на един ангел? Защо не получавате отговор на вашата молитва? Не е достатъчно само да знаеш, че не си получил отговор на молитвата си, но и защо не си получил отговор. Дали не са те послушали, или не е дошло време да ти се отговори? Може да искаш нещо, за което не е време. Ти чакаш отговор още сега. Какво ще придобиеш, ако получиш веднага отговор? Представи си, че двама души искат едно и също нещо, например, нови дрехи. И двамата са военни. Молитвата и на двамата се чува. Обличат

новата си униформа и отиват на бойното поле. Единият се връща като победител, а другият е взет в плен. Как се чувства единият, и как — другият? Нали и двамата получиха нови дрехи?

Това са състояния, през които всички минават. Молили сте Бога за нова дреха и сте получили. Сега сте доволни, че сте разрешили някакъв въпрос. Не се минават няколко часа, изгубвате доброто разположение и се чувствувате нещастни. Питам: Де отиде радостта ви? Де отиде новата ви дреха? Неприятелят я задигнал. Какъв герой е този, който губи своето щастие? Герой ли е този, който не изпълнява своя дълг, както трябва? Герой ли е този, който не може да учи? За кого е създаден светът: за инвалида, или за героя? Светът е място за здрави хора, за хора със здрава мисъл. Да бъдеш инвалид, това е случайно явление. Всички хора търсят удобства. Тази идея е за инвалиди. Ако в тебе се яви желание, хората да ти служат, това е идея на инвалиди. Друг е въпросът, ако в мене се яви желание да служа на хората, и те ми отговорят със същото. Ако един желае да служи, а друг само използва, това желание носи нещастие. Напредналите същества служат на хората, докато те са невръстни, немощни. Много същества са служили на човешката душа, докато тя се изяви, стане свободна, самостоятелна. Щом се изяви, тя вече служи. Като знаете това, правете разлика между вашите болезнени състояния и вашите слабости,

като естествени явления в пътя на вашето развитие.

Като ви говоря по този начин, аз искам да хвърля светлина върху възможностите, с които разполагате. Седиш без работа и се занимаваш със слабостите и грешките на хората. Казваш: Този не живее добре, онзи не постъпва правилно; този не е истински християнин, онзи не е истински християнин. Всичко това може да е верно, може и да не е верно. Но какво придобиваш и с тези изследвания? Това е психическа кал, която ще ви спъне. Ако не можеш да туриш калта в работа, ти си невежа. Майсторът — грънчар, който разбира своето изкуство, туря калта в работа и прави красиви грънци. Обаче, ти, който не разбираш това изкуство, газиш калта, цапаш обувките си и я разнасяш по къщите.

Много съм ви говорил за чистотата и сега пак казвам: Пазете чистота! Въпреки това, вие влизате в салона с кални обувки. Трябва ли да ви уча да чистите обувките си? Трябва ли да плащам за вашата кал? Аз зная изкуството да използвам калта. Ще туря калта в работа и след това ще я продам вече скъпо на вас. За едно гърне ще плащате хиляда лева. В случая, аз ще се ползвам, а не вие. Питате: Защо ви събирам тук, защо ви говоря? Като не можете да си отговорите, казвате: Господ те е изпратил. — Това не е знание. Не искам само да гледате, как аз правя грънци, но и вие да научите това изкуство. Ще засучите ръкавите си, ще

месите калта с ръцете си, докато извадете хубави форми. След това ще ги печете и продавате. Ето едно изкуство. Изучавайте го и правилно прилагайте. В него се крие смисълът на живота.

Някой може да ви представи живота в една форма, друг — в друга форма, но това са представи на миналото, което ви направило нещастни. Майката представя на дъщеря си съпругеския си живот такъв, какъвто, в същност, не е. Тя казва: Ще се ожениш, мама. Ще имаш мъж, дечица. — Ще има мъж и дечица, но знае ли тя, как да избере този мъж? Да се ожениш за кого и да е, това не е наука. Момата трябва да намери онзи мъж, който ѝ е определен от природата. Тя трябва да роди деца, които са определени от природата. Не е въпросът да ѝ се подметнат деца. Не подметнати деца, но съзнателно родени от тебе. Един българин отишъл в Рим, дето се влюбил в една актриса, много интелигентна жена. От нея му се родило едно дете. След време се върнал в България. Тук се оженил за една българка, от която имал няколко деца, които не могли да живеят. Като разбрал, че не може да има вече деца, той извикал първото си дете от Италия и го осиновил. Това дете не приличало нито на майката, нито на бащата. Много естествено, то е от друга майка. Аз привеждам този пример, за да размишлявате върху него.

Женитбата не е обикновен процес, както сега гледат на нея. Според мене, да говоря за же-

нитбата, е губене на време. Много съм говорил, но никой не ме е разбрал. Каквото и да кажа по този въпрос, нито на мъжа ще угодя, нито на жената. Ако похваля мъжа, лошо; ако похваля жената, пак лошо. Ако и двамата хуля, пак лошо. Да кажа истината върху женитбата, не сте готови още, няма да ме разберете. Питат ме за някого, какво мисля и зная за него. Нищо не мисля и нищо не зная. Според моята наука, още не съм определил степента на неговата светлина. Ако виждам само грешките на човека, аз нищо не казвам за него. Когато видя светлината в човека и измеря нейната сила, тогава казвам, че съм открил нещо добро в него. Това са неговите добродетели.

Казвам: Не се занимавайте с неща, които не ви влизат в работата. Какво те интересува, как живеят помежду си еди-кой си мъж и жена? Това е тяхна работа. Дали живеят добре, или зле, ти можеш само да се учиш от това — нищо повече. Много жени са идвали при мене да ме питат, какво да правят, за да подобрят живота си. Мъжът на някоя жена е нервен, на друга — ревнив, на трета — груб. На всички давам следния съвет: като готвят, като перат, да пеят и да мислят добро за мъжете си. Види ли жената, че мъжът ѝ си иде от работа, да излезе насреща му, да му попее и поиграе. Колкото и да е нервен, той ще се засмее. След това да започне да му разправя весели неща, да го пригърне и най-после да седнат да се

хранят. Която жена е изпълнила този съвет, и тя, и мъжът ѝ оставали доволни.

Сега, аз разглеждам проявите в живота, като процеси на природата. Когато вее, вятърът пригръща и целува човека. И дъждът, като вали, също пригръща и целува човека. И светлината прави същото. Затова казвам: Постъпвай, както постъпват светлината, въздухът и водата. Ако постъпваш така, ти ще бъдеш човек с висок идеал; ти ще вървиш в Божествения път. Да имаш висок идеал, това значи, да любиш Бога. При това положение, ти лесно се справяш с мъчнотиите си. И тогава, каквото пожелаеш, можеш да постигнеш. Искаш да направиш едно добро. Нещо в тебе ти казва: Направи това добро. Ти веднага изпълняваш волята му, и целия ден си доволен и разположен. Ако не направиш доброто, това същество ти нашепва: Не постъпи добре. Това същество е Божественото, твоят ангел. Ако го слушаш, той ще те изведе на прав път. Казваш за някого: Този човек мисли само за ядене и пиене. — Аз гледам другояче на въпроса. Когато ям, изпитвам приятност. Ям сладко за Онзи, Който е дал храната. Бог ми се открива чрез храната. Бог ми се открива чрез светлината, чрез вятъра, който вее; чрез водата, която тече. Когато се сприятеля с някого, това е благоволенieto на Бога към мене. Трябва ли след това да казвам, че този човек не заслужава внимание? Ако той не заслужава внимание, и ти не го заслужаваш. Той има грешки и слабости, но те са

външни, странични. Бог гледа снисходително на всичките му слабости и работи върху него, да го издигне. Казваш: Аз се моля на Бога, вярвам в Него, но Той нищо не ми дава, а на този грешник дава изобилно. — Ти му завиждаш, а Бог намира в него нещо добро, за което заслужава внимание. За тебе Бог е определил нещо по-добро, отколкото за него, но търпение ти е нужно, ще почакаш малко.

Някой казва: Разочаровах се от това Братство, ще се откажа от него. — Ако намериш по-добро общество от нашето и по-добра школа, иди там. И аз ще дойда да се уча при тебе и ще ти бъда благодарен. Пръв аз ще те последвам. Вие си правите илюзии, както младите моме и момци, и мислите, че, каквото желаете, може да постигнете. Не е така. Момъкът и момата носят в себе си по-големи възможности, отколкото предполагат. Обаче, не е дошло още време да се изявят. Тази е причината, дето те не се разбират. Момата е духовна, обича пеене, молитва. Момъкът, който не обича музиката, намира, че това е излишно и казва на момата, че само трудът и работата осмислят живота.

Казвам: Да се молиш, да пееш, това не е занаят; това е високият връх, към който човек се стреми. Хората се молят един на друг, но само когато имат нужда от нещо. Това не е молитва. Чуващ, че е дошъл в града един виден цигулар. Сърцето ти веднага трепва, търсиш случай, да го чуеш. Този трепет е молитва. Има ли нещо лошо в тази молитва? Да

знаеш в даден случай, как да искаш нещо от Господа, това пак е молитва. Какво очакваш от Господа, ако съжаляваш, че други са богати и даровити, а ти не си? Мислиш ли, че богатството и дарбите на хората са случайни? За да придобиеш нещо, трябва да работиш. Ако работиш, ще ти се помага. Ако учиш, ще намериш и учители. Щом не искаш да учиш, никой няма да ти помага.

Сега искам от вас да учите, да придобиете изкуството на грънчаря. Вие имате на разположение дърва, вода и глина. Аз ще ви науча, как да правите сместа, как да мачкате тестото и да формувате грънците. Щом придобиете това изкуство, ще влезете във връзка с хората. Един след друг, те ще ви посещават, ще се запознават с тях и ще придобиват приятели. — Какво ще ни ползува грънчарството? — То е първата стъпка в новия живот. Сам ще носиш вола, сам ще палиш огъня, сам ще месиш тестото. Ще правиш грънците с ръцете си, а не чрез машини. С ръцете си ще формуваш тестото, докато предадеш на всяко гърне красива и правилна форма. Да владееш добре грънчарството, това значи, да станеш ваятел на своите мисли, чувства и постъпки, да им предадеш красива форма. Един ден, като заминеш за другия свят, ще вземеш със себе си всички мисли, чувства и постъпки, изработени на земята. Те представят материал за твоя бъдещ живот. Затова Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето“. — Отде ще ги съ-

бирате? — От земята. Аз ще ви покажа, де има пръст за грънци. Първото нещо, което ще направим, е да дадем банкет на всички ученици, които искат да следват курса по грънчарство. После ще внесат таксата и ще ги запишат за ученици. — Даром не може ли? — Не може. — На земята нищо не се дава даром. — Бедни сме, нямаме пари. — Онзи, когото Бог е пратил на земята да учи, не е беден. Парите са резултат на нещо. Казано е: „Елате да си купите живот.“ — С какво ще го купите? Казвате: Ако е въпрос за нещо материално, ще пригърнеш този-онзи, ще спечелиш нещо. Как ще си купиш живот? С какви пари се купува той? Тук пригръдката не се приема.

Един беден руски княз се оженил за една красива мома, която очаквала от него щастлив и богат живот. В първо време той я пригръщал и целувал, но нищо не внасял. Най-после тя огладняла и казала: Хляб искам! Не се живее с целувки и пригръдки. Ти имаш право да целуваш и пригръщаш жена си и децата си, ако носиш хляб. Щом не носиш хляб, нямаш право да целуваш. В това отношение, аз съм голям реалист. Нищо не обещавам, не се кълна и във верност. Дойдеш при мене, гладен си — ще те нахраня. Ами утре? — Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Моята мярка започва от изгряването на слънцето и продължава до залязването. След това приключвам сметките си. Като свърша работата си, благодаря, че съм я свършил добре.

Докато благодаря и за най-малкото, всякога печеля. Ако не искаш да работиш, седиш и се чудиш, какво да правиш. Започваш да критикуваш хората. Този бил скъперник, онзи бил лош, лицемер. И това не е лошо, но поне учи се да рисуваш. Нарисувай образа на скъперника, на лицемера, да спечелиш нещо. Кажеш ли за някого, че е гениален, или талантлив, нарисуй образа му. Първо, нарисуй себе си, а после другите. Някой има образа на недоволството, друг — на разочарованието, трети — на несбъднати мечти. Някой отишъл да проповядва и, като не го оценили, той се измъчва. Очаквал да го похвалят, да му благодарят, а нищо не получил. Къде е вината: в него, или в слушателите?

Един американски проповедник отишъл в един град да проповядва, Прескарал там три месеца, проповядвал всеки ден и, когато свършил работата си, останал очуден, че никой не му благодарил — не чул една похвала, една благодарствена дума. Крайно разочарован, той напуснал града. Докато чакал влака, той видял клисаря с плик в ръка да тича към него. — Какво има? — Не сте платили за осветлението на салона. Ето сметката! Казвам: Днес много хора проповядват, но малцина плащат за осветлението на салона. Те очакват благодарност, но като не получат, разочаровават се. Едно е важно: Ще проповядваш и ще дадеш на хората същественото, без да очакваш нещо от тях. Важно е да проповядваш на хората своите

светли идеи. Дали те ще бъдат доволни от това, или не, то е тяхна работа. Всеки има право да критикува. Някой погледне картината ми и казва: Не е хубава тази картина. -- Дай ми един образец от хубава картина. — Не мога. — Щом не можеш, не критикувай.

Сега аз искам да събудя във вас здравата мисъл — да разбирате противоречията и да се справяте с тях. Кои са причините на противоречията? Те се крият във вашия минал живот. Докато не намерите причините на противоречията, много въпроси ще останат неразрешени. Не съжелявайте, че не сте разрешили всички въпроси. Бъдете доволни и от най-малкото, което сте направили. Пазете се от морализиране. Как ще кажеш на човека да бъде добър, щедър, ако сам не си такъв? Първо, аз трябва да дам образец. Аз трябва да отворя гостилница и който я посети, да остане доволен. При това, няма да взимам никакви пари. Ще лойдеш, ще се нахраниш и ще си отидеш. По този начин, който влезе в отношение с мене, ще се вдъхнови и ще пожелае да следва моя пример. Той ще се запита, каква е моята идея, че не искам пари. Друго нещо е, ако представя на всеки клиент сметка за това, което е излял. Той ще си плати, но ще остане чужд за моята идея. Досега, кой каквото е правил, за всичко му се плаща. Време е вече, всеки да дава от себе си, без да очаква нещо. Това значи да служиш безкористно. — Докога ще бъде това? — Докато срещнеш всички ония хора, които е опре-

делено да срещнеш. След това ти си свободен.

И тъй, учете се да чупите линиите, да ги огъвате, за да използвате благоприятните условия на живота. Знайте, че и при най-лошите условия имате възможност да изучите най-великото изкуство. То се отнася до ония, които разбират законите. Който не разбира, ще се учи, ще слуша, какво говорят ония, които разбират.

Т. м.

9. Лекция от Учителя, държана на
16 ноември, 1932 г. София.—Изгrev.

Три типа хора

Размишление.

(Учителят чете темите и се спира върху следната от тях: „Когато излязла от Бога, душата имала знание; после, поради отклоняването си от правия път, тя изгубила знанието си.“

Ссга, аз ще направя възражение върху тази тема. Питам: Когато децата се раждат, т. е. слизат на земята, като на училище, учени ли са, или невежи? Според мене, придобиването на знанието е прогресивен процес. То се придобива във време и пространство. Невежеството или незнанието са две различни неща. При това, има невежество, което е причина за нещастията на човека; има невежество, което не е причина за нещастията. Същото може да се каже и за знанието. Има знание, което е причина за нещастията: има знание, което не е причина за нещастията. Колкото е верно едното, толкова е верно и другото. Бедният сам носи товара на гърба си; щом забогатее, той търси хора да му го носят.

Ссга, да оставим този въпрос настрана. Вашата задача е да учите. Когато учите, вие сте ученици. Когато грешите, вие сте в положението на деца. Като ученик, ще учиш, ще

повтаряш уроците си. Повтарянето е неизбежен процес. Всякога ще повтаряш първите уроци. И философ да си, пак ще повтаряш нещата. И музикант да си, пак ще повтаряш. Можеш ли да се освободиш от седемте първоначални тона на гамата? Колкото и да ги считаш първоначални, все ще ги съчетаващ в различни комбинации, ще изкараш нещо от тях. Като съчетаващ седемте тона с различни знаци, в края на краищата, получаващ нещо ново. Освен това, като разпределяш нотите в различни тактове, с различна трайност, пак получаващ нещо ново. Ако това става с музикалните тонове, може да си представите, какви възможности съществуват между явленията на живота.

Какво представя животът? Животът е съчетан от безброй явления и процеси, но сам той не е явление, нито процес. Животът носи блага, но сам той не е благо. Казваме, че животът произтича от любовта, но сам той не е любов. Любовта дава възможност на живота да се прояви. Например, майката е условие за раждането на детето, но то не дава условия на майката да живее. Майката казва на детето си: Знаеш ли, че аз те създадох? Това отчасти е верно. Ако зидарят каже, че е направил къщата ми, това отчасти е верно. Като зидар, той само наредил камъните, но не ги създал. Телото е едно нещо, а човек, като същина, като реалност, е друго нещо. Човек има особен произход. Следователно, родителите създават телото на своето дете, но същността на детето

е създадена от друг, по-висок източник. Ето защо, за да се освободите от ограниченията и кривите разбирания, трябва да имате ясна, конкретна представа за нещата. Дали ти е студено, или топло; дали си облечен, или гол; обут, или бос, това се временни положения, върху които няма да се спирам.

Питаш: Защо носим кожени обувки? Не знаем ли, колко много страдат воловете, като дерат кожата им? Възразяват: Ако не искат да страдат, не трябваше да стават волове. Щом станал вол и си направил толкова дебела кожа, иска не иска, ще го дерат. Ако кожата му била тънка, нямаше да я дерат. От тънка кожа обувки не се правят. Ако имате два топа плат, с еднакво количество метри, но с различна дебелина, кой от тях ще заема по-голямо пространство? — По-дебелият плат. Следователно, и по-дебелата кожа заема по-голямо пространство от по-тънката. Както броят на трептенията, които мозъкът произвежда, имат отношение към интелигентността, така и дебелината на кожата определя интелигентността. Както и да се определя интелигентността, тя пак остава неопределена. — Защо? — Много неща я определят. Не е лесно да кажеш, кой е интелигентен и от какво точно зависи интелигентността.

Представете си, че имате числата от 1—10. Това са обикновени неща. Някой ти дава девет лева. Какво можеш да купиш днес с девет лева? — Нищо. Друг е въпросът, ако имаш девет французки франка или девет долара. С тези

пари можеш да си купиш нещо. Имате числата 1, 2, 3. Какво ще кажете за тях? Казвате, че те означават абсолютната стойност на нещо. Единицата означава „аз, първият човек — Адам.“ Значи, всички хора, дошли след Адама, приличат на него. — По какво приличат? — По възможностите, с които Адам разполагал. Като знаете това, вие трябва да събуждате възможностите, дълбоко скрити във вас. — Невежа съм. — Това е ограничение, не е възможност. — Болен съм, имам ревматизъм в крака, не мога да ходя. — Това е отчасти верно. Студентът, като не посещава лекциите, оправдава се с болния си крак. Какво ще каже онзи студент, който не страда от ревматизъм и пак не посещава университета? Значи, и невежеството, както и болестта, са привидни причини. Не са опасни невежеството и болестта — опасни са последствията им. Отиваш някъде, почерпват те една чаша 20 годишно вино. Изпиваш го и си много доволен. То действа ободрително на организма. Щом пожелаеш да пиеш още, постепенно изгубваш приятното чувство. Ден след ден, ти увеличаваш броя на чашите, докато най-после ставаш пияница. Всеки знае последствията на пиянството.

Пиянството е резултат, последствие на нещо, не е реалност. Реалните неща са достойние за всички. Нереалните неща са достойние само за някои. Светлината е реалност, а сянката — нереалност. Изгрее ли слънцето, всички

се ползват от неговата светлина. Обаче, сянката е достояние за малцина. Седнеш под сянката на една круша. Това е само за тебе. Всички хора, в дадения момент, не могат да седат под тази сянка. Сянки съществуват лятно време, когато дърветата са добре разлистени. Тогава хората се разхлаждат под сянката на дърветата. Зимно време, обаче, и да търсите сенки, не може да намерите. Листата на дърветата са окапали, не могат да създават сенки. Ще кажете, че нереалните неща са преходни. Така е. Следователно, и невежеството, като нереалност, е преходно, временно нещо. Щом е така, невежият ще работи върху себе си, да придобие знания и да излезе от областта на нереалното.

Да се върнем към числата. Какво представя числото две? То е един от красивите, мъчни и прогресивни процеси. От гледището на окултната наука, числото две е незавършен процес. Всички спорове се дължат на това число. То е отрицателно число, но, умножено само на себе си, дава четири — положително число. По какво се отличават положителните и отрицателните числа? Казват за някого, че е отрицателен човек. В науката се казва, че онези атоми, които дават нещо от себе си, са положителни; атоми, които взимат нещо отвън, са отрицателни. Следователно, когато човек дава нещо от себе си, е положителен; когато взима, е отрицателен. Какво значи да те обичат и да обичаш? Когато обичаш, даваш; когато те

обичат, взимаш. Взимането и даването са процеси, които съществуват и в природата. Бог е положителен — дава; ние сме отрицателни — взимаме, т. е. възприемаме. Който не възприема, иска да бъде положителен; каквото каже, думата му да се чува. Това е нещастие за човека. Добре е някога да става това, което искаш; добре е някога и да не става това, което искаш. Обаче, някога е нещастие, ако не стане това, което искаш. Казваш: Трябва да стане това, което искам. — Така, именно, се явяват споровете. — Докога ще бъда слуга на хората? Докога ще ми заповядват? При сегашните условия на живота, господарят е плюс — положителен, слугата е минус — отрицателен. При други условия, обаче, слугата е плюс, а господарят — минус. Когато умре човек, турят му кръст. Значи, той се събрал с някого.

Кръстът е знак за събиране. Какъв знак турят на детето, което се ражда? Не може всякога да бъдеш господар, т. е. да даваш. Ще дойде ден, когато ще бъдеш и слуга — ще приемаш. Но и слуга не може да бъдеш всякога. Ще дойде ден, когато ще бъдеш и господар. В природата процесите постоянно се сменят. Ще бъдеш и господар, и слуга. И едното, и другото са временни положения. Който не разбира този закон, казва: Искам моята дума да стане. И ако ти се случи най-малката неприятност, веднага питаш Господа, защо ти се случило това нещо; ти ли си най-големият грешник. Въпросът не е в греховете на хората. Умрял някой. Трябва ли да

питате, защо е умрял? Щом умре човек, ще плачете; щом се роди, ще се радвате. Ако не разбирате, защо плачете и защо се радвате, вие нямате ясна представа за живота. Радваш се, че се родило дете, защото получаваш нещо от Господа.

Бог казва: Аз изпращам милиарди хора на земята, и ако никой не дойде при мене, небето ще обеднее. Ето защо, когато две души дойдат заедно на земята, единият трябва да се върне назад. Ако хората не слизаха на земята и не се връщаха на небето, животът на земята щеше да бъде нещастен. Ако вие сте у дома си, както сте сега в класа, и слушате лекцията ми, вие ще изпитвате приятност. Какво ще бъде положението ви, ако всички живеете в една стая? Това, което е приятно в класа, не е приятно в къщата. В стаята трябва да живеят един или двама души най-много. Някога и двама души не могат да се търпят. Ако е студено вън, както и да е, ще се търпят. Ако е топло, няма да се търпят.

Сега ще отнесем въпросите към себе си. Вие се интересувате от въпроса за съня, за храненето, за придобиване на знания. Днес няма да засегна тези въпроси. Те са научни, високи въпроси, като планинските върхове. Като погледнеш някого, струва ти се висок като планински връх. Това не показва, че той знае всичко. Има знания, но не е всезнаещ. Хората описват планината, но това още не е планина. Ако нарисуваш един висок планински връх, то-

ва още не е планина; тази рисунка само дава идея за планина. Характерното за планината не е само височината. Освен височината, планината има и други качества. Тя дава, значи, има положителни енергии. Долината, обаче, взима, възприема — тя има отрицателни енергии. Планината е благо за хората. Има ли около планината равнини, по-идеално нещо от това не може да се иска. Египтяните, които имаха добри условия, страдаха от липса на планини. За да ги заместят по някакъв начин, те създадоха пирамидите. В тях те погребваха своите умрели, но истинската причина за създаването им беше нуждата от планини. Стремешът на хората към високи къщи се дължи също така на нуждата им от планини. Фактът, че едни хора са високи, а други — ниски, се обяснява със същия закон — стремешът им към планини.

С този закон се обяснява, защо едни хора са широки, а други тесни; едни са нервни, а други — разположени, магнетични. Навсякъде в природата действуват две течения: положително и отрицателно. Тези течения създават различните темпераменти. Невежият и знаещият са две течения: знаещият дава, а невежият възприема. Двамата се взаимно допълват. Невежият цени знанието, а знаещият влиза в положението на невежия. Като научи нещо, невежият се радва, както детето, което изучава буквите. Щом научи една буква, то разказва на майка си, какво е научило. Майката го слуша с внимание, тя е снизходителна към него.

Като ви наблюдавам, виждам, че и вие, като придобиете някакво окултно знание, радвате се като децата. Говорил съм ви за истината, за любовта и в заключение на това, делите любовта на Божествена и човешка, на духовна и светска. Любовта не се дели. Бог е Любов. Как ще Го разделите?

Единствената реална сила в света е Любовта. Как ще се измени тя? Като делите Любовта на Божествена и човешка, това показва разлика в количеството. При Божествената Любов има голямо количество любов, а при човешката — малко любов. Като обичаш някого, каквото получиш от него, пазиш го, гледаш да не се загуби. Ако получиш нещо от човек, когото не обичаш, не го пазиш, готов си да го хвърлиш. Когато умре някое дете, майката плаче и нарежда, не може да го забрави. Тя запазва пелените му и, от време на време ги изважда и плаче върху тях. Тя не знае, че детето ѝ отишло в университет да се учи. Един ден пак ще се върне на земята, но като учен човек. Той ще ѝ се усмихне, ще ѝ каже нещо. Майката няма да го познае. Той ще ѝ каже: Аз съм този, за когото ти плака. Ако не беше плакала над пелените ми, от мене нищо нямаше да излезе. Твоята любов ме повдигна. Ще кажете, че майката не трябва да плаче за детето си. Не, тя ще плаче и трябва да плаче, докато отново придобие загубеното благо. Щом го придобие, скръбта ѝ ще се превърне в радост.

Една софиянка разказваше своята опитност. Имах едно десетгодишно дете, което умря. Много плаках, много скърбих за него. След това родих друго дете, но все продължавах да плача за първото. Второто дете растеше и се развиваше добре. Като започна да говори и да разбира, един ден то ми каза: Мамо, защо плачеш? Аз съм същото дете, което замина за другия свят. Отидох там и се върнах. Не плачи вече! Питам: Трябва ли тази майка да ходи по гробищата, да плаче и търси първото си дете? Ако човек изгуби няколко милиона лева и след време ги получи обратно, трябва ли да плаче за изгубените пари? Щом ги е получил обратно, плачът за първите пари е безпредметен.

Помнете: Животът е съвкупност от отношения. Той е сложна система, основана на закони и взаимоотношения. Ако разгледате отношенията между бащата и майката, сина и дъщерята, децата и родителите, ще видите, че те почиват на особени закони и връзки, които образуват сложна система. Може да ви се вижда това невероятно, но то почива на неизменни закони. Някога се явява известен дисонанс в системата, както в музиката, но това може да се поправи. Достатъчно е да разбираш законите на музиката, за да изправиш всякакъв дисонанс. За да изправите отношенията си, изучавайте законите на любовта. Тя изправя всички недъзи. Тя разрешава всички противоречия. Кажеш ли, че някой не те обича, трябва да знаеш, защо не те обича. В случая, или си мно-

го положителен, или много отрицателен, т. е. или много даваш, или много взимаш. Каквото даваш, трябва да се отличава, да бъде качествено. Казваш: Готов съм да се жертвувам за тебе. Питам: Твоята жертва чиста ли е, няма ли никакви примеси? Ако има примеси, тя няма да даде очаквания резултат. От три хиляди килограма гюл изкарват само един килограм гюлово масло. Знаете ли, колко работници и колко време е нужно, за да се получи само един килограм гюлово масло? Има смисъл човек да се жертвува за нещо, ако жертвата му оправдае изразходваната енергия на работниците, времето и средствата, употребени за придобитото благо. Нима онзи, когото обичате, не ви товари? Вие носите чувалите му без никакво възнаграждение. Любещият се отличава по това, че е готов на всякакви жертви. Когато обича, човек не вижда нещата в истинската им светлина. Това е човешката любов. При такива случаи, и учени, и професори се оплитат в мрежата на любовта. Те знаят много неща, но, като се оплетат в тази мрежа, стават като деца.

Разправят един действителен случай с един виден професор в Европа. Той бил много съсредоточен в работата си, но по едно време, студентите забелязали, че, както преподавал, изведнъж мисълта му се отклонявала; той се спирал, замислял се нещо и прекъсвал връзката на мисълта си. Студентите забелязали, че това ставало всякога, когато в аудиторията присъществувала една млада, красива студентка. Може

и да било съвпадение, но студентите проследили и се уверили, че когато студентката е в аудиторията, професорът се борил със себе си, разсейвал се, а когато тя отсъствувала, той бил пак тъй съсредоточен, както и по-преди. Казвате: Какво отношение може да има между студентката и този професор? Тя мислено възпитава професора и го пита: Можеш ли да ми кажеш нещо по любовта? Развий ми някоя лекция за любовта. Професорът казва: Не му е времето сега. Има други теми, които трябва да се развият сега.

Казвам: Ако професорът започне да се занимава с любовта, веднага ще прекъсне лекцията си, и отношенията му към студентката ще се изменят. В първо време, той ходел небрежно облечен, с разрошени коси, но щом почнал да се вглежда в студентката, той се замилял, обличал се добре; той пригладял косите си, внимавал да няма нито едно петно на дрехите си. Гледал всякога да бъде чист и спретнат. Това е вътрешната страна на любовта. Защо, когато обичаме някого, ние гледаме да бъдем чисти и спретнати, а когато не обичаме, ходим, както и да е? И в живота владее същият закон: когато праведният се облича добре, това показва, че той се е влюбил в нещо; когато грешният ходи небрежно облечен, това показва, че той е изгубил любовта си. Той казва: За мене животът няма смисъл, да става каквото ще! Той изгубил вярата си, изгубил своята възлюбена — изгубил своя Господ.

Вследствие на това, той не може да се примири, и в него става вътрешна борба. Коя е причината за това? Господ е напуснал човека. Ако мъжът напусне жена си, има причини за това. Ако жената напусне мъжа си, и за това си има причини.

Коя е причината за изсъхване на почвата? — Слънцето и вятърът. Какво трябва да прави лятно време умният човек, за да не изсъхне лесно почвата? — Той трябва да я полива. Понякога той мисли, че Господ го изоставил. Той сам се изоставил, а не Господ. Слънцето ще вземе от него толкова, колкото е дало. И тогава от влагата ще остане голкова, колкото е необходимо. Тъй щото, изпитанията в света не са нищо друго, освен външните неблагоприятни условия, външната влага. Ако не разбираш законите, с които работиш, когато земята ти е суха, ти ще кажеш: Не се работи с тази земя. Но умният човек и от сухата почва може да изкара нещо хубаво. Той има вода в запас и ще полива почвата.

Това, което ви говоря сега, има отношение към окултното градинарство. Като знаете законите на това градинарство, ще можете лесно да превръщате неблагоприятните условия в благоприятни. Всеки има запас от влага, която може да използва, когато потърбва. Направете нужната канализация, за да впрегнете запасната влага, да я използвате при неблагоприятни условия. Ако се надявате времето да свърши работата, много ще чакате. Ще се намерите в по-

ложението на онези религиозни, които казват: Добър е Господ. — Добър е Господ, ще ви помогне, но ако имате вяра. Вие имате вярване, а не вяра. Не е достатъчно само да вярваш, че някой човек е добър. Добротата му трябва да се изяви. Какви ще бъдат отношенията между господаря и слугата, ако господарят само хвали слугата си, че е добър, работлив, без да вижда работата му. В края на краищата, отношенията им ще се развалят. Какво ще стане, ако пък слугата хвали своя господар, че е добър, милостив, без да вижда тези качества у него. Ако, наистина, господарят е доволен от слугата си, и слугата от господаря, те трябва да направят нещо един за друг. Какво ще придобиете, ако говорите за Бога, че е велик, че е благ, а не вярвате в това? Наистина, велик е Господ, но вие не сте изпитали Неговото величие, не Го познавате. Хората знаят нещо за слънцето, за земята, за небесните светила, но това не е достатъчно. Много още има да учат, докато дойлат до истинското знание.

Сегашните хора са в областта на относителното знание. Те говорят за топлината, но не знаят нейната положителна и отрицателна страна. За да се справите със средата, в която живеете, трябва да познавате положителната и отрицателната страна на слънцето, на земята, както и на своите мисли и постъпки. Казвате: Ние изучаваме окултните науки, те ще ни помогнат да се справим с външните условия. Те ще ни помогнат да създадем помежду си хар-

монични отношения. Като изучавате окултните науки, ще видите, че двама души с кръгли лица или с продълговати лица не могат да си хармонират. Те могат да бъдат в хармония, ако единият има кръгло лице, а другият — продълговато. Аз наричам тия с кръглите лица кавалеристи; те са бързи, подвижни. Под „кавалерист“ разбирам човек, който ездил на кон. Обаче, кавалерът ходи и без кон. Това е обикновено явление. Много хора говорят за любовта, без да имат любов в себе си. Много хора говорят за истината, без да носят истината в себе си. Следователно, и кавалеристът трябва да ездил на кон, но и без да ездил на кон, пак минава за кавалерист. Тогава, кое е отличителното качество на човека? — Мисълта. Човек е онзи, който мисли. Мисълта е положителна сила. Тя дава; чувството е отрицателна сила, всякога взима. Ако човек има само мисли, без чувства, все едно, че нищо не е складира в себе си. Той минава за беден. Следователно, в главата на човека се крият положителните сили, а в сърцето — отрицателните. Под лъжичката на човешка се намира стомашният мозък, т. е. симпатичната нервна система. Кажат ли за някого, че е богат, разбираме, че той е складира богатството си в своята житница — стомахът. Не е лошо, че стомахът на някого е богата житница, но той не трябва да се пълни чрезмерно. Колко храна може да събере човешкият стомах? Това зависи от мозъка. Между стомаха и мозъка има известно отношение: ако стомахът е в изправ-

ност, и мозъкът ще бъде в изправност. И обратно: ако мозъкът е в изправност, и стомахът ще бъде в изправност. Следователно, главата се лекува чрез стомаха, а стомахът — чрез главата. — Беден съм, как да си помогна? — Ще мислиш. Чрез мисълта ще си обясниш, защо си беден и защо — богат. Сиромашията и богатството са полюси на живота. Можеш ли да бъдеш само богат? Щом си богат, ще бъдеш и сиромаш. Богатството и сиромашията вървят ръка за ръка. Ако в едно отношение си учен, в друго ще бъдеш невежа. Няма човек в света, който да не е бил или да не бъде невежа.

Казваш: Бог е създал света. — Каква представа имаш ти за света? Когато светът се е създавал, ти бил ли си там? — Учените хора са създали различни теории за света. — Тия учени били ли са свидетели на създаването на света? Обаче, има същества с Божествено съзнание, които са участвували при създаването на света и знаят, как е станало това. Един ден, когато отидете на другия свят, там ще срещнете професори, които ще ви говорят за създаването на света. Те ще ви представят картини, които ще хвърлят светлина върху този въпрос. Колкото в по-висок свят се качвате, толкова по-ясна представа имате за създаването на света. Там вече няма да гледате само картини, но ще ви разхождат във всички области, да видите това, което сте слушали от професорите. В половин час, вие ще видите всичко

онова, което се е създавало милиони години. Така ще се домогнете до истинското знание.

Положителните и отрицателните сили имат отношение към здравето и болестта. Здравето е положително състояние, а болестта — отрицателно. Човек не може да бъде всякога здрав. Ако не боледува, той скоро ще ликвидира с живота си. Болестта калява човека. Забелязано е, че хора, които са боледували много в детинството си, са много по-издържливи от онези, които никога не са боледували. Който никак не е боледувал, още първата болест го отнася в другия свят. Който е боледувал много и се е калил, като заболяе, скоро се справя с болестта. Не е добре една болест да се задържа с дни и месеци у човека. Заболеет ли, за два-три дена той трябва да се справи с болестта. За умния болестта представя една възможност за постигане на нещо. Според мене, болестта представя една красива жена. Като посети своя възлюбен, тя го разтръсва, простира го на леглото. След това го помилва малко и си отива. Болестта има желание да накара човека да си почине. Това се отнася до работливия. Мързеливият и без болест си почива.

Трудолюбие и мързелът са две състояния, еднакво необходими за човека. Лошото в мързела е това, че човек се подава на него и не иска да работи. Трудолюбивият има желание всякога да работи. Не, нужно е понякога и той да бъде мързелив — да си почива. Красотата и грозотата са също две състояния. Какво

ще кажете за доброто и злото? Добрият всякога дава, той е положителен; злият всякога взима, той е отрицателен. Някога и злият дава, но по отрицателен път: удари ти две плесници, и с това ти предава нещо от себе си. В този момент, добрият приема. По отношение на злия, и добрият е лош. — Защо? — Защото го намира страхлив. Той му казва: Ти си баба, страх те е да удариш някого, да му придадеш нещо от твоята енергия. Това е неразбиране. Приятно ли е да удариш някого? — Не е приятно. Ако искаш да дадеш нещо, дай го по положителен път. Приятно ли е всякога да се дава на човека?

Представете си, че мосто огнище е пълно с огън. Вие дохождате при мене, и аз ви предлагам една лопата от жаравата на моя огън. Искам да държите жаравата в ръцете си. Приятно ли е това даване? На място ли е то? Казвате: Не искам тази жарава. — Защо? — Гореща е, ще ме изгори. По същия начин вие отказвате, когато някой ви предлага пари. — Защо не искате парите? — Огън са те, ще ви изгорят. Отивате при един банкер, да искате пари, но веднага се отказвате от тях. Той иска голяма лихва — 50%. В една година само дългът ви ще се удвои. Ако задържите парите десет години, цял живот няма да се изплатите на банкера. Казвам: Не взимайте пари под лихва. Това значи: Не оставяйте една грешка неизправена. — Защо? — Много същества ще използват тази грешка за свои лични интереси

и с това ще увредят на вас. Следователно, ако не изправите живота си, други същества ще го използват вместо вас. Те ще използват вашия капитал, а вие ще останете с празни ръце.

Един адепт в Индия правел различни опити пред хората за пари. Това било една негова слабост. Един от неприятелите му постоянно го дебнел, да му направи някаква пакост. Адептът имал обичай да се заравя в земята, дето прекарвал по няколко месеци. Един ден той решил да направи този опит пред публиката, да покаже, как се заравя в земята, дето прекарва без въздух известно време. Той приготвил дупката предварително. Неприятелят знаел това и, без да го забележи някой, напълнил дупката с червени мравки. Адептът се заровил в земята, но този път не могъл да излезе, станал жертва на мравките.

И тъй, ако и вие правите неразумни опити в живота си и грешите, червените мравки, т. е. собствените ви грешки ще ви изядат и няма да се върнете повече в домовете си. Следователно, допуснеш ли една грешка в живота си и не я изправиш, твоят неприятел ще пусне червените мравки срещу тебе, да те изядат. Грешките са живи същества, които постоянно работят против вас, докато ви изядат. Ако съзнанието ви не е будно, те ще ви оглождат, както червеите, и ще ви отнемат живота.

Сега, аз не искам да ви плаша, но казвам, де се крие опасността в живота ви. Не говоря за обикновените грешки, които стимулират чо-

века. Няма човек в света, който да не греши. Било в писането, смятането или четенето, все ще направи поне една малка грешка. Привилегия е за човека да направи една грешка, но той трябва да я изправи. Ако не я изправи, тя ще му причини голямо нещастие. Който греши и изправя грешките си, той е умен човек. Започваш една работа, но не върви добре. — Защо? — Допуснал си една малка грешка. Върни се да изправиш грешката си и после продължавай работата си. Малката грешка спъва хода на цялата работа. Искаш да се молиш на Бога, но не знаеш как. — Защо не знаеш? — Защото заставаш пред Бога като цар или като велик учен. Не, ще съблечеш царската си мантия, ще се освободиш от съзнанието на твоето величие и ще облечеш дрехата на смиреннието. Ще застанеш пред Бога като обикновен човек и така ще се молиш. Явиш ли се като цар, ще те приемат като цар, ще ти отдадат всичкото почитание, но няма да получиш това, което душата ти желае.

Казвате: Големи противоречия срещахме в живота си. Ето, де се крият противоречията. Млада мома застава на молитва, иска от Бога да ѝ даде един красив, добър момък. Знае ли тя, какво представя красивият момък? Той е цяло царство. Не е лошо желанието ѝ да обикне красивия момък, но страшно е, че тя иска да го владее, да ѝ стане слуга. Значи, тя носи в себе си съзнанието на царица, която иска да заповядва. Каквото заповяда на момъка, той

веднага да го изпълни. И при това положение, Бог изпълнява желанието ѝ, дава ѝ един красив момък. До едно време той с готовност изпълнява нейната воля, но един ден съзнанието му се пробужда, и той казва: От този момент не се подчинявам! Докато момъкът не съзнава силата на своята красота и мисли, че принадлежи само на своята възлюбена, той ѝ се подчинява. В който момент се осъзнае и разбере, че носи богатство, което може да бъде достояние на всички, той казва: Свърши се вече! Никого не слушам. Сега и аз мога да заповядвам.

Казвате: Защо Бог създаде такъв свят? — Светът е красив, но понеже вие не виждате тази красота и разумност, отговарям на ваш език: Бог създаде този свят, за да се карат момите за красивия момък. Има ли нещо лошо в това? Хиляди хора отиват на чешмата да черпят от нейната чиста вода. Има ли нещо лошо в това? Има ли нещо лошо или неморално в това, че една мома е недоволна от друга, която погледнала красивия момък, възлюбеният на първата мома. Скарали се двете моми. Нека се карат! Ще се карат, докато дойдат до съзнание, че красотата е достояние на всички хора. Позволено е на човека да гледа всички красиви форми, които природата е създала. Лошо е, когато красивата форма събужда твоето недоволство. Казваш: Защо този човек е красив, а аз съм грозен?—Ако беше красив, хората щяха да се карат за тебе. За красивата мома

се карат най-малко десет момци, а за грозната никой не се кара. Като я видят, казват: Тази мома не заслужава погледа на хората. Момъкът и момата са символи, живи образи. Красивият момък стои в долината, а десетте моми се спускат от планината; всяка мома иска да отиде в долината, дето е благото на живота. Като се срещнат, те неизбежно ще се сблъскат. Друг е въпросът, ако вървят по равно, по гладък път. Равният път не предизвиква никакво сблъскване.

Сега, като изнасям нещата по този начин, в душата ви се заражда недоволство и се питате, защо Бог постъпва така с вас. — Как искате да постъпи Той? Какво ще придобиете, ако Бог постъпва с вас така, както вие желаете? Щяхте да бъдете господари, да заповядвате на хората. Каква полза ще имате от това? Какво ще придобиеш, ако от сутрин до вечер даваш заповеди на хората, и те изпълняват твоите заповеди? Казваш: Има смисъл да бъда господар, поне независим ще бъда. — Това е заблуждение. Колкото и да искаш да си независим, не може. Най-малко ти си зависим от земята, върху която стъпваш; ти си зависим от водата, която пиеш; от въздуха, който дишаш; от светлината, която възприемаш. Можеш ли, при това положение, да бъдеш независим? Казваш: Искам да бъда само слуга, да служа. — И това не може да бъде. — Защо? — Служенето е толкова необходимо за слугата, колкото и за господаря. Има общи

неща, еднакво задължителни за всички хора.

Сега, като говоря за числата, казвам: Числото едно, т. е. единицата е положително число; двойката е отрицателно число, а тройката — неутрално, т. е. число на равновесие. То е волята в човека — равнодействащата сила. Значи, умът е положителната сила в човека, сърцето е отрицателната сила, а волята — неутралната. Ако волята ти не е силна, нищо не можеш да направиш. — Не можеш да регулираш силите на ума и на сърцето си. Волята, като равнодействаща сила, може да регулира човешкия ум и човешкото сърце. Какво ще направиш само с ума си, като положителна сила, или само със сърцето си, като отрицателна сила? Ще кажеш, че умът е господарят, а сърцето — слугата. Важно е, че и господарят, и слугата трябва да бъдат еднакво почитени.

Първото нещо, което се иска от вас, като ученици, е да работите върху себе си, да облагородите своя характер. Който не иска да работи, съзнателно се спъва, като мисли, че с вярата си в Христа, всичко ще му се даде готово. Не е така. И Христос, като дойде на земята, каза: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил. Дойдох да работя.“ Щом Христос дойде да работи, да изпълни Божията воля, да проповядва Словото Му от град на град, и ти ще работиш. Казваш: Вярвам в Христа. — Живееш ли като Него? Ако вярваш в Христа, защо си недоволен?

Какво ще кажете за Христа, богат ли беше, или беден? Господар ли беше, или слуга? В едно отношение, Той беше богат, а в друго отношение—беден. В едно отношение Той беше един от най-големите господари, а в друго отношение—един от най-достойните слуги. В едно отношение, Христос беше голям праведник, но понесе греховете на човечеството. Кой каквито грехове правеше, всичко се туряше върху главата на Христа. Той беше господар, но на себе си, затова казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ Въпреки това, туриха на главата Му трънен венец и се поругаха с Него. Христос понесе всичко заради любовта си към Бога. Питам: Защо трябваше да бият Христа? Той опита върху себе си свободата, която даде на хората. Бог запита Христа: Като даде свобода на хората, даде ли си отчет, готови ли са те за тази свобода? Те Му казаха: Ти ни даде свобода, следователно, ние имаме право да Те бием. Ще се проявим такива, каквито сме. Христос научи един велик урок. Обаче, и хората, като се бият помежду си, ще научат един велик урок, че няма смисъл да се бият. Боят не разрешава въпросите. Какво се ползува човек, ако при един бой счупи крака или ръката си?

И тъй, освободете се от заблужденията. И боят има своето място. Да знаеш, как да биеш, това е голямо изкуство. Много деца са невъзпитани, защото не са опитали силата и действието на пръчицата. За малките деца има

малки, тънки пръчици, с които майките отвреме навреме трябва да ги потупват по меките, дебели места на телото. Всеки удар трябва да пада музикално. Ударът трябва да пада върху своята равнодействаща сила. Много майки и бащи не знаят, как да удрят. Пръчицата не пада на място, затова ударът се връща назад, към тях. Когато синът и дъщерята бият родителите си, това показва, че пръчицата не се е вдигала и слагала правилно върху тях. Преди няколко дни, дойде при мене един господин и се оплака от сина си. Толкова невъзможен бил, че бащата се принудил да избяга в манастир. Синът искал даже да го убие. Главата му на няколко места била контузена от ударите на сина.

Сега и у вас се явява мисълта: Страшно нещо е да те бие синът ти!—Страшно е, но този син е в самите вас, във вашите мисли и чувства. Ако не можете да възпитате своите мисли и чувства, и те, като вашия син, ще турят край на живота ви. Тъй щото, не е въпросът, кой е създал света и как го е създал. Светът е създаден по известни закони. Ваша задача е да изучавате тези закони и да определите отношенията си към света. Там законите действуват по определен план. Както аз разбирам тези закони, намирам, че вие не сте наредени в класа, както трябва. Не сте наредени по степента на своето развитие. Например, човек с нервен темперамент, трябва да седи при сангвиник. Този с развито благоутро-

бие да седи при човек, умствено развит. Ако се наредите правилно, според темпераментите, всички ще бъдете доволни. Ако двама дипломати седнат един до друг, те ще бъдат неразположени, ще им се доспи. Така си обяснявам, защо някои хора обикновено дремят. И дрямката се подчинява на известен закон. В различните събрания, на сто души, един има право да дреме; на хиляда души, десет могат да дремят; на 2000 души — двадесет и т. н. Това е правило. Ако хората не се нареждат по закона на хармонията, числото на спещите е повече, отколкото трябва.

Един американски проповедник намислил да приложи един метод, чрез който да събужда спещите слушатели. Най-после, решил да свърже всички столове с електрическа жица за органа. Като задремвал някой от слушателите, той натискал един от клавишите на органа. Звукът веднага събуждал заспалия. Една от причините, да заспиват слушателите е, или че се говори на тема, която знаят, или на тема, която не ги интересува. Човек всякога не се интересува от един и същ предмет. Ако предметът е нов и го интересува, той е в положението на гладния. Каквото ядене и да се даде на сития, той го погледне и казва: Не ми се яде. За да заинтересуващ човека, трябва да му изнесеш нещо специфично, което да обхване цялото му внимание. Една сестра ходила в града, дето научила нещо ново и дохожда да го съобщи на другите. След нея идват втора, трета, чет-

върта, всички съобщават същата новина. Който слуша една и съща новина няколко пъти, трябва или да напусне стаята, или да заспи. Сестрата трябва да бъде умна. Като иска да съобщи новината, първо трябва да разбере, дали преди нея някой не я съобщил. Окаже ли се, че на повечето е известна новината, тя трябва да си мълчи. В противен случай, нека не се обижда, като види, как един след друг я напушат, или започват да заспиват.

Същото се случва и с възгледите на хората. Едни казват: Да живеем братски. Втори, трети казват: Да живеем братски. Който слуша, отегчава се. Важно е да се живее братски, а не само да се говори. Един ще говори, друг ще живее братски. Стремете се, всеки ден да имате по една нова мисъл, върху която да работите. Например, нова е мисълта за числата. Вземете, числата от едно до три: единицата, като положително число; двойката, като отрицателно; тройката, като неутрално число, като равнодействаща сила. След това изберете по пет положителни типа и по пет отрицателни. Интересно е всеки да си отговори, въз основа на какви качества определяте положителните и на какви отрицателните типове. Аз няма да ви дам готови образци, вие сами ще ги намерите. Ония, с продълговатите лица, са повечето положителни, мъжки типове. От ония, с овалните лица, едни са положителни, а други — отрицателни.

Човек с дебели вежди има положителен характер, той дава. Ако веждите са тънки, изписани, те показват отрицателен тип. Дебелите, увисналите мустаци говорят за положителен тип. Тънките мустаци показват отрицателен тип. Голямото ухо е на човек с положителен характер; големият нос — също. Когато носът изтънее, изгуби широчината си, това показва човек с отрицателен характер. Обаче, не всеки човек с голям нос е положителен тип. Това са относителни неща. Носът трябва да има определена дължина и широчина. Когато брадата горе е широка, това показва положителен тип; ако брадата горе е тясна, това определя човека като отрицателен тип. Широка брада долу показва положителен тип на физическия свят, а отрицателен в умствения. Търсите ли човек за физическа работа, гледайте брадата му да бъде долу широка. Търсите ли човек за умствена работа, гледайте брадата му да бъде долу тясна, заострена. Каквото и да се говори, човек проявява това, с което е роден. В това отношение, аз съм правил ред опити и съм се убедил в казаното.

Тук имаме един брат бояджия, за когото ще кажа нещо, но да не се обижда. Той е умствен тип. По едно време дойде в дома ни на ул. „Опълченска“ № 66, да работи. Даде му се една работа, но той я остави наполовина, не я завърши. Реши да замине за Варна и напусна работата. По устройство на лицето и черепа, той се отегчава от големи работи. За него са

малките работи; докато започне една работа, да я свърши. Той обича разнообразието, не може да се наеме за работа, която ще продължи цяла година. Мнозина от вас имат характера на този брат. Ако им се даде една голяма работа, скоро ще се отегчат, ще ги хване огън и ще я напуснат. Те стават негативни, искат повече да възприемат, по-малко да дават. Като познава характера им, господарят трябва да им дава почивка от време - навреме.

Казвам: Според Мойсеевия закон, човек трябва да работи шест деня, а на седмия да почива. Този закон е отживял времето си. В бъдеще, законът ще е точно обратен: шест деня ще почиваш, един ден ще работиш, за да асимилираш физическата енергия в себе си. Ако аз създавам закона, ще наредя четири работни дни, а три — за почивка. Един ден, когато човек стане повече положителен, а по-малко отрицателен, той ще работи малко. Не ви съветвам да работите много. — Защо? — Имам пред вид вашето физическо състояние. Една сестра се оплаква от умора. Чуete ли това, съберете се пет положителни сестри, и я посетете, като всяка от вас ѝ каже по една ободрителна дума. Тези думи ще я освежат. Вие гледате на този метод с пренебрежение и казвате: Човек трябва да бъде сериозен, вдълбочен в себе си. Оставете това настрана. Когато искаш да се концентрираш, бъди далеч от хората. Може да бъдеш и между хората, но така да се вдълбочиш, че никой да не те забележи. Страда-

нието учи човека, как да се концентрира. Когато дойдат големите страдания, и природата се вдълбочава в себе си.

Сега от вас се иска усилена работа. Оставени сами на себе си, мнозина се отпускат. Свободата не ви импулсира още. Сестрите работят доста добре, но знания им липсват. Образуваха се групи от братя и сестри, но някои от тях се спъват от мисълта, че едни са повече напреднали, а други — по-малко. Не се заблуждавайте. Истински напреднал е онзи, който може да превърне желязото в злато. Който не може да направи това превръщане, не е напреднал. Ще кажете, че сте чули много неща, но малко сте реализирали. Слушали сте за Божията Любов, но не сте я приложили. Виждате известни прояви на любовта, но кои са проявите на истинската любов? Често човек, след скърби, е изпитвал по-високо състояние на любовта, но и то не съдържа качествата на великата Божия Любов.

Да вкусиш от Божията Любов, това значи, да се намираш пред оазиса на пустинята. При всички мъчнотии и страдания, тя дава сила на човека да ги понася с радост. Това значи, да носиш реалността в себе си, да разполагаш с ключовете на всички станции. Достатъчно е да натиснеш ключа на една станция, за да се свържеш с нея. Казано е в Писанието: „Който люби Бога, преди да е поискал нещо, ще му се даде.“ Ако не любиш Бога, колкото и да се молиш, няма да ти се отговори, — Защо? —

Защото е зает, не може да се занимава с тебе. Някога ще чакаш отговор месеци и години — зависи, какво искаш и как искаш. Ако имаш нужда от хляб, веднага ще ти отговорят. Искаш ли милиони, много време ще чакаш. Все ще ти отговорят някога. — Как ще стане това? — Или ще те осиновят, или на лотария ще спечелиш. От тебе се иска постоянство и вяра.

Помнете: Не е материалното богатство, което осмисля живота. Човек се стреми и към вътрешно, духовно богатство. За тази цел, той трябва да се свърже с разумния свят, с напредналите същества. Истинското богатство се крие във великите души. Никой не може да се развива, ако не се свърже поне с един велик дух. Значи, прогресът зависи от великите души, които минават край вас и ви оставят своето благословение. Ако слънцето не изгряваше, животът щеше да се прекрати. Наблюдавайте изгряването на слънцето, да видите, как се менят багрите му. В това е красотата на живота. Една от задачите ви на земята е да се научите да служите. Може да свършите университет, да станете професори, но в края на краищата, ще ви изпитат, доколко сте научили изкуството да служите. Няма по-красива и достойна работа от служенето. Който е научил това изкуство, той е придобил знанието на живота. Който не го е научил, се счита за нещастен. Служи на другите така, както искаш да служат на тебе.

За следния път ви давам задача: всеки от вас да намери по един положителен, отрицателен и неутрален тип. Има хора, които от рождение са положителни, други — отрицателни, а трети — постоянно се сменят, ту положителни, ту отрицателни. Вие трябва да знаете времето, кога един човек е положителен и кога — отрицателен. Ако не знаете това, нищо не сте постигнали. Не можеш да бъдеш всякога положителен, или отрицателен — ще се сменяш: някога ще заповядваш, някога ще ти заповядват; някога ще даваш, някога ще вземаш. Единственият, Който всякога е положителен, е Бог. Той нито заповядва на някого, нито съди. Той гледа еднакво и на злото, и на доброто. От доброто не се възхищава, от злото не се възмущава. И доброто, и злото имат еднакви отношения към Бога. Когато Божественото добро дойде между хората, то има отношение към тях, като зло. Как ще разберете това, не е важно. Може да го разберете, може и да не го разберете.

Т. м.

10. Лекция от Учителя, държана на
23 ноември, 1932 г. София. — Изгрев.

Новата канализация

Размишление.

Светските хора се стремят към знание, искат да бъдат учени. Това се постига мъчно. Трябва да се учи. Религиозните хора се стремят към светост. За да схваща нещата правилно, ученият се нуждае от интуиция, т. е. от вътрешно разбиране. И религиозният се нуждае от интуиция. Ученият и светски човек казва, че има външна светлина; религиозният казва, че има вътрешна светлина. По това се различава богатият от бедния. Богатият има повече външна светлина, а бедният — повече вътрешна светлина. Обаче, трябва да се избере среден път между външната и вътрешната светлина. За това се иска разумност. Онзи човек е разумен, който върви от причини към последствия и от последствия към причини. Казваш: Животът е лош, хората са лоши. — Това е следствие. Причината за твоите възгледи за живота и хората се дължи на условията: или си гладен, или нямаш пари. Кажеш ли, че животът е добър, и хората — добри, това се дължи пак на условията: сит си, здрав си, или имаш пари на разположение. И животните менят възгледите си според условията: когато са гладни, светът

е лош за тях; когато се нахранят, светът става добър.

Казвам: Докато живее по светски начин, човек се ръководи от няколко центъра на главата: един от тези центрове е зад ушите, а другият — в задната част на мозъка, в тила. Докато живее в центъра зад ушите си, човек всякога е готов да се бие. Когато срещне, може да го удари в носа. Най-малката обида го кара да се бие. Ако живее в задната част на главата, той е като птичката: прави си къщичка, събира се с роднини и приятели, с които прекарва весел и безгрижен живот. Като стане религиозен, човек започва да живее повече в центъра на главата си, дето са моралните чувства. Той нарича това религия, а, всъщност, е чувствуване. Докато умът не се наложи на сърцето, човек ходи в крив път. Много хора вярват в Бога, но много от тях са избити все за Бога. Четете църковната история на народите, да видите, колко хора е избила католическата черква, само за това, че не са католици. Всички казват, че човек трябва да бъде религиозен. Ако само религиозното чувство може да спаси хората, разбирам. Но човек трябва да бъде същевременно разумен, да разбира нещата, да търси техните причини и последствия. Щом се прояви умът в човека, спасението веднага ще дойде.

Закон е: Не можеш да убиеш човека, или да извършиш някакво престъпление, докато мислиш; щом престанеш да мислиш, ти гу-

биш равновесието на своя живот. Щом започнеш да живееш с ума си и да си недоволен от нещо, ще знаеш, че първо на себе си вредиш. Така нарушаваш законите на природата. Какво ще постигнеш, ако си недоволен от левия или десния крак? Каквото и да казваш за тях, ще разбереш, че и двата крака са еднакво важни. Каквото и да правиш, ще разбереш, че умът върши най-важната работа. Той е Божественото в човека, което го ръководи. И сърцето върши своята работа. Както умът, така и сърцето имат своя произход в далечното минало. Всеки от тях има своя опитност от миналото. Пътят, по който са минали, е път на специализация, необходима само за своето време. За новите времена тя не е необходима. Например, ти имаш известно чувствуване, че ще се облечеш с нова дреха за Великден. Докато мислиш, че ще имаш на разположение тази дреха, ти си доволен. Мислиш, че като облечеш новата дреха, светът ще се подобри. Според мене, като се облечеш хубаво, нито по-богат ще станеш, нито по-силен, нито по-умен. Обаче, ти си доволен от новата си дреха. Започваш да мислиш, че е станала някаква промяна с тебе. Станала е една промяна в тебе, но външните условия ни най-малко не се променили. Това не показва, че условията трябва да се игнорират. Първо се търси същественото в живота, а после — несъщественото.

Кое е същественото в живота? — Растенето, развитието. То носи светлина, то е чо-

вешкият ум. Според някои, той е наречен Божественият дух. Под „дух“ се разбира нещо особено, нещо неразбрано. Колкото по-неразбрана е една дума, толкова по-далечен е нейният произход. Колкото по-далеч от нас стои един предмет, толкова по-неясен е той; колкото повече се приближава, толкова е по-ясен. Така е неясен и произходът на ума, на духа. Какъв е произходът на Аз'а? Това е цяла наука, цяла история. Азът е движение около себе си, движение в кръг. Кръгът е емблема на нещо. Учените, великите посветени винаги са означавали вселената с кръг. В него се съдържат всички възможности за посветения. Затова кръгът е наречен „козмически зародиш“ или „козмическо яйце“. От това яйце се образувала вселената.

И тъй, който не разбира понятието „кръг“, казва: Как е възможно, вселената да се е образувала от яйце? Това яйце символизира кръга. След време, кръгът се разпуква, и пилето излиза навън. То представя буквата „у“ — с двата крака нагоре. Същото се отнася и за човека. В тази буква се крият такива сили, които изкарват човека от ограниченото състояние в свободно. С това те създават в него потик за движение и мисъл. Когато знакът се обърне надолу, той представя човека в движение. Тогава човек излиза от условията на буквата „о“. Обаче, за да излезе от тия условия, той трябва да мисли. Затова се изискват специални условия. И животните се нуждаят от такива условия. Птиците проявяват своята интелигентност, ко-

гато снасят яйцата си: те си правят гнезда, постилат ги вътре, приготвят си полог и се готвят да мътят. В тази работа, те взимат под внимание светлината, топлината. Без тези условия, яйцето може да се изложи на големи неприятности и на много неприятели. През това време, в тях работи умът, а не чувствата. За да направи гнездото си на едно или на друго място, птичката е мислила дълго време. Тя избира най-безопасното място и там прави гнездото си. Щом нареди тази работа, тя не мисли вече. За обикновените си работи, птиците се ръководят от чувствата.

Под „животно“ разбирам само неговата форма, но не и съдържанието. Зад всяко животно работи едно разумно същество. В бъдеще, всяко животно ще стои на по-висока степен на развитие, отколкото е сега. Как ще стане това развитие, не е известно. Важно е, че и в животните има скрити възможности за развитие. Чудно е, че учените и досега още не могат да направят разлика в интелигентността на животните. Всяка форма отговаря на развитието на животното. Следователно, и птицата е животно, и слонът е животно. Обаче, голяма е разликата в интелигентността на птицата и на слона. Дойдем ли до човешката форма, виждаме, колко сложна е тя. Това говори за големите способности и възможности, които се крият в човека. В някои животни, чувствата са в спешо състояние. Например, овцата, пчелата нямат такива чувства, като кучето. Ако се движиш много около ко-

шера, пчелата ще забие жилото си и ще те отстрани. Тя е сприхава, бързо действа. Някога постъпва кавалерски: мине веднъж - дважд край тебе, бутне те, да не ѝ пречиш. Останеш ли и след това при кошера, тя ще те ужили. Вие се смеете на пчелата, но постъпвате като нея: вадите жилото си, забивате го дълбоко и казвате: Нека знае, кой съм. Защо забивате жилото си? Пречел ви някой. Казвате му веднъж - дважд да се махне от пътя ви и, ако не послуша, сбивате се, нахокате се един - друг и продължавате работата си.

Какво представя кошерт в човека? Това е неговото неразумно сърце, в което се бушуват ред отрицателни чувства. Щом някой ти препятства в работата, ти се настройваш срещу него, набиеш го и, като се успокоиш, казваш: Този човек не върви в Божествения път. — Ами ти вървиш ли в този път? Като ви наблюдавам, аз мисля върху въпроса, кой върви в Божествения път, и кой не върви. Че се молиш по три пъти на ден, това не показва, че си в правия път. Ти си беден, нямаш средства, молиш се да се подобри положението ти. Твоята молитва е користна. Друг се моли за нещо и, като не получи отговор, отказва се от Бога, става безверник. И тази молитва е користна. Вярa, която се ръководи от чувствата, е едно нещо; вярa, която се ръководи от мисълта, е друго нещо. Истинската вярa има отношение към ума, а не към сърцето. Докато се полагаш на чувствата, това е вярване, а не вярa.

Вярването е подобно на леда. Щом изгрее слънцето, ледът почва да се топи. Ще го търсиш и няма да го намериш. Какво ще кажете тогава за своята вяра?

Като говоря за живота на чувствата, аз не ги отричам, но казвам, че този живот е подложен на постоянни промени. Когато стане религиозен, човек започва да мисли за Бога, за духовния свят. Ако не мисли правилно и не е привикнал да мисли, кръвта нахлува в малкия мозък, дето са страстите и обикновените чувства. В него се събужда половата дейност, и той се подава на неестествени чувства. Вместо възвишената любов, вместо чувство към Бога, той преживява особени чувства, които нарича Божествени. Така той сам се заблуждава. За да не изпада в нисшата област на чувствата, човек трябва да мисли. Нисшите чувства нищо не допринасят. Това е духовно пиянство. Като влезе в кръчмата, и религиозният пие — плаща, пие — плаща, докато обеднее. Пазете се от духовното пиянство, както се пазите от пиене на спиртни питиета. Човешката, личната любов води към това пиянство. Областта на нейното действие е малкият мозък. Обичаш някого, защото е богат. Това е користна любов. Обичаш го, защото е здрав, силен. И това е користна любов.

Ако направите психологически анализ на своите чувства, ще се убедите, че те нищо не допринасят. Те водят човека в света на промените. Днес чувствава едно нещо, утре — друго. По-

силните чувства заличават по-слабите, както силната вода завлича слабата. Колкото и да е буйна реката, това е живот на чувства, не е живот на ума. Това не е реалният живот. Реалният живот не е нито в твърдото, нито в течното, нито във въздухообразното вещество, нито в светлината. Това са условия за реалността. За да разберете проявите на ума, трябва да ги изолирате от всички материални светове. Докато разглеждаш ума от света на твърдата материя, нищо не си разбрал. Твърдата материя е условие, а условията не представят реалността. Казвате за някого: Той е сух като въздуха. Значи, той е силен човек. Не е така. Сухият човек е повече топъл, отколкото силен. Дето има сухота, триенето е по-голямо, образува се повече топлина. Дето има по-малко сухота, там влагата е голяма. Като ученици, изучавайте състоянията на материята, да видите, на какви чувства отговарят. Твърдото вещество отговаря на твърдостта в човека. Това чувство се намира горе на главата, в областта на моралните чувства. На това чувство се дължи устойчивостта на човека. Устойчивият е твърд в своите убеждения. Сега, като говоря за твърдостта, като морално чувство, имам пред вид участието на ума. Без него нищо не се постига.

Как може да си помага човек в живота? — Чрез мисълта. Като мисли, той ще се освободи от лошите условия, в които се намира. Ако си твърд и не мислиш, ще останеш на едно място, и кой как мине, ще се блъска в

тебе. Днес ще се блъскат в тебе, утре ще се блъскат, докато един ден изчезнеш от мястото си. И това не е лошо, защото, в края на краищата, ще започнеш да мислиш право. Питаш се: Защо тези хора се блъскат в мене? — Много просто, вечер е, не виждат хората. Това е една причина. Има и друга причина: направил си къща край реката. Щом дойде проливен дъжд, реката приижда и отнася и къщата, и градината ти. После се питаш: Защо Бог допусна това нещастие? Защо реката отнесе къщата ми? Така разсъждава обикновеният човек. Обаче, умният се запитва: Защо направих къщата си толкова близо до реката? Човекът на ума мисли по един начин, а човекът на сърцето — по друг начин. Той си казва: Макар че къщата ми е близо до реката, Бог ще промисли за мене, ще ме спаси.

В средните векове, един от холандските крале щял да плати с живота си, благодарение на своята крива мисъл. Един от придворните му, голям ласкател, винаги ласкаел краля. Казвал му: Ти си единственият човек в света, пред когото всичко отстъпва. И природните стихии отстъпват пред тебе. Достатъчно е да кажеш една дума, за да ти се подчинят. Един ден кралят заповядал да му построят дворец на брега на морето, отблизо да се любовва на неговата красота. При една буря, кралят излязъл с трона си на самия бряг, да наблюдава, как бушуват вълните. Придворните били около него и, като виждали, как вълните

се надигат и удрят брега, съветвали краля да отстъпи от мястото си, да не го завлекат вълните. Той не слушал никого. С вдигната нагоре ръка, той казвал: Заповядвам на вълните да отстъпят навътре! Никакъв отговор. Морето все повече бушувало. — Ваше величество, говорили придворните, вие трябва да отстъпите. Най-после, той ги послушал. Отдръпнал се навътре в сушата и така се спасил.

Сега и вие, като този крал, мислите, че вашият възлюбен ще изпълнява заповедите ви. Лъжете се! Като този цар ще отстъпите пред прилива. Трябва ли да се сърдите на прилива, че върши своята работа? Досега младата булка не е виждала сърдит своя възлюбен. Един ден той зафучи, кипне, после се извинява, но в нея нещо се счулва. Тя казва: Как е възможно, този, когото обичам, да се проявява така лошо! Аз пък се чудя на друго нещо: Как може младата булка да не разбира гези неща! Млади булки има и между хората, и между животните. Гледам, на едно дърво две птички си гугукат, разговарят се. Булката иска едно, младоженикът — друго. И те не се разбират. И между пчелите е същото. Царицата е тяхната булка. Там културата е съвсем друга. Има една царица и много търтеи; те бръмчат, обикалят около нея. Всеки гледа да ѝ се хареса. Царицата ги оглежда, докато си избере един между тях.

Като говоря така за младата булка, пиgate: Какво нещо е любовта? Вие не можете

да разберете любовта, докато умът ви не се прояви. Любовта има особен произход, а не както хората си представят. Ако мислят, че това, което преживяват, е любов, те са на крив път. В истинската любов няма положителни и отрицателни чърти. В любовта няма никакви смени и промени. Там не може да се говори за приятно и неприятно чувство. Ти сменяш дрехата си. Защо? — За да се освободиш от калта на старата дреха. Трябва да смениш старата си риза с нова. Умът налага тази смяна. Ако не смениш ризата си, ще се натъкнеш на болезнени състояния. Щом е така, слушай ума си, който отдалеч предупреждава. Казвате: Да бъдем религиозни! Религиозността не показва, че човек е умен и разбира Божиите пътища. Това е само едно добро разположение на ума. На религиозния може да разчиташ. Той дал ума си в услуга на Божественото. Не направи ли това, той е нещастен човек. Той е фанатик, готов да убие човека в името на Бога. Фанатикът има особено разбиране за Бога. Като мине покрай касата на богатия, той казва: Това са Божии пари, и аз имам право на тях. Мине краи една градина и казва на градинаря: Това са Божии плодове, и аз имам право на тях. И апашът сваля дрехата от гърба ти и казва: Аз имам право на тази дреха! Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на бедния.“ Това значи: Ако имам на гърба си една риза и друга в ръцете си, втората трябва да дам на онзи, който няма нищо. Трябва ли той насила

да вземе ризата от ръцете ти? Ако срещна алаш, вместо да чакам да ме насилва, доброволно ще му я дам. Това значи ум. Христос изразява това чрез стиха: „Спогаждай се с противника си, докато си още на път.“ Не чакай да те турят в затвор, че тогава да се примиряваш. Запитай противника си: Какво искаш? — Дрехите ти. — Заповядай, вземи ги! И ти може да носиш дрехи като моите.

Религиозните още не познават закона за примиряването, за доброволното даване. Те не знаят, какво може да направи Господ. Те се молят, получават някакъв отговор на молитвата си и мислят, че Бог им отговорил. Не, за да ви отговори Бог, трябва да бъдете най-умните, най-добрите хора. За мене, поне, е така. Аз зная, че за да ми отговори Бог на молитвата, трябва да бъда най-умният, най-добрият човек. Не съм ли такъв, много време ще трябва да се моля, за да получа отговор. Аз се водя от следното: Тръгнал ли на път, никога не мисля за превозно средство, но си представям, какво мога сам да направя в дадения случай. Пътувал съм с религиозни хора и слушам да казват: Бог ще помисли за нас. Това е криво мислене. Значи, Бог ще промисли за тях, ще им даде всичко наготово, а те ще ядат и пият. Аз зная, че още преди слизането ми на земята, Бог е промислил всичко за мене. Но аз трябва да бъда умен, да намеря това, което е определено за мене и да го използвам правилно. Това не значи, че в света няма промисъл, но ти, като човек, ка-

то разумно същество, трябва да действуваш правилно. Вървя с един религиозен и край нас минава една кола. Той казва: Сега Бог ще каже на коларя да ни вземе. — Възможно е, но може и да не ни вземе. Коларят минава край нас, казва ни добър ден и си отминава. — Чудно нещо! Този колар не слуша Господа. — Не, други хора са го пазарили, той не е свободен. След това минава друга кола. Религиозният казва: Тази кола ще ни вземе. Обаче, и тази кола минава и заминава, без да ни вземе. — Чудно нещо! И този не слуша Господа. Минава трета кола, спира се. Религиозният казва: Ех, най-после послуша Господа. Коларят пита: Имате ли пари? — Нямаме. За Господа! — Аз се нуждая от пари, не мога да работя за Господа. И на мене Господ не дава току-тъй. — Знаеш ли, какво те чака на онзи свят? — Не искам да зная за онзи свят. Аз мисля за този свят. Като отида на онзи свят, тогава ще мисля. Ако имате пари, ще ви кача на колата. Най-после, аз постъпвам умно. Изваждам една звонкова монета и казвам: Коларя, когото срещнем сега, той ще изпълни Божиата воля. Той отдалеч ни вижда, съглежда монетата и казва: Заповядайте на колата. — Най-после духът влезе в този колар. — Не, аз вкарах златния дух в него. Аз, умният човек, мога да спра всеки колар на пътя му и да го накарам да ни заведе до определеното място. И апашът може да постъпи така, но по друг начин. Той изважда револвера от джоба си и заставя коларя да го

заведе, дето иска. Много просто, ако не иска. с живота си ще плати. Добрият човек работи с ума си, а апашът — с револвера си. Коларят, като заведе апаша на определеното място, въздъхва свободно и казва: Благодаря на Бога, че не ме уби. Казвам: В човешкия живот тези неща стават всеки ден.

Често хората стават играчка на своите чувства и, въпреки това, мислят, че са свободни. Те са дотолкова свободни, доколкото е свободен коларят в ръцете на въоръжения апаш. Щом види револвера, коларят е готов да кара апаша, дето му заповядва. Религиозният не си служи с насилие. Той трябва да познава, дали един колар е готов да му услужи, или не. Ако коларят е положителен тип, религиозният трябва да бъде отрицателен. Ако и двамата са положителни, ще се отблъснат. Как ще постъпи коларят, ако срещне на пътя си една красива мома? Тя го спира, усмихва му се и казва: Моля ти се, може ли да ме заведеш донякъде с колата си? Той веднага спира колата и я поканва да се качи. Тя се усмихва, благодари и се качва на колата. Казваш: Добре е да бъде човек красив. — Добре е да си красив, но още по-добре е, ако можеш да се преобразяваш, да вземаш формата на красивата мома. Мислите ли, че Бог е направил човека красив? Колкото Бог е облякъл богатия в хубави и нови дрехи, толкова е направил и човека красив. Ред поколения, вашите деди и прадеди са живели с идеята за красотата, и днес са предали красо-

тата и на вас. Питам: Коя е причината, вашите къщи да бъдат големи, с широки прозорци, с добре инсталирано осветление? Това се дължи на желанието ви да имате повече светлина, да бъдете здрави и красиви, да живеете добре.

Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: Чудно нещо, ние мислим, че Бог всичко е промислил, че Той има пред вид нашето щастие, а излиза друго нещо! Ако мислите, че всичко в живота ви е наредено от Бога, защо едни хора са богати, а други бедни? Защо едни къщи са големи, светли, с широки прозорци, а други са малки и тъмни? Може ли да кажете, че Бог е несправедлив? Богатият е бил по-умен и практичен, затова се наредил по-добре от бедния. Бог не се интересува от това. Той е дал на човека дарби и способности, и всеки се нарежда според това, което е обработил. Ако не беше така, щяхте да изпаднете в друго противоречие. Казвате: Защо Бог допуска убийството? — Това е човешка работа. Казано е в Писанието: „Не убивай!“ Човек е пристъпил този закон, сам го нарушил, и сам трябва да го изправи. Защо човек не предвижда, че ще го убият? Защо не предвижда, че ще го обидят? Най-малкото побутване е в състояние да го обиди. Щом е толкова чувствителен, трябва да предвижда всичко, което ще му се случи, и да го избягва.

Коя е причината за противоречията в живота? Това се дължи на факта, че умът малко работи. Щом умът работи малко, и способно-

стите се развиват мъчно. Днес хората са разединени, всеки мисли за себе си. Ако могат да се обединят, умът им ще работи повече, ще им дойде на помощ. Тогава ще дойде истинската култура, и хората ще се почувствуват братя. Докато всеки мисли само за себе си, да стане велик, той не е на прав път. Същото се отнася и до отделните държави и народи. Америка, Англия, Франция, Германия, Русия искат да бъдат велики. Колкото и да се силят, не могат лесно да станат велики. И България иска да стане велика. Много години ще бъде такава, каквато е днес. По-велика не може да стане. Накъде ще се разширява България? С какво ще постигне желанието си? Със сила не се става велик; със знание, с богатство — също. Ето, евреите са много богати, но могат ли да вземат Палестина с пари? — Не могат. Някои мислят, че всичко се постига с пари и със сила, но остават излъгани. Според мене, нещата се постигат чрез моралните чувства, свързани с ума. Магическата сила в човека е неговият ум; той е свещената пръчица. Той е най-големият помощник на човека. Щом впрегнеш ума си на работа, той веднага използва чувствата и взаимно почват да работят. Ако умът не работи, човек се движи в тъмнина. Умът е красивата мома или красивият момък, който използва силата си за разумна работа. И най-беденият, ако има светъл и прозорлив ум, всякога ще използва най-слабите възможности и условия. Като срещне красива мома и види, че се

нуждае от някаква подкрепа, той веднага ѝ се притича в помощ. Тя спира вниманието си на него, оценява интелигентността му и го възнаграждава със своето внимание. Един ден той среща същата мома на кон, но се случва малко нещастие с нея. Конят се подхлъзва. Момъкът веднага се спуща, хваща юздата на коня. Момата се очудва на смелостта на момъка и му благодари.

Сега и на вас казвам: Ако се подхлъзне вашият кон или препуска, хванете юздите му. Така ще спасите царската дъщеря. Коя е царската дъщеря? — Това е вашата разумност. Тя се качила на вашия кон, и вие трябва да я пазите. Ако се подадете на чувствата си, конете ще хукнат да бягат и ще хвърлят царската дъщеря на земята. Дръжте здраво юздите на вашите коне! Казваш: Страхувам се да не ме прегази коняг. — Няма защо да се страхуваш. — Ще ме убие някой! — Кажи си: Нямам неприятели, няма защо да ме убиват. Може да убият човека само тогава, когато го считат за опасен. Щом не прави пакости, никой не може да го убие. Умният, добрият човек никога не убива. Той разполага с вътрешно знание и сила в себе си и с тях се справя. Неразумният, като се намери пред опасност, не знае накъде да върви — навсякъде вижда опасност. Ако има самообладание, ще се отбие от пътя си и ще избегне опасността. И лъв да срещнеш, ако си разумен, ще се справиш с него. Лъвът представя лошите условия на жи-

вота. Не викай, не роптай против лошите условия, но направи им път да минат, без да те засегнат. Как се справят негрите с дивите зверове? Те имат начини за укротяване на животните.

Син се оплаква от баща си, че не го обичал, че го пъдел от къщата си и решил да се самоубие. Ето какъв съвет давам на този син: Иди при баща си и майка си, целуни им ръка, пригърни ги и поговори с тях. Помоли се да те извинят, и въпросът ще се разреши. Така постъпват умът и разумното сърце. Има ли нещо унижително в това? Тази постъпка ще отвори сърцето на майката и на бащата, и те ще състъпят. И религиозните често казват, че Бог не ги обича, не иска да приеме молитвата им. Какво струва да се помолиш на Господа и да му дадеш сърцето си? Защо не изпълниш Божиата воля? Ето как ще си отвориш път към Бога. Той знае, че си добър и способен син и можеш да вършиш Неговата работа. Ако си готов да вършиш Божиата воля, знай, че Той всякога ще те приеме и ще те послуша. Една чистосърдечна дума, отправена към Бога, е в сила да те освободи от всички противоречия. Отивай при Бога с ума си, за да имаш Неговото внимание.

Мнозина от вас се стремят към новия път, а вървят по стария. Старото е път на любовните писма. Какво е съдържанието на тези писма? Момъкът пише на момата: Откак те видях, не мога да спя спокойно. Животът из-

губи смисъл за мене. Красивата мома представя света, а красивият момък — това си ти, който искаш да се ожениш за красивата мома, т. е. светът. Тя е много горда. Като те погледне, ти се смразяваш. Може да ѝ пишеш и сто писма, но като опита ума ти и разбере съдържанието му, тя ти дава пътя. Когато ме питат, вярвам ли в Бога, отговарям: С този въпрос още не съм се занимавал. Той е висок въпрос, не е за мене. С какво се занимаваш тогава? — С билки, които имат лечебно действие. Лекувам охтиката и други болести. Занимавам се с малки работи. Що се отнася до въпроса за Бога, това е далечна работа. След това, аз разказвам какво представя науката за лекуването и на какъв закон се подчинява. Разказвам, кога и как тревите са добили своето лечебно действие. Като се разговарям така с хората, разбирам, какво мислят. Те не подозират, че аз лекувам с Божествената сила, а не с външни билки. — Какво е Божествената сила? — Това, което знае, как да употребява силите и да се ползува от тях, то е Божественото в човека. Това е Господ, Който всеки момент помага. Няма изключение в човешкия живот, когато Бог да не е отговорил на всеки зов. Това става всякога, когато човек върви по Божиите закони. Така е било с всички велики хора.

Когато човек наруши един Божествен закон, Бог не го слуша вече. Щом забележите това, прегледайте живота си, да видите, къде сте постъпили неправилно, или кой Божествен

закон е нарушен. Рисуващ една картина. Мине някой край тебе, погледне картината и казва: Носът не е нарисуван, както трябва. Отивам при картината и поправам носа. Дойде втори и казва: Очите не са нарисувани, както трябва. Дойде трети: Веждите не са правилни. Брадата не била, както трябва; ушите не били, както трябва. Мине известно време, дойде четвърти и казва: Носът не е добре предаден, очите не са верни. — Повече не поправам! — Ама по-рано беше по-добре нарисувано. — Повече не поправам! Не се лъжа вече! Аз знам, че сутринната светлина не може да бъде по-силна от обедната. Сега е обяд. Никой не може да докаже, че обедната светлина е по-слаба от сутринната. Ще дойде някой да ми доказва, че едно време той бил по-добър, отколкото сега. — Това е крива философия, криво чувствуване. Едно време, ти правеше по-големи грешки, отколкото сега, но тогава минаваше за светия. — Чист живот водех. — Ти водеше чист живот, защото не беше облечен в дрехи. Тогава беше обвинен само в една риза, но сега ризата ти е изцапана. Сега искам да те изпитам, колко си чист и здрав. Искам да опитам, като те изпера, дали твоята риза ще издържи. Ако се изпере добре и остане здрава, ти си добър човек. Ако се скъса, преди да се изпере, ти си лош човек. За ония, които не искат да се поправят, аз казвам: Това е риза, която не иска да пусне кирта си.

Казваш: Аз не искам да изменям възгледите си. — Ти още нямаш възгледи. — Знаеш ли, какво понятие имам за Бога? — Какво е твоето понятие? — Аз мисля, че Бог е абсолютен, че Той изпълва цялото пространство, че всичко в света става по Негова воля. — Ако е така, ти защо си куц? Може ли, щом всичко става по Божията воля, Той да заповяда на някого да те бие, за да окуцееш? Така не се говори. — Аз зная, че Бог е абсолютен. — Аз пък не зная това. Зная още, че Бог е без начало и без край. — Според мене, всяко нещо е без начало и без край, когато започва добре и свършва добре. Щом започва зле и свършва зле, то има начало, има и край. Започваш една работа, питам те, какво е нейното начало? — Лошо. — Краят ѝ? — Лош. — Тази работа има и начало, и край. Дето доброто е и вначалото и вкрая, там действа разумността. Срецам една баба, която се оплаква от живота: Обичах одного, но не ме дадох на него. За да покажа, че съм недоволна, аз взех друг, когото също родителите ми не искаха. — Твоята работа има начало, има и край.

Помни: Докато живееш в света на промените, всяко нещо ще има начало и край. Щом влезеш в Божествения свят, дето няма промени, там нещата са без начало и без край. Като знаете това, лесно ще се освобождавате от мъчнотиите си. Казвате: Нашият живот е щастлив. И преди вас е имало щастливи хора, но работите не вървят добре нито в тяхно

време, нито във ваше време. — Защо? Друг е въпросът, ако казвате, че Божественият живот носи щастие. Не е било и няма да бъде, щото Божественият живот да не носи щастие за хората. Щом дойдете до този живот, ще знаете, че там нещата нямат начало, нямат и край. Следователно, когато в ума ви влезе мисълта за Божественото, ще си го представяте като обширен свят без никакви противоречия. Докато имате противоречия, вие сте в ограничения свят, в света на вечните промени.

Сегашните хора имат някаква философия за живота, но тя е философия без приложение. Едно говорят, друго вършат. Това е живот с начало и край. Раждаш се, това е началото; умираш, това е краят. Щастлив си, това е началото, нещастен си, това е краят. И обратно: нещастен си, това е началото; щастлив си, това е краят. Това е преходният живот. — Защо е така? — На този въпрос не може да се отговори. — Защо съм нещастен? — Така трябва да бъде. — Защо съм щастлив? — Така трябва да бъде. Каквито обяснения и да ви се дадат, въпросите ще останат пак неясни. На едно колело са закачени две кофи. Колелото се върти: едната кофа се върти, другата се изпразва. Каквото и да правите, все едно и също нещо ще става: празнене и пълнене. Дали ще се пълниш, или изпразваш, все ще се движиш. — Защо е така? — Така е, другояче не може. — Не може ли да не се черпи вода чрез колелото? — Може, но трябва да бъдеш умен, съобра-

зителен, да прекараш канализация в къщата си. Ще докараш вода от Рила в градината си и ще я напояваш. Значи, вие се нуждаете от нова канализация, при която да си докарате чиста вода от планината.

Сега, аз трябва да ви говоря тихо, спокойно, без никаква заинтересованост. Ако съм заинтересуван от нещо, не мога да говоря истината. Не искам да ви убеждавам да вярвате на това, което говоря. Искам да се ползвате от вашата опитност. Минахте и още минавате през стария живот. Направете опит сега, да влезете в новия живот. Досега обработвахте градината си по стария начин. Какво научихте? Според мене, научихте радостта и скръбта: ако днес се радвате, утре ви чака скръб. Плачеш, че си изгубил богатството си, мъжа си, детето си. Аз съм умен, утешавам те. Изпращам ти една голяма сума, и ти се зарадваш. Днес си скърбен, на другия ден — радостен. Аз зная, защо си радостен. Аз съм причина за това. Същият аз мога да те направя нещастен. Обичаш една мома, ще се жениш за нея. Пиша на момата едно писмо, че не трябва да се ожени за тебе, не си схождате. Ако те вземе, ще бъде нещастна. Тя веднага връща пръстена ти и се отказва от тебе. Ето твоето нещастие! Питам: Има ли нещо лошо, че момата напуснала момъка? Това е все едно, че събличаш старата си дреха и я туряш настрана. Какво лошо има в това? Обувките ти са скъсани, събуваш ги и тръгваш бос. Има ли нещо лошо в това?

Краката ти ще се освежат на чистия въздух. Мислите ли, че е щастлив онзи, който носи кожено палто и кожени обувки? Нещастие е за човека да одира кожите на животните и да се облича с тях. Между моите и вашите дрехи има само една разлика — в широчината. Аз нося по-широки дрехи, да минава повече въздух, да се проветрява телото ми. Чрез въздуха приемам повече влага. Ако влагата се намали, увеличава се сухотата. Нито голяма влага, нито голяма сухота, нито голяма твърдост! Влагата си има своето място; сухотата си има своето място; твърдостта си има своето място. Всяко нещо е ценно на своето място и на своето време.

До какво заключение дойдохме сега? — До никакво. Аз не искам да ви убеждавам да станете вярващи. Аз си оставам вярващ, а вие — безверници. Докато нещата не ви се докажат, и вие сами не се убедите в истината, останете си на своето. Докато не дойдете до вътрешен опит и сами не се убедите, дръжте се за своето верую. Ще направим опит с това, в което вие вярвате, и с това, в което аз вярвам, да видим резултата на старото и новото. Въпреки това, вие сте опитали стария живот. Остава да опитате новия живот. — Как ще го опитаме? — Като прекарате в градината си нова канализация.

Един проповедник говорил пред едно събрание за Господа. След проповедта си той казал: Братя, да съберем една сума в името на Го-

спода за бедните. Събрали около хиляда лева. На същото събрание се явил един цигулар - виртуоз и започнал да свири. Веднага събрали десет хиляди лева. Той не искал пари нито за Господа, нито за себе си — свирил от любов към музиката. Музиката, като Божествена проява, отваря сърцата на хората, и те щедро дават. Бог говори чрез музиката, чрез знанието, чрез красотата. На тяхна страна са силата и правото. Това, което в даден случай те убеждава в нещо, то е право. Някога една дума произвежда по-голям ефект, отколкото цели изречения. Това не значи, че вярванията, които имате сега, са криви. Това са вярвания на променливия живот. След като остареете и заминете за другия свят, и вярванията ви ще си заминат.

Променливият свят прилича на красивите паунови пера. Паунът разпери крилата си, обърне се на една страна: Тър-тър-тър; разпери ги на друга страна: тър-тър-тър! Един ден те се изменят, от ден на ден стават все по-лоши. Какво остава от пауна? Поне глас да има! Той не е никакъв певец. И даром да дава концерт, никога не бих отишъл да го слушам. За едно пауново перо бих дал и сто лева, но за един негов тон не давам нито стотиинка.

И тъй, ще се измени светът на пауните, на петлите, на пуйците и ще остане в нас само светът на чистата мисъл. Тогава ще кажем: Всичко, създадено от Бога, е разумно. Неразумното не е от Бога. Всички мисли, чувства

и постъпки, в които няма измяна, нито промяна, са Божествени. Обаче, мисли, чувства и постъпки, които се изменят, са човешки. Следователно, трябва да знаете, какво съдържа Божественото, и какво — човешкото. И човешкото не е лошо, но на него не може да се разчита, освен при известни условия. Божественото работи през всички времена и епохи, на Него всякога може да се разчита. В човешкото ние се очароваме и разочароваме, а в Божественото се насърчаваме и очароваме. Само Божественото открива пътя към великото бъдеще. Човешкото казва: Заеми първото място. Божественото казва: Вземи последното място. И аз ви казвам: Стойте на последните места. Ако си на първо място и къщата, в която си влязъл, гори, мъчно ще излезеш от пожара. Ако си на последно място, пръв ще излезеш вън. Затова е казано в Писанието: „Първите ще бъдат последни, а последните—първи.“ Практично е да заемаш последно място. И тогава, като те поканят на угощение, домакинът на къщата ще каже: Моля, вземи първото място. От Божествено гледище, добре е всякога да бъдеш последен. Бъди последен богат; бъди последен учен. Само така ще имаш условия, да бъдеш един ден пръв. Докато не заемеш последно място, никога няма да се освободиш от противоречията. Това се отнася и до стари, и до млади. Въпреки това, старият казва: Какво беше едно време, какво е сега! Нищо не ми остана! Можех да стана и министър, но бях глупав.

Каква е разликата между бедния и богатия? И двамата умират по един и същ начин. Бедния занасят на гробищата с проста кола и го опява един поп; богатия занасят с хубава кола и го опяват няколко попа. На гроба на бедния поставят дървен кръст, а на богатия — камен кръст и паметник. Аз се отказвам и от двете неща. Желая сам да отивам на гробищата, и сам да се връщам. Други да ме носят на гробищата, да ме опяват и да ме оставят там, без да мога сам да се върна, благодаря за такива почести. Аз се отказвам от царски погребални коли. Да ви пази Господ от такова тържество! И на вас казвам: Не искам никакви тържества, никакви почести.

Т. М.

11. Лекция от Учителя, държана на
30 ноември, 1932 г. София.—Изгрев.

Изпити на ученика

Размишление.

Какво прави стопанинът, когато гради къща? Той доставя материала на работниците, но как ще се направи къщата, не знае. Това е работа на предприемача и на работниците. В първо време, материалът е разхвърлян. Щом дойде предприемачът, работниците подреждат материала и започват да градят. И човешкото тело е подобно на къща, съградена от велик майстор. Мислите и чувствата са материалът, от който се гради къщата. Съграждането на човешкото тело е дълга история. Вие нямате представа, как е станало това. Понсже човек се ражда с готово тело, той мисли, че е лесно да се създаде едно тело. В далечното минало зрението и слухът не са били така развити, както днес. Човек възприемал впечатления от външния свят по особен начин. Както нероденото дете възприема впечатленията от външния свят в утробата на майка си, така и човек е възприемал впечатленията от външния свят, когато е бил още в утробага на природата. Сегашният човек счита яденето за най-важното нещо в живота си. Цял ден той мисли, какво ще яде и как ще приготви яденето си. Готварството

заема голяма част от деня. Ако е месоядец, той мисли, отде да вземе месо и как да го сготви: да направи кюфтета, да напълни чушки. Ако е вегетарианец, и той мисли, какво да си сготви. В бъдеще, хората ще се хранят по друг начин. Днешното готварство ще остане в архивата на човешкия живот, като утайка.

Сега, като разглеждаме развитието на човека, виждаме фазите, през които е минал той. Първата фаза е елементарното съзнание. Човек се отличавал с прости усети и възприятия. Всичко се сливало в едно цяло. Той не могъл да диференцира нещата. В него е имало само една жизнена проява, една мисъл и едно чувство. Той мислел, че и природата е като него. В първата фаза на развитието си, човек е живял със съзнанието че съществува само един свят — външният, обективният свят. Докато е живял с това съзнание, той развивал наблюдателните си способности. Това е продължило хиляди и милиони години. Той се раждал, умираше, забелязвал, че има същества и вън от него, но защо съществуват, не се интересувал. Между тогавашния човек и животното почти нямало разлика. Обаче, постепенно съзнанието му се пробуждало, и той започнал да смята, да прави изчисления, да съпоставя фактите. Така, той влиза в областта на самосъзнанието, дето се заражда музикалното чувство. С музиката заедно се събужда и мисълта. Човек влиза вече в третата фаза на живота и започва да работи с времето. Той мисли, нарежда работите си спо-

ред времето, прави изчисления и съзнателно наблюдава промените в живота и природата.

Често хората изпадат в атавистични състояния и се питат, отде идат. — Много просто, те са резултат на далечното минало. Атавизмът е последствие на наслоявания в съзнанието на човека. Като се пробужда съзнанието му, той неизбежно се натъква на тези наслоявания, които се отразяват в мислите или в чувствата му. Казано е в Писанието, че Бог е създал човека. Питате се: Ако това е така, как е възможно, Съвършеният да създаде толкова несъвършено същество, пълно с противоречия. Значи, и човек трябва да бъде чист и съвършен като своя Създател. Ще излезе, че библейският разказ за създаването на човека е повече за децата, на тях да бъде понятен. Възрастният се пита, как човек е придобил тези лоши качества да лъже, да краде, да убива, да яде месо? Той се е учил някъде, и там е придобил лошите навици. Ако разгърна истинската история на човешкото развитие, ще изпаднете в противоречие. Тя е дълга и широка. Самосъзнанието на човека се явило на границата между втората и третата фаза на развитието му. Щом влязъл в третата фаза, започнало развитието на интуицията. Колкото по-елементарно било съзнанието на човека, толкова по-неразвито било неговото чело. Човек си прави дрехи според формата на телото. Следователно, и челото му е резултат на неговите мисли и чувства, т. е. на степента на неговото развитие. Също така

и устройството на човешката глава отговаря на съзнанието му.

Съвременните учени и анатомисти изучават човека повърхностно. Те гледат на него като съвкупност на физически и физиологически прояви, а не и като на духовно същество. От гледището на анатомията, ръката на човека е физически уд; от гледището на хиромантията, ръката има отношение и към духовния живот. По нея се чете миналото, настоящето и бъдещето на човека. Затова, именно, ръцете на хората са различно устроени. У някои пръстите са къси, у други — дълги; у някои ръцете са тънки, у други — дебели, месести. Ръката има отношение към волята. Ако искаш да знаеш, дали даден човек може да прилага нещата и доколко ще свърши определена работа, виж ръката му.

По лицето на човека се познава, какви чувства го вълнуват и доколко е чувствителен. По главата се познава мисловната дейност на човека. По време и пространство, сърцето се явило по-рано от ума; по същество, обаче, умът е предшествувал явяването на сърцето. Например, обичаш някого. Ти го държиш в ума си, като отвлечена идея. Тази идея постепенно слиза в сърцето, и ти казваш: Обичам този човек. Значи, любовта не е само чувствуване, но мисъл, реализирана в областта на сърцето. Чувствуванията представят корените на дървото, а мислите — клонете. Когато една мисъл се реализира в живота, тя придобива израз. Тогава

човек е отговорен за мисълта си. Докато не изкажеш мисълта, не си отговорен. Щом я изкажеш, ти сам виждаш, какво действие произвежда тя. Сам сравняваш действието ѝ с действието на други думи и поемаш отговорност.

И тъй, да се саморазвиваш, това е естествен процес в човешкия живот. Важно е, правилно да се развиваш. Дали ще живееш на земята, или в задгробния мир, не е важно — правилно трябва да се развиваш. Дали вярваш в задгробния свят, или не вярваш, и това не е важно. Някои вярват в задгробния свят по особен начин. Те си представят задгробния свят такъв, какъвто не съществува. Според тях, онзи свят е подобен на този, в който те живеят на земята. Не, другият свят не е като физическият. Както водата минава през три състояния — твърдо, течна и въздухообразно, така и човек след смъртта си минава в особено състояние — водно, наречено астрално състояние.

Един познат разказваше един свой сън. Една вечер сънувал, че дошъл при него един човек и го нападнал. За да се защити, той извадил ножа си и започнал да го мушка. Мушнал го веднъж, два, три пъти, но нападателят си останал здрав: капка кръв не потекла от телото му. Той се чудел, какъв човек е този, да го мушкаш с нож и да не умира. Такова нещо е астралният човек. Неговото тело се отличава от това на физическия човек. Казвам: Не се заблуждавайте от своето физическо тело. То е временно пособие на физическия човек.

Вие се свързвате с телото си, като нещо неразделно от вас. Някои мислят, че телото и човекът са едно и също нещо. Не е така. Можеш ли да кажеш, че касата и човекът са едно и също нещо? Казваш: Не мога да живея без касата си. Вземат ли касата ми, все едно, че взимат сърцето ми. Ти си свързан с касата си, но тя е нещо отделно от тебе. Ако се свържеш за една канара, можеш ли да кажеш, че тя е част от тебе? Не се свързвайте с неща, които се развалят. Те са преходни и могат да ви завлекат в пропастта.

Един виден цигулар отишъл в Италия да дава концерти. Цигулката му била много хубава — Страдивариус. Като свършил концертите си, случило се нещастие с цигулката — разлепил се горният капак. Той занесъл цигулката си на поправка при голям майстор и останал при него да чака, докато стане поправката. Майсторът взел ножа си и го прекарал по дължината на цигулката. Щом видял това, цигуларят припаднал, като че ножът минал през неговото тело. Двойникът му бил в цигулката и, като се докоснал ножът до него, цигуларят изгубил съзнание. Трябвало да извади двойника си от цигулката и тогава да я носи на поправка. Някой се свърже с пръстена си и, като го изгуби, страда. Друг изповядва известно верую и, като го отричат хората, той сграла.

Казано е в Писанието: „Дръж името на Бога свето в душата си.“ Това значи: Каквото верую и да имаш, не го споделяй с хора, които

не са готови да го разберат. Те ще го отрекат, а ти ще страдаш. Нека има нещо в тебе, което хората да не знаят. Ако те питат, каква е идеята ти за Бога, не бързай да им отговориш. Някой иска да знае твоето убеждение от любовитство, а не от искрено желание да чуе истината. Всички хора не са еднакво набожни и религиозни. Мнозина минават за религиозни, а религията е далеч от тях. Истински религиозният има особен израз на лицето си. Религията облагородява човека. Докато стане истински религиозен, човек минава през много фази на развитие. Няма ли нужната религиозност, каквото пипне, все ще го оцапа. Следователно, колкото и да е велик, Бог не позволява на малките нечисти деца да се докосват до Неговата дреха. Така постъпва и майката. Като облече новата си дреха, тя не позволява на децата си да се докосват до нея. Щом се приближат до дрехата ѝ, тя казва: Стойте настрана! Не ме пипайте! Казвате: Искаме да знаем, де е Господ и какво представя Той.

Сега ще прочета 16 глава от книгата на Иова.

„Много таквиз съм слушал; окаяни утешители сте всинца.“ (— 2 ст.). — Вие сте окаяни, слаби утешители, понеже не разбирате скърбите на хората.

„Свършват ли се празните думи?“ (— 3 ст.). — Празните думи никога не се свършват. Това се отнася за неразумния. Когато човек поумнее,

празните думи се свършват. Докато има порои, водата всякога ще бъде кална.

„Що ти дава смелост да отговаряш?“ — И вас питам: Кое ви дава смелост да отговаряте? Като видите, че някой изпада в противоречие, казвате му: Какво от това, че баща ти или майка ти умряла? Казвам: Ако можете да влезете в положението на онзи, на когото говорите, вашите думи щяха да бъдат разумни. Ако не са разумни, това показва, че сте слаби и окаяни съветници и утешители.

Казвам: Пренесете се във времето, когато е живял Иов, да видите, през какви изпити е минал. Първо, той минал през областта на съзнанието, после — на самосъзнанието, т. е. в областта на най-големите противоречия. Не е лесно да мислиш, че си божество и да те поставят на изпит, да провериш, доколко си такъв. Иов бил голям богаташ, минавал за мъдрец пред хората. И поставиха Иова на голям изпит: постепенно изгуби всичко. Камилите и овцете му измряха. Дойде голям циклон, който събори къщата му и уби синовете и дъщерите му. Най-после го нападна тежка болест, като проказа: кожата му се надупчи, отвориха се големи гнойни рани — никой не можеше да се приближи до него, отдалеч миришеше. Как ще си обясните това нещо? Ако го разглеждате от становището на социологията, все ще намерите някакъв отговор. Ако го разглеждате с погледа на религията, ще кажете, че това е необходимо,

като път на ученика, които минава през последния изпит на самосъзнанието.

„И аз можех да говоря, както вие: ако беше вашата душа на мястото на моята душа можех да натрупам думи против вас, и да кивам с глава против вас.“ (— 4 ст.). — Това е човекът на страданието, но не човекът на бъдещата раса. След големите страдания, Иов получи всичко отново: богатството си, синовете и дъщерите си. И той влезе в новия живот.

Като изнасям живота на Иова, искам да ви предупредя, да знаете, че всички ще минете през неговите изпитания. Няма да остане човек в света, който да не мине през тях. Въпросът е, кой по-рано, кой по-късно. Не може да влезеш в духовния свят без страдания. Който мисли, че без страдания ще влезе в духовния свят, той е на крив път. Само с молитва и с говорене, работите не се нареждат. Ако мислите, че само с молитви може, вие ще изпаднете в играта, която едно семейство устроило на селянина — маслопродавач. Той занесъл на това семейство няколко килограма чисто краве масло и, вместо да му платят, дали му едно писмо, в което имало 30 лв., и му казали: Ето пари до Княжево. Вземи трамвая и занеси писмото на свещеника, той ще ти плати и ще поръча да донесеш и на него масло. Селянинът повярвал. Взел писмото и го занесъл на свещеника. Последният отворил плика и започнал да чете: Този селянин е малко побъркан. Има нужда от молитва. Парите в писмото са за тебе. Свеще-

никът отворил молитвеника си и започнал да чете на селянина. Прочел една, две, три молитви, а селянинът си мисли: Какво прави този свещеник? Най-после казал: Дядо попе, тази работа не става с молитви, пари трябва за маслото.

Сега вие се смеете, но мнозина изпадат в положението на свещеника. Като се натъкнете на една мъчнотия, започвате да се молите. С молитви мъчнотията не се разрешава. Ще се молиш, ще мислиш, ще работиш, докато разрешиш мъчнотията. Беден си. Как ще се справиш с бедността? — Ще се моля. — Не, ще се молиш и ще работиш. Казано е: „Лозето не ще молитва, а мотика.“ Ето, свещеникът чете молитва на селянина, но той му казва: Дядо попе, маслото трябва да се плати. Молитвата не разрешава въпроса. Свещеникът трябваше да разпита селянина, защо е дошъл при него и, като разбере, че му дължат пари за десет килограма масло, да плати. Втори път да знае, че хората могат да го мамат. Всяка мъчнотия се разрешава с плащане. Ще мислиш, ще търсиш начин за разрешаването ѝ и, в края на краищата, ще платиш.

Казвате: Ние сме възрастни вече, не можем да разрешаваме мъчнотиите си. Възрастта е външен въпрос. И като възрастни, и като млади, ще мислите и ще решавате задачите си. Ако сте в първата фаза на съзнанието си, само ще наблюдавате, без да вадите заключения. Ако сте във втората фаза, ще се радвате и скър-

бите, ще се смеете и плачете, ще живеете в света на промените. Ако сте в третата фаза, ще започнете да мислите върху причините и последствията на нещата, ще изучавате законите на живота и природата. Като не разбира тези закони, бедният се настройва срещу богатия, а богатият се пристрастява към парите. В Америка има големи милиардери, които намират смисъла на живота в парите. Един ден, като фалират банките, те стават нещастни. Много естествено, те ще бъдат нещастни, защото са богатели от труда на бедните. Ще кажеме, че волята на Бога е да бъдат богати. Питам: Защо не кажете, че волята на Бога е богатите да споделят парите си с бедните? Трябва да разсъждавате.

Богатият трябва да е заслужил своето богатство, да го е придобил със собствен труд. Иов не заслужаваше богатството, затова му се отне. Като започна да мисли, той дойде до ново разбиране на живота. Той разбра, че богатството му беше спечелено от труда на бедните и, като придоби ново разбиране, пак забогатя. На същото основание, ако и вие използвате своите дарби само за себе си, ще ги изгубите. Ако искате да ги запазите, ще работите с тях, както за своето благо, така и за благо на своите близки. Това може да не ви се харесва, може да не е съгласно с вашите възгледи. Ето, и Христос говори на хората, но мнозина не бяха доволни от това, което им казваше. В резултат на недоволството от Него,

евреите Го разпнаха. Нямаше ли друг начин за изказване на недоволството? Христос дойде да спаси човечеството, да го извади от областта на самосъзнанието. Докато живеете в самосъзнанието си, ще се радвате и скърбите, ще печелите и губите. Като умре някой от близките ви, ще се почерните, ще плачете, но нито черното ще ви помогне, нито плачът. Ще загубите парите си, и пак ще плачете. Колкото и да ви утешават, няма да се утешите. Мъжът живял лошо с жена си, а след смъртта ѝ плаче за нея, иска да знае, ще я види ли на онзи свят. Казвам: Ако е в по-висок свят от него, тя ще го види, но той няма да я види. Христос казва на мнозина, че не ги познава. Как да не ни познаваш? Ние проповядвахме Твоето Слово. — Въпреки това, не ви познавам. Някои търси баща си и майка си, но те не го поглеждат, не го познават. — Защо? — Хората се познават само при любовта. Ако се обичат, ще се познаят и на онзи свят; ако не се обичат, няма да се познаят.

Като четете Евангелието, натъквате се на притчата за блудния син. Бащата познаваше сина си, но синът не го познаваше. Синът напусна баща си и отиде в чужбина, дето прахоса парите си, разсипа живота си и, като видя, че нищо не му остана, върна се при баща си с желание да остане при него, като един от последните слуги. Бащата се зарадва и го прие с любов. Когато го изпращаше, любовта му беше пълна със скръб; като го посрещна, любовта

му беше пълна с радост. Бащата прости сина си и го прие с любов. Той даде пример, как се прощава. Ако някой вземе парите ти, не го търси, прости му, — Как да простя? — Ще простиш, за да се повдигнеш. Това е изкушение, с което сам трябва да се справиш. Много изкушения има в света, с които човек трябва да се справи. Изкушенията идат от самосъзнанието. Вчера един млад брат поправяше цимента около салона. Един евангелски проповедник се спря пред него и го запита: Защо поправяш цимента, не знаеш ли, че Христос иде и ще изгори земята? Братът го погледна, обърна внимание на облеклото му. Видя, че е добре облечен, с хубави, нови обувки. Той си помисли: Нали земята ще изгори, защо си облечен толкова добре? Проповедникът мисли, че само той живее правилно, само той разбира живота.

Често религиозните изпадат в лицемерие. Те се страхуват от истината. Едно лято бях в Ямбол, държах беседа. Един евангелски проповедник ме слушаше и, като се свърши беседата, каза на окръжаващите: Аз не съм съгласен с това, което чух. После, като останахме двамата, той се обърна към мене и тихо ми пошепна: Слушай, всичко, което чух, е верно. Аз съм напълно съгласен с думите ти, но ако започна да проповядвам по същия начин, скоро ще ми огнемат службата. Ти, както разбирам, предвиждаш всичко. Каж ми, ще се оправят ли моите работи? — Твоите работи ще се оправят, когато се оправи умът ти и започнеш да говориш

истината. Време е вече да излезеш от областта на самосъзнанието, да се повдигнеш. — Трябвало да минавам от една черква в друга? — Не е въпрос до черквите. Ти ще се повдигаш, ще минаваш от по-низко в по-високо състояние на съзнанието, както ученикът от отделенията минава в прогимназията гимназията и най-после влиза в университета. Някой казва: По-добре да умра, да се освободя от мъчнотите си. — И да умреш, пак няма да се освободиш. Ето, бедният Лазар умря и отиде в лоното на Аврама. Богатият умря и отиде в ада. Кой от двамата беше свободен? Богатият запита Аврама, защо бедният Лазар е в лоното на Аврама, защо и той не е при него. Аврам отговори: Лазар през целия си живот страда, а ти яде и пи, за никого не помисли. Сега Лазар ще яде и пие, а ти ще страдаш. — Тогава прати Лазар да ми накваси устните. Аврам му каза: Между тебе и него има голяма пропад, която не може да се мине. Ти трябва да измениш възгледите си, да мислиш по нов начин, за да влезеш във връзка с Лазара.

Да оставим този въпрос настрана. За да се развивате правилно, вие се нуждаете от ново разбиране, от нова светлина. Христос донесе тази светлина, но малцина я приеха. Той извади човека от областта на самосъзнанието и го насочи към Божественото съзнание, дето е радостта. Ако съжаляваш, че си дал една чаша или едно шише вода на своя ближен, ти си още в самосъзнанието. Пред тебе има цял

извор. Колкото и да черпи вода от него твоят ближен, тя няма да се свърши. В Божествения свят водата извира, и хлябът никога не се свършва. Там е живият хляб. Колкото да ядеш, за всички ще има изобилно. Там и дрехите не се свършват: ще има и за тебе, и за ближния ти. Като влиза в Божествения свят, човек се чувства ученик. Там му се дават условия за учене. Като свърши този университет, той се подлага на последния изпит — разпятието. Христос мина през този изпит и разреши правилно задачата си. И вие трябва да минете през същия изпит. Кога ще бъде това? — Не е важно кога. Важно е да бъдете готови. За някои изпитът иде тогава, когато не са готови. Те предварително започват да треперят и казват: Да ни пази Господ от страдания! Някой казва: Искам да замина за другия свят, по-скоро да се освободя от страданията. — Много ще теглиш, докато дойдеш до освобождаването. Христос мина през смъртта, но след три дена възкръсна. И вие, като отидете в другия свят, ще срещнете своите стари възгледи — вашите деди и прадеди, с които трябва да се справите след това ще продължите пътя си нагоре.

Казвате: Христос е минал през големи страдания. — Това се знае отчасти. Много от страданията на Христа не са познати на човечеството, но Той се справил добре с тях, разрешил е всичките си задачи. След това Той казва: „Аз съм пътят, истината и животът. Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго,

Истиннаго Бога“. Като говори за блаженствата, Христос показва пътя, през който хората трябва да минат. Всеки ще мине през тези пътеки. Казваш: Трябва да бъда беден. — Не, богат ще бъдеш като Иова: Ще имаш говеда, овце, камили; ще имаш къщи, ниви, синове и дъщери. И след като изгубиш всичко и придобиеш ново разбиране, загубеното ще ти се върне отново. Ще изучавате блаженствата като форми. Например, казано е: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Кроткият представя жива форма за изучаване. Който става наследник на земята, трябва да я изучава, да знае законите и, да познава човешкия ум и човешкото сърце. За да станеш кротък, ще изгубиш всичко си богатство, всичко си знание. Само така ще придобиеш истинското знание и богатство, истинската светлина. След като изгубиш всичко и се примириш, тогава ще придобиеш ново прозрение. Без страдания нищо не се постига.

Страданията облагородяват и повдигат човека. Те събуждат доброто в него. Казваш: Цигулар съм, какво добро мога да направя? — Вземи цигулката и свиря на хората. Но какво добро можеш да направиш. Едно време и вие пеехте повече. Сега казвате: Какво ще направим с пеенето? С пеене работите не се уреждат. — Напротив, днес имате най-голяма нужда от пеене. Ако не пеете и не свирите, не може да мислите правилно. Когато не можете да разрешите един въпрос, започни да пееш.

Българинът казва: „Цигулар къща не храни.“ Едно време е било така. Днес, обаче, цигуларят и певецът хранят къща.

Сега ще ви дам един съвет, как да трансформирате състоянията си. Пейте и свирете. Благодарете на Бога за доброто, което ви е дадено — за гласа. Като пеете, вие навлизате в Божествения свят. Казано е, че там всички същества пеят и свирят. Като пеете, мислете. Музиката без мисъл нищо не представя. Чрез музиката се развиват дарбите и способностите, които са вложени във вас. Много същества са работили върху вас, за да се ползвате днес от всичко, което Бог е вложил в ума и сърцето ви. Пейте за себе си, за да опитате силата на музиката. Щом пеете за себе си и сами се харесвате ще задоволите и окръжаващите.

Често хората се запитват, обича ли ги Бог. Обича ви Бог, но вие още не съзнавате Неговата любов. Да съзнавате, че Бог ви обича, това значи, да сте развили всичко онова, което Той е вложил във вас. Например, искаш да пееш, но не съзнаваш, че имаш тази дарба в себе си и се чудиш, как ще я постигнеш. Ще съзнаеш, че можеш да пееш и ще започнеш да учиш, да се упражняваш в областта на пеенето. Щом развиеш тази дарба, ще я приложиш. Ще отидеш в някой дом, дето бащата е умрял, и ще започнеш да пееш. Ако домашните престанат да плачат, това значи, че си пял добре. Изкуство е, като пееш, да изявиш милосърдието си. Така ти ще познаеш нуждите на хората.

Както дребарят крои хубави дрехи, обушарят шие хубави обувки, така и ти ще допринесеш нещо с твоето пеене. Защо ученикът, който иска да изучава музика, отива при музикант? — За да му предаде нещо. Като знаете това, ходете там, дето дарбите ви могат да се развиват. Излагайте се на такава светлина, която може да придаде нещо за вашето растене. Като говоря по тези въпроси, не казвайте, че нищо не сте разбрали. Ако си придобил нещо, ти си разбрал, какво ти се говори. В такъв случай, ти вече разбираш, че твоите мисли, чувства и постъпки са прави. Една мисъл може да е права, но ако не се е проявила, т. е. не е слязла в света на чувствата и оттам във волята, тя остава нереализирана. Всяка мисъл трябва да слезе в света на чувствата, оттам — в света на постъпките. Само така, тя може да се реализира.

Питаш: Как мога да се справя с мъчнотииите, страданията и обидите? — Стани философ. И да те обиждат, ти бъди тих и спокоен; пей си и мълчи. Докато си в областта на самосъзнанието, всякога ще даваш ухо на обидите. Това е животинско състояние. Не полслушвай, какво говорят хората за тебе. И да чуеш нещо обидно, кажи си: Ще дойде ден, когато умът ми ще се развие в своята пълнота, и хората ще престанат да говорят лошо за мене. Когато огънят гори добре, всички дохождат да се грееят при него. Отблизо огънят пари, отдалеч топли и е приятен. Мисълта е огън, при

който и лошите духове имат право да дохождат. Те не дохождат близо до него, но отдалеч се ползват от топлината. Те могат да вземат материала за огъня, но самия огън не могат да вземат. Много хора страдат по единствената причина, че огънят им не се е разгорял, както трябва. Пожелавам на всички, огънят ви да се разгори, а окръжаващите да пламнат и горят. Това значи, торбите ви да са пълни — дето минавате, да давате. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте.“ Някои от вас ще минат през големи изпити. Който иска да влезе в Божествения свят, трябва да бъде готов за големи изпити. В Божествения свят всички души са свързани в едно цяло. — Какъв е този свят? — Като влезеш там, ще го видиш, какъв е. Времето, когато си излязъл от този свят, и сегашното време се различават. Следователно, и Божественият свят не е бил такъв, какъвто е сега. Онзи свят е свят на щастие; той има отражението си и на земята. Онзи свят се включва в този; и този свят се включва в онзи свят. Този свят е изложба на онзи свят. Искате ли да видите нещо от старите работи на онзи свят, идете на изложба на земята. Там ще видите всичко старо. Трябва да живеете на земята, за да видите, каквс е изложил онзи свят от своите произведения.

Като ученици, препоръчвам ви да изучавате Библията. Ползвайте се от опитността на ония, на които се говори там. В житията на светиите има хубави неща. Там са изнесени и светлите,

и 'тъмните страни на техния живот. Едно е важно: Да се знае техния истински живот. Първоначално, плодът е стипчав, а като узрее, става сладък. Не може плодът изведнъж да узрее. Светията е работил 20 — 30 години върху себе си, докато придобие нужната чистота и светост. Колко напреднали същества са му помагали! Те работят, и той работи; те пеят, и той пее. Като работи върху себе си, човек става добър, правелен и свет. Така, и той е доволен от себе си, и другите са доволни. Как ще бъдат доволни хората от зидаря, ако той не е доволен от работата си? — Добър е този зидар. Ако работи постоянно върху себе си и се усъвършенствува, той е добър; ако не се усъвършенствува, той не е добър. Шивач си, учител си — всички трябва да бъдат доволни от тебе; а не само няколко души. Значи, за добрината на човека си служим с една вътрешна мярка, която се прилага различно. Всеки сам трябва да приложи тази мярка — първо на себе си, а после на другите. Всеки сам трябва да си отговори, дали живее добре и какво е постигнал; да знае, кои са добри страни на характера му, и кои — лоши. Минаваш краи една кръчма и казваш: Няма да пия, обаче, пиеш. Друг минава и казва: Няма да пия. И наистина, той не пие. Първият е със слаба воля, а вторият — със силна.

Същото се отнася и до месото: няма да ядеш месо, а ядеш; няма да ядеш и, действително, не ядеш. Някой твой близък замина за

онзи свят. Какво ще правиш? — Бъди тих и спокоен, като Епиктета, и кажи: Един ден и аз ще отида при него. Ти плачеш и съжаляваш за заминалия, а не мислиш за живите. Стремиш се към Божествения свят, но този свят изисква друго разбиране на нещата. Имаш един скъпоценен камък. Отвън той е нечист, но не губи цената си. — Защо? — Защото лесно се изчиства. Обаче, простият камък, и чист да е, пак си е прост.

Т. м.

12. Лекция от Учителя, държана на
7 декември, 1932 г. София.—Изгрев.

Една похвала

Размишление

Често хората се хзаят и корят. Знаете ли, колко струва една похвала? Скъпо нещо е похвалата, въпреки това, приятно е на човека да бъде похвален. Вижте, колко е струвала една похвала на Иова. В първата глава от книгата за Иова се проверява това. Щом се натъкнете на мъчниоти и страдания, ще знаете, че някой ви е похвалил. Казваш: Какво искат тия хора от мене? -- Каквото са искали от Иова. -- Какво искаха от Иова? -- Камилите, овцете, къщите, синовете и дъщерите му. Казвам: В развитието на човешка има една реална страна, която трябва да се разбира правилно. Не говоря за вашето разбиране, което не може да ви издигне нито на педя. Вашето неразбиране ви кара, от всяко страдание да правите източен въпрос. Например, изгубили сте една кошка, или сте скъсали обувките си, или сте счутили един прозорец и се чувствувате нещастни. Това са обикновени страдания на деня. Ще дойдат големите страдания, които ще раздвижат съзнанието ви. Коя е причината за големите страдания? Някои ви е похвалил. Може и Господ да ви е похвалил. Важно е да

чуete съвета на видния професор, който казва: Турете поне огън, да разтопи всичкото злато, за да се види, колко злато се крие в него. След като мине през всички изпити, тогава ще се разбере, заслужава ли похвалата, или не. Ако заслужава, всичко изгубено ще му се върне двойно. Ако не ти се върне, казваш: Защо идат страданията? Докато разсъждаваш така, за дълго време още страданията ще останат неизяснени. — Защо трябва да скърбим? Питам: Защо трябва да се радваме?

Според мене, щом скърбим, ще се радваме; щом се радваме, ще скърбим. Скръбта е нещо отрицателно. Като скърбиш, ти даваш, без да придобиваш нещо. Като се радваш, ти си положителен; даваш нещо от себе си. Като забогатяваш, ти пак даваш. Закон е: Един забогатява, друг осиромашава. Един се въплотява на земята, друг се обезплътява, отива на онзи свят. Майката всякога дава. Като взимаш, ти си доволен. Докато те роди, майка ти била в положението на Иова. Това е изпитание. Малцината имат тази опитност. Някои са минали през нея и са я забравили. Пътят на страданията е неизбежен. Като те посети една хубава мисъл и едно хубаво чувство, пак ще минеш през страдания. Този закон работи в целокупния живот. Не можеш да родиш една красива мисъл или едно красиво чувство без страдание. След като минеш през изпитания, тогава започваш да разбираш и да се радваш на това, което се ро-

дило от тебе. Тогава и ти, като Павел, ще кажеш: „Добре ми стана, че се наскърбих.“

Какво виждаме в обикновения човешки живот? — Всички искаме да се радваме, а не да скърбим. Който иска да се радва, трябва да понася страданията. Някой те хвали, Бъди готов, скоро след това да дойде укорът. Как посрещнаха Христа в Ерусалим? Целият народ стана на крак и отиде да Го посрещне с финикови вейки в ръце. Всички казваха: Ето пророкът на света. Осанна, няма подобен на Него! Едва минаха няколко дни, и Христос опита цената на похвалата. Същият този народ викаше: Разпни Го! Между страданията на Иова и на Христа имаше разлика. Иов не дойде до крайния предел на страданията, имаше нещо, което не опита. Взеха му всичкото богатство, взеха му синовете и дъщерите. Засегнаха и телото, но до живота му не се докоснаха. Иов проклинаше съдбата си. Казваме, че това беше слабост. Не е слабост това, но израз на всичко, което го беше налегнало. При страданията на Христа—отнеха Му всичко, отнеха и живота Му: Разпнаха Го и Го погребяха. Но Бог е верен и истинен. Той показва, че в Него нищо не се губи. Христос издържа и последния изпит. След това дойде възкресението. И доднес, християнството се крепи благодарение на последния изпит на Христа. Ето, сега се връща на Христа всичко, каквото Му беше отнето. И вие сте кандидати за страданията на Иова. След това ще бъдете кандидати за страданията на Христа.

Щом минете през този изпит, всичко ще ви се върне и ще дойде възкресението. Искате да бъдеш знатен, учен човек. — Ако минеш през страданията на Иова, ще бъдеш знатен и учен. — Коя е причината за тези страдания? Това сега не засягам. Важно е да се убедите, че човек може да страда само за една похвала. Не стана ли същото с Иова? Бог го похвали, а сатаната го изпита. Иов прокле деня на своето раждане. Като не знаете това, казвате за някого: Чудно нещо! Защо страда този човек? Трябва да е извършил някакво престъпление; все има крушка опашка. Факт е, че човек страда.

И тъй, това, което говоря, се отнася за силните. Аз изнасям страданията, като условие за посвещение. Окултната наука ги разглежда като първо и второ посвещение. Страданието на Иова е първото посвещение, а на Христа — второто. В Индия и другаде различават няколко вида посвещения. Връзват човека за един студен камък, да седи известно време, както Христос на кръста. Това считат първо посвещение. След него иде второто и третото посвещение. Там посвещенията са повече изкуствени, като в театъра. Мушнат човека с нож, потече кръв от него, изгубва съзнанието си, а след това го осъждат на 10 годишен затвор. Това наричам посвещение в театъра. След това посвещение иде друго. Повечето страдания на хората са фиктивни, като тия в театъра. Дойде някой при мене и се оплаква, че остарял, че главата му побеляла. Погледна го и се усмихна.

Защо? — Гледам на него като на актьор. Той казва, че главата му побеляла, а аз виждам, че е легизиран актьор. Той се мъчи, че не може да изиграе ролята си, както трябва: може да го освиркат; могат да му направят бележка, че не играе добре. Аз пък ще му кажа: Така ще се играе ролята на слуга. Голям простак си бил. Актьорът се връща у дома си сломен духом и си казва: Снощи играх в театъра, но никой не ми ръкопляска.—Това не е посвещение. Първото посвещение е на Иова, то е нещо реално. Отнеха му богатството, къщите, нивите, синовете и дъщерите му. Казваш: Защо Господ допусна всичко това? — Защото той сам те е похвалил. Искал да знае, заслужава ли тази похвала.

Сега аз изнасям външната страна на въпроса. Някога тази страна е много красива. Например, една сестра разправя, че като чела римско право, намерила, че с предадено много поетично. Казвам: Ако би могъл някой да опише, как умира човек с пълно спокойствие на духа, ето една поезия. Преди да дойде до това спокойствие, той минава през голямо вътрешно вълнение и терзание. В последните дни се успокоява и понася смъртта като герой.

Питам: Със спокойствие ли умря Христос? Той се обърна към Господа с думите: „Господи, защо си ме оставил?“ Това беше една неразрешена задача за Него. Като разбра, че не може да я реши, Той каза: „Свърши се всичко. На Тебе, Господи, предавам духа си.“ Иов, като

дойде до големите страдания, ропга, говори на Господа, и най-после каза: Втори път няма да роптая, няма да говоря по този начин с Господа. И вие, като се намерите в трудно положение, туряте отлясно страданията на Христа, отляво — страданията на Иова и се утешавате. Четете първата глава от книгата на Иова и мислете върху нея. Като се объркате съвсем в живота си, четете за страданията и разпятието на Христа. Пак няма да се оправииш, но все - таки, една малка утеха, една малка светлинка ще блесне в съзнанието ти и ще разбереш, че само ти не страдаш. Преди тебе имало друг, който е минал през по-големи и тежки страдания. Наистина, обикновеният човек не може да страда като великите хора. Според степента на развитието са и страданията. Обикновените хора страдат като актьорите на сцената. Истински страдания имаха мъчениците, Иов, Христос. Когато обикновените хора страдат, съзнанието им е в заспало състояние, докато съзнанието на Иова и Христа беше будно. Страданията на обикновените хора са естествени, като живота на чиновник, който работил 40 години. Един ден го уволняват, но го пенсионираат, не остава без хляб. Той знае, какво го очаква. Иов, обаче, беше изненадан. Страданията му дойдоха изневиделица. Случаят с Христа пък е друг. Той казва, че е син Божи, че легион ангели могат да Му се притекат на помощ, а когато се намери в мъчнотия, нито един ангел не дойде да Му помогне, нито сам можа да си помогне. Това е послед-

ното посвещение, през което трябваше да мине Христос. Само така душата може да мине през истинското прозрение.

Казвам: Докато не минете през духовния свят, нищо няма да ви се открие. В бъдеще, когато минете през страданията на Иова и Христа, ще придобиете новото разбиране на живота. Това се отнася за всички напреднали същества. Ако не минете през този изпит и не го издържите, не можете да се доберете до тайните на Битието. Вие искате да придобиете истинското знание. Обаче, казано е: „Жена, кога ражда, на мъки е; като роди, забравя мъките си.“ Следователно, за да придобиете това знание, ще минете през големи мъки. За да придобие знанието и любовта, човек ще мине през големи страдания. Само така той ще роди нещо.

Сега вие задавате въпроса: Не можа ли светът да бъде създаден по друг начин? — Дайте вие своя проект. Камъните страдат извънредно малко, и камъни си остават. Растенията страдат малко повече, но растения си остават. Животните страдат повече, но животни си остават. Човек страда още повече, но и той си остава човек. И той не е дошъл още до крайния предел на страданията, за да излезе от съзнанието на обикновения човек, да стане ангел. Когато ангелът е минавал през човешкото състояние, прекарал е големи страдания. Днес, като ангел, той няма страдания, няма изкушения и съблазни. Ето защо, човек трябва да се пази от съблазните. За да не изпада в изкуше-

ния, светията не трябва да има никаква собственост. Даже за иглата той не трябва да казва, че е негова. Обсеби ли нещо, съблазънта непременно ще дойде. Ползуйвай се от всичко, като пособие, но като ти вземат пособията, остани тих и спокоен — нищо да не те смущава. Обикновеният човек държи здраво в ръката си ябълката и, като му я вземат, страда. За да го утешат, дават му две ябълки. Така прави и детето, което наричат ангелче. Никакво ангелче не е то. Ангелче без криле! Това дете обича да обсебва, да трупа богатства, като търговеца. За него казват, че ще излезе добър човек. — Добър, но на чуждото. Друг е въпросът да придобиваш богатство със свой собствен труд, без ничия помощ. Този син ще каже, че хората не го оценяват. За да те оценят, трябва да минеш през ръцете на сатаната. Той ще отнеме всичките ти богатства, и след това ще те оцени.

Мнозина очакват похвалите на хората, на своите господари. Те не знаят, колко скъпо струва една похвала! Ако и вис очаквате моята похвала, горко ви. Една моя похвала ще ви създаде голямо нещастие. Ако ви похваля, без да искам, страданието неизбежно ще дойде. Бог каза за Иова: Обърнахте ли внимание на моя верен раб Иова? Това беше достатъчно, за да го сполетят големите страдания. Като знаете това, не търсете похвалите, не желайте хората да ви оценяват. Това не са реални неща. — Кое е реалното в света? — Това, през което минаха

Иов и Христос. Само реалното носи истинските придобивки.

Сънуваш, че си богат, че навсякъде те посрещат като цар. Събудиш се, нищо нямаш. Мечтаеш, че си учен, че си светия и се радваш. мислиш, че мечтите ти са сбъднали. Освободиш се от мечтите, виждаш, че си обикновен човек. Слуга си, седиш и си въобразяваш, че си женен, че си забогатял, имаш на разположение слуги, на които заповядваш. Доволен си от положението и се усмихваш. Изведнъж влезе в стаята ти господарят и ти казва: Какво си се замислил? Не знаеш ли, че те чака работа? Ти се сепваш, и мечтите ти изчезват. Българинът, като господар, е доста груб. Господарката се обръща към слугинята с думата „мари“. Това обръщение не е добро. Който е имал слуга, знае това. Който няма слуга, казва, че ще се отнася добре с него. — Докато не е опитал себе си, не може да говори. Слугата е пробният камък за господаря и господарката. Много слуги ще имаш, докато те изпитат. Богатият има много слуги. — Защо един човек е богат, а друг — беден? — Ще ви обясня. Чрез сиромашията Бог те предпазва от голямо зло. Ти си сприхав, нервен, егоист, мислиш само за себе си. Ако си богат, ще се стълкновиш с много хора, ще си настроиш срещу себе си и те, като твои врагове, ще търсят случай да ти отмъстят. Дето те срещнат, ще те убият. Като беден, ти се принуждаваш да работиш, сам да изкарваш прехраната си и се вглеждаш в себе си и в

окръжаващите. В това положение, ти си недоволен от себе си и се наричаш глупак, невежа. — Защо си невежа? — Защото не можеш да използваш другите, да си създадеш добро състояние. — По-добре, ти да бъдеш недоволен от себе си, отколкото другите да са недоволни от тебе. По-добре е ти да служиш, отколкото да ти служат. Какво ще спечелиш, ако имаш слуга или слугиня? Друг е въпросът, ако намериш човек, който да върви с тебе в правия път. Ако слугата ти не следва твоя път, постоянно ще те критикува. Ето защо, ако не си готов да използваш богатството, не се стреми към него. Богатството е на място, когато дава добри плодове. Не се ли използва разумно, тогава за предпочитане е бедността.

Казвам: Всички се нуждате от трезва мисъл, за да разрешавате задачите си правилно. Вчера дойде една млада сестра при мене, да иска съвет, какво да прави със своя възлюбен. Той я наругал, казал ѝ обидни думи, и тя не знае, как да постъпи с него. Казах ѝ: Без да го морализираш, ще му напишеш едно хубаво писмо. Ще му пишеш: Представи си, че ти си на моето място, и аз те наругая. Как би постъпил ти? Както постъпиш ти, така и аз ще постъпя с тебе. Не давай никакво заключение в писмото си. След това чакай отговор. Не се обиждай, но напиши това писмо заради Господа. Като слушах сестрата да се оплаква от своя възлюбен, аз се усмихвах, но влизах в

положението ѝ. Това не я обиди, защото знае че я разбирам.

Кога се усмихва човек? Ще ви приведа един анекдот. Един млад човек среща свой познат, когото не виждал няколко години, и започнал да му се оплаква: Знаеш ли, колко съм нещастен? От два-три деня ме боли кракът, навехнах го. Познатият се усмихнал, без да каже нещо. — Защо се усмихваш? — Погледни моят крак е отрязан. Бих желал да е само навехнат, а не отрязан. Иди при някой масажист да го разтрие. Твоята болка лесно ще мине. Един-два масажа са достатъчни. И аз казвам: Когато страдаш от навехнат крак, иди при някой с огрязан крак. Твоето малко сгладение минава лесно при голямото страдание на ближния ти.

Често за малки неща в живота — за едно обикновено вярване, вие си създавате тежка атмосфера около себе си, неприятна обстановка. Можеш да вярваш в каквото искаш, но опитай своето верую. Не говори за неща, които не си опитал. Когато говориш за проверени и опитани неща, бъди смел. Има неща, които сега трябва да се проверят. Казвате за някого, че е сприхав, нетърпелив. Знаете ли, какво нещо е сприхавост и нетърпение? Някой по естество е пъргав и енергичен. Това не е сприхавост. Той е здрав, жив човек. По-добре ли е да бъде тих и спуюен, но да е мъртав? Ако иска и живият да бъде тих и спуюен като мъртвия, той трябва да употреби голямо усилие, за да си наложи

спокойствието на умрелия. Когато нищо не те тревожи, лесно е да бъдеш тих и спокоен, но да те удрят от хиляди места и да не се поклатиш от мястото си, това не е лесна работа. Може ли вятърът да брули дървото, без да подвижи листата му? Единственото нещо, което се иска от дървото, е да не се изтръгне от земята. Същото се иска и от търпеливия човек: листата и клонете му могат да се мърдат, но коренът му трябва да стои на мястото си. Че паднали няколко листа от дървото, това не показва негърпение. Важно е, като мине вятърът, човек пак да си остане тих и спокоен.

Казваш: По-рано вярвах в Бога, но сега вече не вярвам. — Ако вярваш, ще удовлетвориш жаждата си, ако не вярваш, ще я усилиш. — Досега правех добрини, отсега нататък няма да правя никакво добро. Ако правиш добро, ще имаш постижения; ако не правиш добро, до никакви постижения няма да се домогнеш. — Досега търнях; отсега нататък няма да търпя. — Щом не искаш да търпиш, не очаквай успех в живота си. Всяко нещо трябва да бъде на своето място.

Сега вие минавате за окултни ученици, за последователи на Христа. — Как може да бъде човек последовател на Христа, ако не решава същите задачи, които Христос е решавал? Всички сте изучавали геометрия, знаете, какво нещо е кръгът. Сега ще начъртая на дъската една окръжност. Понеже я начъртах с ръка, не излезе правилна. Ако бях взел пергел, щеше да

бъде правилна. Кое предпочитате: да нарисувам окръжността с ръка, или с пергел? Да получите едно писмо ръкописно, или печатно? Кръгът представя хоро, на което се хващат моми и момци. Те се въртят, движат се, и с тях заедно се върти и кръгът. Центърът е гайдарджията. Той свири и се стреми напред, а периферията се движи, върти и играе. Каква е задачата на това колело, на този кръг? — Да стане положителен. Като се върти кръгът, две частици от него излизат навън, като образуват нов кръг, със свой център. На геометричния кръг всички радиуси са еднакви, обаче, на кръга, който се движи, радиусите не са еднакви. В живия кръг всички частици не са еднакво споени: между едни сцеплението е по-силно, а между други — по-слабо. В механичния кръг сцеплението между всички частици е еднакво. В живия кръг частиците са на различна възраст: там има моми и момци от 16 — 25 години. Рядко ще срещнете 35 годишна мома или момък, които играят на хоро. Давам ви задача, да изчислите, в кои частици на кръга сцеплението е по-силно и в кои — по-слабо, като имате пред вид, че в някои села половината хоро е от моми, а половината — от момци; в други села момите и момците се размесват: мома и момък, мома и момък. Те кръстосват ръцете си, като се хващат за коланите.

Като наблюдавате хорото, казвате, че тук се вършат любовни работи. — Това не е любов, но търговски сделки, търговски отношения. Мо-

мите и момците се кичат, отиват на работа, и хорото се върти. Тъснатият чук, наостреният грион не са ли накичени? Те се впрягат на работа, както момите и момците, а хората казват, че се любят. Никаква любов няма между тях. Те са юнаци и юнакини, готови за работа. Гайдарджията свири и приканва момите и момците за работници. Те играят на хорото, изложени като на пазар, и казват: Ние сме готови за работа. Господарите ги приканват: Елате тук, слателам, да работите. Те ги пазаряват по двама: момък и мома. Никой господар не взима само един работник — момък или мома. Той знае, че като са заедно, те по-добре работят. Когато момъкът тръгне на работа, и момата тръгва с него. И обратно: когато момата отива на работа, и момъкът отива с нея. Вие се смеете на това, но така се върши работата по-добре. Като плаща господарят, момата и момъкът се скарват, кой да вземе повече. Момъкът казва, че е работил повече; същото казва и момата. Аз казвам: Няма защо да се карате, работата още не е свършена.

И тъй, това, което става вън, става и в самия човек. Вън се карат моми и момци, вън се карат мъже и жени; същото става и в човека — вътре в него се карат мъжът и жената. Това е неразрешена задача. Сегашната култура ще си замине и с тази неразрешена задача. За да се реши една задача сто на сто, нужни са три условия: участието на самия човек, на неговия ближен и на природата. Човек

внеся 25 % от своя капитал, ближният също внесе 25 %, а природата — 50 %. Следователно, ако работите с участието на природата, вие двамата — ти и твоят ближен, ще имате пълен успех в работата си. Ето защо, като вършиш работата си успешно, ще задържиш за себе си 25 %, на жена си ще дадеш също 25 %, а останалото — 50 % ще дадеш на природата, т. е. на Бога. Ако задържиш всичко за себе си, без да върнеш частта на своя ближен и на природата, те ще се опълчат против тебе. Ти постъпваш така, защото не разбираш законите на природата. Това неразбиране създава твоето нещастие. Заколиш едно агне и вземеш вълната, кожата, месото му за себе си. Мислиш, че само ти имаш право на него, без да полозиращ, че за това агне са работили слънцето, тревата, водата, въздухът. И те имат право върху него. Обаче, ти заколиш агнето, опечеш го и го изядеш сам. Според мене, ти имаш право само на 25 % от агнето. Останалото принадлежи на ближния ти и на природата. Като не изпълняваш делбата правилно, страданията ес силят върху главата ти. После се чудиш, защо идат страданията в живота.

Помнете: Както и да се оправдавате, не можете да се освободите от последствията на вашите дела. Всяко оправдание води в лабиринт, от който не може да се излезе. При всяка придобивка — материална, духовна или умствена, вие имате право само на 25 %, ближният ви — също 25 %, а Бог и природата — 50 %. Значи,

75% от придобивката не е ваша. Професор си. искаш всички студенти да те обичат. Не, само 25% от студентите ще те обичат, 25% няма да те обичат, а 50% ще бъдат безразлични към тебе. Проповедник си. Слушат те сто души: 25% от тях ще слушат, но нищо няма да възприемат. Те са твърди като камък. Каквото да им се говори, те нищо не чуват; други 25% ще приемат учението. А останалите 50% ще кажат: Ще дойдем друг път. Казваш: „Ще оставим питомното, та да гоним дивото.“ Същият процент е и по отношение на вярата. Едни вярват 25%, други, т. е. твоите близки вярват пак 25%, а природата държи за вярата 50%. Българинът, който разбира нещата, казва: Предпочитам един заек в кошарата, отколкото десет в гората. Значи, единият заек в гората струва 50%. Другият заек в гората струва 25%, и твоето малко постижение струва също 25%. Например, някой се моли на Бога, но като не съзнава цената на молитвата, казва: Какво съм придобил с молитвата? — Много си придобил. Ако и толкова не си се молил, нищо нямаше да излезе от тебс. — Какво съм придобил, като съм дишал толкова много? — Ако не си дишал, нищо нямаше да придобиеш. Благодарни, че си дишал, че си мислил, че си се молил, че си ял и пил. Ако не беше правил всичко това, човек нямаше да станеш. Щеше да се оплетеш в собствената си мрежа. Тогава ще се обезсърчиш. Погледнеш се в огледалото и казваш: Пожълтял съм нещо; бузите ми са

хлътнали, омършавял съм. Искам да бъда здрав бял и червен, красив. Обаче, зад тази здравина и пълнота се крие една опасност, за която ти нищо не знаеш. И кокошката стои в курника, без да подозира опасността, която я дебне. Господарката я хване, пипне я оттук-оттам и казва: Бива я! След това туря ножа на гърлото ѝ.

Вчера се чуваше крякането на един петел, готвеха се да го колят. Казвам на един брат: Откупи този петел. — Нямам пари. Аз сам имам толкова дългове, че не мога да се движа свободно из града. Твояга работа е лесна. Можеш да отложиш плащането на дълговете си, а петелът не може. Той ще плати с живото си. Както и да е, откупихме петела. Ще кажете, че животът на петела не е важен, той е нисше животно, няма знания, не страда много. Верно е, че животните страдат по-малко от хората, но придобивките и богатата на хората са големи. Положението на животните е въпрос, който очаква разрешение от хората.

Някои от вас сте млади, а други — стари. Обаче, всички имате да разрешавате много въпроси. Трябва да ги разрешите правилно. Вие живеете в свят, който изисква голяма разумност. От вас се иска благородство, чувствата ви да се ръководят от търпението; от вас се иска воля да прилагате и малките неща, нищо да не отлагате. Кръгът, който виждате на дъската, може да стане правилен. Аз имам начин за определяне квадратурата на кръга. Обикно-

зеният живот, обаче, не разрешава въпросите на духовния живот. Квадратът е символ на материалния, т. е. на обикновения живот. Той не може да разреши духовните въпроси, затова не може да се определи лесно квадратурата му. Квадрагурата е постоянна величина, а кръгът е величина в постоянно движение. Някога кръгът е равен на квадрата, а в повечето случаи не е равен, защото е в постоянно движение.

Учените още не са определили квадратурата на кръга, защото не знаят посоката, в която той се движи. Ако кръгът се сплеска и приеме форма на квадрат, лесно ще се определи неговата квадратура. Това не е научно обясняване, но искам да покажа, че всеки въпрос може да се реши. Изобщо, квадратът се изчислява по-лесно от кръга. Той е мярка. Има постъпки в живота, които се решават по законите на живия кръг. Срецаш едно разумно същество, но в дадения случай не знаеш, как ще постъпи то. Например, имате длъжности, но не знаете, колко от тях ще платят и в какъв размер ще платят дълговете си. Човек трябва да знае, колко от неговите длъжности са готови да платят, да знае, на какво разчита. Мнозина от вас не знаят, доколко могат да разчитат на Бога. Молят се, но молитвата им не се приема. — Защо? — Дошло е време да платят дълговете си. Никакво отлагане не може да ги спаси. Ако не платят, ще фалират. — Бог е милостив. — Милостив е, но дошъл е вече крайният срок. Никакво отлагане! Има полици,

които може да се отлагат, но някога не може да стане никакво отлагане.

Сега, да дойдем до въпроса за живота. Някои мислят, че животът се заключава в ядене и пиене. Не, животът е велико предприятие. Всеки влиза в това предприятие като отговорно лице. Който работи добре, предприятието му ще успее, и господарят ще бъде доволен от него. Ако ръководиш работата добре, имаш право да живееш; ако не я ръководиш добре, нямаш право да живееш. Тогава ще ти се отнемат всички условия за живот. Какво ще правиш без капитал? Ще фалираш и ще напуснеш този живот. — Бог ще ми помогне. — Ако си честен, ще ти помогне. Предприятието се поддържа само от честни хора. То се поддържа, ако всичко в него е в ред и порядък. — С пари работата не се нарежда. Парите, това са твоите мисли, чувства и постъпки. Те трябва да бъдат в пълен ред и порядък. — Бог ще ми даде капитал. — Той ти е дал достатъчно. Сега ти трябва да даваш, без никакво отлагане. Ще плащаш като честен човек. Някои от вас казват: Учителят ще нареди нашите работи. — Ако плащате, ще ги наредя. Ако не плащате, никакво продължаване на срока не правя.

И тъй, да остане у вас идеята за живота, като велико предприятие. Стремете се това предприятие да успява. Ще кажеш, че си учен човек, че знаеш много неща. Ако си учен и не можеш да платиш дълговете си, не си учен. Истински учен е онзи, който плаща редовно

задълженията си. От неговото знание се ползват всички хора. Не могат ли близките ти да се ползват от твоето знание, то е безпредметно. След това ще говориш на хората за създаването на света. Как е създаден светът, това знае само Бог и онези около Него, които са участвували в създаването. След това ще говориш на хората за края на човешкия живот. — И това не знаеш. Трима само знаят тази истина. Те са сключили договор за твоя живот. Това са майката, бащата и природата.

Един млад българин ми разказваше своята опитност: Когато майка ми и баща ми се жениха, аз играх на хорото. Сън ли беше това, или действителност, не знам, но помня, че играх на хорото. Сега се натъквам на задачи, които не мога сам да разреша. Казвам му: Благодари, че си играл на хорото; иначе, нямаше да говориш днес с мене. Твоите родители отвориха вратата си, за да дойдеш на земята. Един ден и ти ще станеш врата, за да мине някой през нея. Важно е правилно да отвориш вратата и правилно да я затвориш. Правилно да отвориш вратата на Божествения свят и да приемеш онзи твой приятел, който носи писма от близките ти в невидимия свят. Ако любовта не проникне в душата ти, нищо не можеш да направиш. Казваш ли само на думи, че обичаш някого, ти го залъгваш. Той те пита: Ти получи ли писмо от невидимия свят? Защо още не си отговорил? Питат те, защо не учиш; защо не посещаваш редовно училището; защо не плащаш

наема си; де ходиш с приятели; защо не се прибираш навреме вкъщи. Ти си отговорил на тези въпроси, но не си казал истината.

Както виждате, във вече се разсветва, време е за работа. Всички трябва да отидат на работа. Аз няма повече да свиря, за да ви освободя. Ако искате да слушате музика, купете си билети за концерта на някой виден музикант или певец. Аз разглеждам музиката като средство за уравнивяване на енергиите. Някога ще ви изсвиря арията на блудния син. Тя е съставена от няколко части: напускането на бащиния дом и заминаването му за чужбина. Животът му в чужбина с приятели — живот на веселие, ядене и пиене. Обедняването му, след което става свинар. И най-после, връщането му в бащиния дом, след като огладнява и няма даже рожкови, с каквито се хранят свинете. Посрещането на блудния син от бащата и радостта на последния.

Сега, каквото и да ви свиря, няма да се ползвате. За вас е важно, какво вие можете да направите. Пейте следната песен: „Дръж правия път в живота. Каквато и да е скръбта ти, дълбоко я зарови. Скръбта си тежка само на Христа кажи. Тя в бъдеще плод ще даде. Гогава на всички я разкажи.“ (Учителят пее песента). И вие пеете, но не сте свободни, не прилагате музиката за тониране. Музиката може да се използва за здраве, за успех, за лекуване. Отиваш на изпит. Ако знаеш, коя песен да изпееш и как да я изпееш, ще имаш успех. Това е съблазнително, нали? Музиката

изисква търпение. Ако влезеш в музикалната академия, ще чуеш, един свири на пиано, друг — на цигулка, трети — на чело, на бас и на други инструменти. Външно изглежда цяла галиматия, но и в това има нещо хубаво. От този хаос излиза нещо добро. Сега и на вас се дава свобода, да правите, каквото искате, но да не вдигате много шум. И в края на краищата, от вашия хаос трябва да излезе нещо добро. Има професори, които се занимават със сериозни работи. Като знаете това, ще внимавате, да не вдигате голям шум, за да не ги смущавате.

Като ученици, от вас се иска чиста, трезва мисъл. Днес всички понятия — мома, момък, мъж, жена, учител, свещеник, баща, майка са оцапани, напръскани с материална кал, която трябва да се очисти. Само чистият може да реши всички задачи, за които е дошъл на земята. — Може и без тях да се живее. — Не, ще решиш задачите си. Иначе, лесно няма да се освободиш от земята. И без да решиш задачите си, пак ще отидеш на другия свят, но след 45 години отново ще се върнеш на земята. В онзи свят остават само тия души, които са завършили своето земно съществуване. Останалите ще се качват и слизат, докато един ден завършат своето развитие. Който завърши развитието си, доброволно ще реши, да слезе ли на земята, или да остане в онзи свят. Казваш: Дотегна ми да живея на земята, ще отида горе, при Христа. Отиваш горе, но не Го намираш. Слизаш на земята, пак не Го намираш. Слушаш

някой проповедник и се питаш. този ли е Христос, или не. Свещта се познава по светлината. Скъпоценният камък се познава по свойството му да пречупва светлината. Който носи знанието, любовта, истината и свободата в себе си, той е човекът, изпратен от Бога. Като знаете това, търсете знанието, истината, любовта и светлината в себе си, а не вън от себе си. Затова е казано: „Силата на човешката душа се заключава в изпълняване на Божията воля. Научете се да разбирате, кога Бог ви говори и как да изпълнявате Неговата воля. Когато Бог види, че сме Го послушали и изпълнили добре волята Му, Той е доволен от нас и готов да ни похвали. Има една похвала, при която човек минава през изпитанията на Иова и Христа. Обаче, има една похвала, при която Бог изтрива сълзите на човека, и страданията му престават.

Главните мисли от днешната лекция, които трябва да задържите в ума си, са следните: Всеки човек ще мине през страданията на Иова и Христа. Да служим на Господа с любов! Да изпълняваме волята Му, за да бъде и Той доволен от нас. Какво по-голямо благо можем да очакваме!

7

13. Лекция от Учителя, държана на
14 декември, 1932 г. София.—Изгrev.

Внушение и вдъхновение

Размишление.

Ще прочета молитвата на пророк Авакум. За да се произнесе една молитва правилно и да се разбере, човек трябва да има пророчески дух, да е минал през страдания. Съвременното човечество още не може да схване, какво влияние упражняват светлината, топлината, въздухът, водата и храната върху човека. Обичаш някого, но какво ще стане с твоя възлюбен, ако светлината не мине през него, въздухът не влезе в дробовете му, водата и хлябът не влезат в стомаха му? Странни са понятията на човека за любовта. Казваш: Много обичам този човек, много съм дал за него. Какво дава човек? Обичал си го, дал си му нещо. Можеш ли да претеглиш това, което си дал? Казвате, че давате любов и си взимате любовта. Единственото нещо, което нито се дава, нито се взима, е любовта. Тя не се дели. Това, което се дава и взима, причинява скръб. Сега, като говорим за любовта и обичта, трябва да им дадем научно обяснение. Лесно се говори без научно обяснение. Казвате: Ние живеем добре. — В какво се заключава добрият живот? Говори се за някого, че е набо-

жен, моли се по три пъти на ден. — Той се моли по три пъти на ден, но и яде по три пъти на ден. Ако се моли по три пъти на ден и яде по три пъти на ден, той е свършил една работа за себе си: Яде за себе си и се моли за себе си. Какво ще кажете за яденето? Ще кажете, че без ядене не може. Като дойдете до молитвата, казвате, че без молитва може. — Не може без молитва. Както не може без ядене, така не може и без молитва. Има хора които и на сън се молят. Някой казва, че никога не се е молил. — Това е въпрос, който сега няма да доказвам. Като говоря за молитвата, трябва да я разбирате в най-прост смисъл. Същото се отнася и за яденето. Какво разбирате под „ядене“? Защо трябва да яде човек? — За да поддържа живота си. Че и храните се съдържат известни елементи, това е друг въпрос. Ако първо знаем, какви елементи съдържа известна храна и тогава ядем, нашата работа е свършена. Обикновено, човек яде, без да знае, какви елементи се съдържат в храните. Някога човек яде и все не е нахранен — липсват му някои елементи. Казваш: Трябва да се моля. — Ако се молиш и не знаеш, какво е молитвата, твоята работа е свършена. — Трябва да живея, за да разбера, какво е животът. — Ако трябва да живееш, и не знаеш, какво е животът, твоята работа е свършена. Някои хора нямат съзнание нито за този, нито за онзи свят. Те смътно си спомнят за онзи свят и са готови да го отрекат. Какво е предназначението им на

земята, и това не знаят. Не само те, но и велики хора не знаят това. Казваш: Не трябва да бъде скрит, затворен; не трябва да бъде и много отворен.

Питам: Бихте ли желали, вашето сърце да бъде разкрито, да виждате как пулсира, как тече кръвта в него? Бихте ли желали, вашият мозък да бъде разкрит, та, кой как мине, да надникне вътре. Ако някой надникне във вашата глава, ще се натъкне на голям хаос. В нея няма нищо красиво. Там е страшилище. И ученият, като погледне човешката глава, казва: Ангелско е лицето, но мозъкът не е тъй красив. Мозъкът прилича на змийска кожа, когато се нагърчи. Змията не е толкова лоша. Христос я взима като символ и казва: Бъдете умни като змиите и незлобиви като гълъбите. Ако змията е толкова лоша, защо ще се препоръчва като символ на разумност? Значи, препоръчва се умът на змията, но не и нейните постъпки.

Това, което говоря сега, се отнася до разбирането на известни символи. Някои работи първа ще изучавате, а от други трябва да се отучвате. Например, колко мъчно е някога човек да не се почесва. Като се намери в трудно положение, той все ще се почеше. Или, като зададат на човека един мъчен въпрос, той не стои прав, но веднага си навежда главата. И децата, като не искат да кажат истината, навеждат си главата. С това те минават за много умни. Пълните класове са с наведени глави, а после се изправят. Аз тълкувам, детето иска

да каже: Дано имам главата на един мъдрец. То взима само позата на мъдреца. Като наведе главата си надолу, иска да каже: Моята глава е пълна. Майката го пита: Ти пипа ли сладкото? — Може ли човек с такава пълна глава да пипа сладкото? Ако главата ми беше празна, можеше да кажеш, че съм ял сладко. Понеже главата ми е пълна, като на мъдрец, не бих желал да пипам сладкото. Детето навежда несъзнателно главата си, с което иска да каже нещо, за да се избави. Майката веднага го пита: Кажй, какво мислиш сега? — Защо тя поставя детето на това изпитание? Какво от това, че взело три лъжички сладко? Защо повдига тя въпроса за сладкото?

Сега, като говоря върху известен въпрос, някои казват, че и те са мислили точно така. — Не са мислили като мене. Допущам да са мислили, но не като мене. Допущам да са мислили, но не са си дали отговор на въпросите. Например, някой се запитва: Защо съм дошъл на земята? Защо не съм станал учен? Защо досега не съм забогатял? Обаче, никакъв отговор не може да си даде. Един ден идат при мене двама души: мъжът на 35 години, а жената — на 29 години. Питат ме, могат ли да живеят двамата заедно и да бъдат щастливи. Казах им, че ако направят съдружие, и двамата ще изгубят вяра в съдружието. Могат ли след това да бъдат щастливи? Досега те не са се подозирали в нищо, но щом направят съдружието, ще почнат да се подозират и ще изгубят вяра един в друг.

Колко религиозни хора са изгубили вярата си! Защо трябва да станеш религиозен, ако ще изгубиш вярата си? Ти започваш да се съмняваш в съществуването на Бога, търсиш Го тук-там и най-после казваш: Има Бог в света, но никой на Го е виждал. Казано е в Писанието, че никой никога не е виждал Бога. Това е отвлечен въпрос. Като център на вселената, никое същество не е видяло Бога, но Неговите прояви всички могат да видят. Когато дишаш, ти познаваш Бога. Когато приемаш светлината, ти познаваш Бога. Когато пиеш водата, ти познаваш Бога. Всичко това представя живота на Бога. Следователно, ако питаш, какво е Бог, казвам: Хлябът, водата, въздухът и светлината са проява на Бога. Добрите и светли мисли, чувства и постъпки са проява на Бога. Всичко, за което можеш да мислиш, е Бог. Всичко, за което знаеш и не знаеш, е Бог.

И тъй, от казаното не излиза, че човек нищо не знае. Много неща знае човек, но, в даден случай, той не може да види Господа. Много е естествено. Как ще види неща, които са зад гърба му? Невъзможно е днес да виждаш, какво става зад гърба ти. Може да те убеждават, че има хора, които виждат зад гърба. Това не е достатъчно. Вие срещали ли сте такива хора? — Чели сме в книгите за тях. — Важно е вие сами да ги видите. Казват, че има хора, които виждат и през стените. Виждали ли сте такива хора? — Допущаме, че има такива хора. — Допущането е едно, а действителността е друго

нещо. Казвате, че някой човек е религиозен, набожен. Как познавате това? Коя е отличителната чърта на набожния? Все трябва да има една отличителна чърта, по която се познава набожността. Като видите вълк, мечка, лисица, веднага ги познавате. По какво? Имат поне една отличителна чърта, по която ги познавате.

Коя е отличителната чърта на религиозния, на набожния, на светията? Не искам да ми отговаряте, нито аз да ви отговарям, но задавам този въпрос, за да мислите. Коя е отличителната чърта на гениалния? Има известно съотношение между дължината и широчината на неговото лице. Ако дължината на лицето му е равна на широчината, той не може да бъде гениален. Очите на гениалния са устроени по особен начин, а не както на обикновения човек. Погледът му също е особен. Клепачите му, веждите му са особени. Веждите на гениалния не могат да бъдат дъгообразни и пречупени. Чъртите на гениалния са дело на неговия ум. Те коренно се различават от чъртите на религиозния. Религиозният живее в най-високите си чувства, а гениалният — в най-високите си мисли. Религиозният живее повече с чувствата си, а гениалният — повече с мисълта си. Ето защо, религиозният лесно се обижда. За да се справи с чувството на обида, религиозният трябва да работи повече с ума си, да се обмени с гениалния.

Това са общи твърдения, а не научни. Като ви говоря, вие не знаете, де е гениалността на

човека: не знаете де е неговата религиозност. Аз наричам религиозен човек този, който никога не се е разколебал във вярата си, нито се е усъмнил, нито се измамил. Външни измами има много, важно е човек вътрешно да не се самоизмамва. Същото се отнася и до гениалния. Външно, религиозният може да греши, но вътрешно, в разбирането си, никога не прави грешки. Умът на гениалния действа правилно, в него няма никакви дефекти. Колкото гениалният е изправен в мислите си, толкова религиозният е изправен в чувствата си. Могат да се дадат и други определения за гениалния и религиозния, но това е норма, от която може да се ръководите. Изобщо, в духовния живот чувствата взимат надмощие, но всяко чувство трябва да има условия да се развива. Не смесвайте чувствата с любовта. Тя е единствената сила, която никога не се дели. Любовта не може да се внася в малки количества, както светлината и топлината. Като дойде, тя цяла влиза и цяла излиза. Като те посети, любовта ще ти донесе всичката си радост, умът ти ще се отвори и ще влезе обилно светлина. Щом излезе любовта, умът и сърцето отново се затварят. — Кога се затварят? — Когато любовта види, че не можеш да издържаш. Тя е като майката: отваря прозорците, да влезе отвън светлина, но като види, че детето не може да издържа блясъка на светлината, веднага затваря прозорците и казва: Не е дошло още времето. От силната светлина детето ще се събуди преждевременно.

И тъй, вие трябва да имате ясна представа за любовта. Тя не е предмет, с който човек може да се занимава. Човешкият ум и човешкото сърце още не са достойни за любовта. Няма по-велико нещо в света от любовта. Аз се чудя на хората, когато говорят за любовта като за нещо, което познават. Несъщията на хората се дължат на факта, че те не мислят за любовта, както трябва. Когато човек мисли за любовта правилно, тя започва да действува в него; тогава умът се проявява. Щом умът се прояви, това показва, че любовта е дошла. Значи, между ума и любовта съществува тясна връзка. Казвате: Колко опити сме правили в областта на любовта! Вашите опити са подобни на тези, които прави детето, когато прохужда: изправи се на краката си и падне; пак се изправи, пак падне. Има ли някакъв недостатък гова дете? — Няма недостатък, но е слабо още, краката му не държат. Това дете прави усилия на волята, но още не мисли. То си въобразява, че може изведнъж да се изправи на краката си, но вижда, че не може: дигне се и падне. Външните сили се борят с него. Казват му: Слушай, толкова години си лазило, не можеш изведнъж да се изправиш. Тази наука още не е за тебе. Животинското царство се бори в детето, докаго най-после то преодолява. Детето погледне нагоре и казва: Не искам вече да ходя по стария начин. Има един нов начин, сега ще го опитам. Изправи се нагоре и тупне на земята. — Я си върви по стария път! — Не.

ще опитам новия начин. Детето настоява: Изправя се до стената, хваща се за нея, крепи се. Един ден то придобива нещо в себе си, постепенно започва да ходи и казва: Виждате ли, че вече ходя по новия начин? Онези, които му казваха само да лази, вече мълчат.

Сега и вие искате да развивате своето сърце и своя ум, но същите, които се разговаряха с детето, казват и на вас: Остави това нещо, то не е за тебе. — Не, вземете примерът от детето. Ако не успеете изведнъж да постигнете нещо, това се дължи на ред външни причини. Ако параходът се наклонява на една или на друга страна, напред или назад, това не се дължи на самия него. Външни причини го наклоняват. Параходът е направен така, че каквито сили да му действуват, той всякога запазва равновесие. Колкото по-голямо е клатушкането на парахода, толкова по-голяма е бурята; колкото по-малко се клатушка, толкова по-слаба е бурята. Ако и вие се клатушкате, това показва, че външни сили действуват. Обаче, неизменното положение, в което оставате, показва, че има нещо устойчиво във вас, върху което се крепи животът. Две неща са нужни за парахода: капитан, който го направлява, и устой. равновесие. Каквото и да ви се случи в живота, знайте, че има Един, Който ръководи всичките работи. Във всеки човек има един служител на Великото — това е духът. Хората имат смътна представа за духа. За да го разберат, те трябва

ва да изучават своя ум. Чрез ума могат да си съставят понятие и за духа.

Сега, да дойдем до някои конкретни понятия. Имате, например, една права линия. Тя е символ на нещо. Ще напиша и няколко числа: 1, 2, 3. По какво се отличават тези числа? Аз разглеждам единицата, като причина на всички неща. Единицата, умножена сама на себе си, дава пак единица. Ако от единицата извадите единица, остава нула. Единица плюс единица прави две единици. Ония, които са свършили университет, какво ще кажат за тези действия? Аз не искам да ви изпитвам, но ви припомням тия действия. Казвате, че това са прости работи. Кой не знае тези действия? Единицата е проста за глупавите хора, но в нея се крие сила, за която само гениалният човек знае. Ти можеш ли да накараш единицата да ходи? Ето, аз мога да я накарам да ходи. Всеки от вас, който не може да накара единицата да ходи, няма големи познания. Вие можете ли? — Не можете. Който може да я накара да ходи, той има знания. Можете ли да накарате яйцето да ходи? Като се измъти яйцето, нали ходи?

Казвате, че яйцето се търкаля. Да, докато не се измъти, то се търкаля; щом се измъти, то ходи вече. Следователно, който изважда нещата, той сам ги търкаля. Какво прави онзи, който ги събира? Например, $1 + 1 = 2$. В случая, двойката показва условията, при които яйцето може да проходи. Който не разбира за-

коните на числото 2, т. е. условията, при които може да впрегне нещата на работа, той нищо не е постигнал. Това са велики закони. Само чрез законите на числото 2, ти можеш да накараш неразумните сили, опаките неща, лошата съдба, болестите, сиромашията да се премахнат. Като говоря за тия неща, вие не знаете, как може да се умножи нулата сама на себе си. Ако тя се умножи четири пъти сама на себе си, дава единица. Цялата наука на Питагора се дължи, именно, на това умножаване. Трябва да се знае този начин на умножаване. Като разбираш единицата, ти разполагаш вече с онази мощна сила, чрез която можеш навсякъде да си проправиш път. Сега ние навлязохме в една отвличена област — на фокусите. Не мислете, че аз искам да ви кажа, как стават фокусите. Аз искам да ви покажа, как някои хора боравят с непонятни величини.

Един млад българин отишъл в странство да се учи. Като се върнал, той казал на баща си: Татко, аз мога да ти докажа, че единицата е равна на двойката. — Можеш, синко; чудни работи има в света. Аз съм прост човек. Докажи ми това на опит. След това бащата се обръща към жена си и казва: Нашият син ще докаже, че една кокошка е равна на две кокошки. — Добре, ще заколя една кокошка, ще я сложа на масата и ще чакам, синът да докаже това, което е научил. Бащата казва: Хайде, синко, ако можеш да докажеш, че една кокошка е равна на две кокошки, нашата работа

ще тръгне напред. Синът започнал да развива своята философия, но бащата и майката нищо не разбрали. Бащата казал: Много добре, синко. Сега аз ще направя опита. Половината кокошка ще задържа за себе си, другата половина за майка ти, а за тебе ще остане втората кокошка.

Сега, аз не искам да играя ролята на този син, да доказвам, че една кокошка е равна на две кокошки. Ще кажете, че колкото е верно това, толкова е верно, че нулата, умножена четири пъти сама на себе си, дава единица. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото. Аз не твърдя нито едното, нито другото, но само предполагам. Учените твърдят, че човек е произлязъл от клетка. Като минавала през различни промени, най-после от нея се образувал човекът. Те доказват това по закона на еволюцията. В едно отношение те са прави, но трябва да се приеме бременността на вселената. Значи, клетката има всички условия на живота. Ако от една клетка излиза цял човек, това показва, че тя съдържа всички външи и вътрешни условия и възможности за живот. Ако приемем, че вселената е бременна, ясно е как е произлязъл животът. Яйцето, което е в нея, се развива постоянно и така се създават формите на живота. Вън от яйцето нищо друго не може да се създаде. Когато мъти яйцата, кокошката им предава своята топлина, която преустройва вътрешно организма на живото същество. Щом яйцето е във вселената, де е квачката?

Философите се натъкват на въпроса: кокошката ли е съществувала преди яйцето, или яйцето преди кокошката? Две мнения съществуват по този въпрос: едни казват, че първо е съществувала кокошката, а после — яйцето. Други твърдят обратното. От двете мнения се създава трето, според което приемат, че съществува една квачка, която никога не е снасяла яйца, но мъти яйца. Значи, яйцето е излязло по особен начин, без квачка. Това са неразбрани работи. То е все едно, като имате организъм, усещате глад, без да знаете произхода на глада; изпитвате жажда, без да знаете произхода на жаждата; усещате нужда от въздух и започвате да дишате, без да знаете произхода на дишането. Изобщо, вие не знаете произхода на процесите, които стават във вашия организъм. Значи, било е време, когато вселената не е дишала. Това е все едно, твоят баща да е дишал, а неговият да не е дишал. Било е време, когато хората не са били свързани. Обаче, в света, в който живеем, всички хора, всички същества са скачени съдове. Следователно, предполагаме, че е било време, когато човек е произлязъл от същество, което не е дишало. Детето не може да наследи едно качество вън от майка си. И тя го е наследила от майка си. Ако си недоволен от него, казваш: Отде дойде това качество? Проявеното качество е било в самото яйце. Вътрешните благоприятни условия са причина за измътване на яйцата. Човек се ползува от-

вън със слаби импулси, за да се прояви вложеното в него.

Сега, като изучавам човешкия характер, имам пред вид челото му и чъртите на неговото лице, като условия, през които е минал. Челото на някой е 10 см. широко и 3—4 см. високо. Това показва, докъде е дошъл в своето развитие. Умът в него не е много развит. Челата на повечето хора не са завършени. В умствено отношение те трябва да работят много. У едни хора въображението е слабо развито, у други — техническите способности, у трети — музикалните способности и т. н. Казваш: Бог да ме надари. — Ти си надарен, но трябва да работиш, да развиваш своите дарби. Мнозина мислят, че като станат религиозни, не трябва да учат. Те считат, че всичко ще им се даде наготово. Това е криво разбиране. Човек трябва да учи, да работи, да мисли, да си създаде чиста, права мисъл. Той не трябва да допуска в ума си нито една изопачена мисъл, и в сърцето си нито едно изопачено чувство. Не поставяй нито една нечиста мисъл на твоя светилник и нито едно нечисто чувство на твоето огнище.

Какво представя нечистата и изопачена мисъл? Например, ти допускаш някаква нечистотия на ръката си, но тя не позволява на водата да мине свободно през порите на кожата. Първо, ще махнеш нечистотията, която е дошла отвън. Някои нечисти мисли идат отвън и се натрапват на човешкия ум. Минаваш ня-

къде, затруднен си материално и мислиш, как да си помогнеш. Изведнъж приемаш мисълта: Ако имах възможност, щях да открадна отнякъде пари, да си помогна. Вървиш по-нататък, и тази мисъл пак ти се натрапва: Да мога да открадна нещо. — Няма защо да крадеш. Тази мисъл е чужда. Не я допускай в себе си. Само глупавият краде. Има начини, по които човек може да вземе нещо, но не се допускат. Всичко трябва да става по определен път, по пътя на морала, на разумния живот. Щом не се спазва този път, човек влиза в областта на безморалието, на неразумния живот. Ако мислите, че с кражба може да се живее, ще видите, че по този начин работите не се оправят.

На какво се дължи кражбата? — На желанието у човека да събира повече неща, отколкото му трябват. Да събираш, е естествено чувство, но да събираш повече, отколкото трябва, това наричам кражба. Ако туряш в стомаха си повече храна, отколкото той може да смели, това е пак кражба. Ако за известна работа вложиш повече мисъл, отколкото трябва, и това е неестествено. Природата държи отчет за всичко и пита човека: Защо тури повече храна в стомаха си? Защо вложи повече мисъл в работата си? Идете при воденичаря, да видите, какви закони действуват при смилането на житото. Там, дето пада житото, е определено, колко жито трябва да падне, за да се смели. Воденичарят казва: Воденицата не трябва да яде много. Тури ли повече, отколкото е нужно, водени-

цата не мели добре. Ако и вие, като воденичаря, туряте повече храна в стомаха си, очаква ви фалит.

И тъй, първото нещо при самовъзпитанието е никога да не допускаш в ума си мисълта, че с кражба ще станеш човек. Допуснеш ли тази мисъл в ума си, тя ще стане в тебе втора природа и след това ще те сполетят големи нещастия. Допусне ли един човек тази мисъл в ума си, всички хора страдат. Щом я изпъди вън от себе си, всички хора се изправят. Казвате: И с честен труд страдат хората. Колко пришки излизат на ръцете им! — По-добре с пришки на ръцете си, но с честен труд да изкарват прехраната си, отколкото да бъдат с гладки ръце и да минават с безчестни средства. И с гладки ръце влизат в гроба, и с груби ръце влизат в гроба, но за предпочитане е да работиш.

Чудя се на хората, които не обичат да работят. Силата на човека е в работата. За всеки човек трябва да се създаде работа. Под „работа“ аз не разбирам да работиш, за да печелиш. Работа е това, в което умът и сърцето взимат участие. Работата е най-красивото нещо в живота. Не гледай на работата като на унижително нещо. Ако счигаш, че тя унижава човека, ти сам си създаваш най-лошите условия.

Мнозина говорят за молитвата, очакват да ги науча да се молят. Аз мога да ви науча, но ще съжالياвате. Един безверник се разговарял с приятеля си. — Глупаво нещо е молитвата. Аз никога не съм се молил. Само глупавите и

простите хора се молят. Затова не искам да се моля. Той излязъл с приятеля си на разходка из гората. Там ги срещнал един апаш, който хванал безверника и започнал да го бие. — Моля ти се, не ме бий. Каквото искаш, ще ти дам, само, моля ти се, престани да ме биеш. Дал на апаша нещо и се освободил. След това приятелят му го запитал: Нали казваше, че никога не си се молил? Отде знаеш, как да се молиш? Апашът те би, за да ти покаже, че можеш да се молиш. Значи, ние се молим на онези, които ни бият. Защо тогава да не се молим на Господа? Че и Той има тояга. Ако се молиш, няма да опиташ тоягата на Бога. Ако не се молиш, тояга ще има. — Чудно нещо, аз говорих рабоги, за които за пръв път ми се даде такава опитност! Казвам: Всички страдания на хората се дължат на нежеланието им да се молят. Няма да се мине много време, и те ще се научат да се молят. — Как? — Бедни ще станат, болни ще бъдат, гладни ще останат, богатството си ще изгубят, жената и децата ще забягнат някъде и, като останат сами и нещастни, ще започнат да се молят на този, на онзи да им помогнат. Сега аз не искам да ви убеждавам да се молите. Вие мислите, че много се молите. — Молите се, но само при тоягата. Трябва да ви чукне горния праг, за да видите долния. И това не е лошо, но по-добре е, да не ви чукне горният праг. По-добре е, без да ви чукне горният праг, да имате вътрешно разположение на духа.

Сега аз искам да ви наведем на другата страна на въпроса. Някога вие не искате да се занимавате със себе си. Знаете ли, какво нещо е самовъзпитанието? Бих желал да ми покажете, как вие се самовъзпитавате. Правили ли сте опит да си поставите за задача, цял ден да не намерите погрешка в никого? Каквото и да видите, каквото и да ви се случи, да казвате, че всичко е за добро. Считайте, че всичко е в пълен ред и порядък. Виждате, че двама души се карат. Спрете се пред тях и ги поздравете. Виждате, че някой се мъчи, копае земята. Кажете му: Отлична е тази работа! Във всичко виждайте нещо красиво. Сега, всеки от вас, дето мине, във всичко вижда противоречие. Ако не виждате противоречията, вие съзнателно се възпитавате. Влизате в едно село и на пътя виждате едно умряло куче, което отдалеч още мирише. Не казвайте, че мирише лошо, но намерете някоя добра дума, или отминете си, без да обръщате внимание. С когото се срещате, кажете си по една добра дума, та всеки да пожелае да си я запише. Че някой те нарекъл будала, не се смущавай. В тази дума се крие цяла реч.

Буквата „б“ означава нещо, което расте — семето. Буквата „у“ означава това, което възприема любовта. Буквата „д“ — плод, който е завършил своето развитие, увиснал надолу; „а“ означава бременен човек, който носи нещо в себе си; „л“ — човек, който никога не се мъчи, той има стремеж нагоре. Значи, буда-

лата никога не си чупи главата, с никого не се кара, никой не го бие, с никого не спори. Кажат му: Вземи това, и той го взима; помести се, и той се помества. Как ще биеш такъв будала? Каквото му заповядат, той го изпълнява. После пита: Какво обичате още? Кога-кой го види, казва: Какъв е будала! Не разбира живота. Не, той е умен човек. Той носи известни елементи в себе си. — Той е много груб човек. — Не, той е добър търговец, има достатъчно стока. Всеки може да си купи нещо от него. Где е лошото на будалата? Лошото в грубия човек е, че дето го срещнеш, той те спира и туря на работа. За да ти говори, нужно е време. Затова казва: Ела у дома. Имам един товар. Ще го туря на гърба си. Нали ме питаш, къде отивам. Казах ти, щом се освободя, ще говоря. Ти се чудиш на неговата грубост, а той търси начин да се освободи от товара си. Много естествено — натоварен е човекът. Каго знаеш това, не го питай, къде отива. Този човек е груб в себе си. Често и вие имате едно грубо чувство във вас. И вие ще забележите, че някой ви нашепва под лъжичката, в дясната страна. Ако не слушате, какво ви казва, изведнъж ръцете и краката ви почват да мърдат, готови сте да кажете обидна дума, да ударите някого. Контролирайте енергията си. И вие сте недоволни от своята грубост, самоосъждате се, но причината не е във вас. Нямате право да се самоосъждате! Да се оставяте други да ви осъждат, и то не е право. Вижда-

те, че работата се усложнява. Ти можеш само да признаеш, че постъпката ти не е правилна. Това вече е друг въпрос.

Често хората си служат с внушението, без да подозират, каква сила се крие в него. Някой внушава една престъпна мисъл на човека. Той става от сън, мъчи се, не може да се освободи от тази мисъл. Той счита, че е извършил някое престъпление. Дръжте съзнанието си будно и не се подавайте на чуждите мисли. Например, някой казва, че хората на Изгрева не живеят добре. Той дава за пример живота на външните хора. Това е чужда мисъл. Не вярвайте на нея. На мене ли ще разправяте, как живеят хората от света? — Ние не сме светии. — Светии не сте, но и грешници не сте. Мъдrecи не сте, но и глупци не сте. Освободете се от закона на внушението! Наблюдавам, как хората си внушават. Казваш за някого: Как се криви този, като ходи. — Не му внушавай тази мисъл. Кажи: Колко хубаво ходи този човек! — Колко се е прегърбил този! — Остави тези неща. Това не е възпитание. Не е ваша работа, кой как ходи. То е външната страна на живота. Че един бил весел, друг сериозен то е тяхна работа. Привидно, човек може да бъде весел или скърбен. Той се упражнява, актьор е на сцената. Смее ли се, или плаче, той се старае да изиграе добре ролята си. Не питайте, защо плаче; нека си плаче.

Един брат разправяше опитността си с едно малко дете. Майката оставила детето при

него и отишла на работа. По едно време, детето започнало да плаче. Братът искал да го успокои, но като не могъл, почнал да го подражава: Детето плаче, и той плаче. Детето погледнало към братя, засмяло се и казало: Много плачеш, бе! Така то утихнало. По-добре да плачеш с човека, отколкото да го утешаваш. Щом видиш един скърбен човек, влез в положението му. Остави го спокоен, не бързай да го утешаваш. Ако го утесиш, товарът му ще дойде на твоя гръб. Не мисли, че страданията са произволно нещо. Щом той е тъжен, стани и ти тъжен. Ти искаш, като си весел, всички хора да бъдат весели. И те искат същото. Като знаеш това, пази се от внушения. Не казвай, че руганието е празна работа. Не казвай, че нищо не си свършил. Свършил си университет, а казваш: Какво от това, че съм свършил? -- Радвай се, че си свършил университет. -- Не съм още на служба. -- Радвай се и за това. -- Назначиха ме на служба.

Радвай се, че си впрегнат на работа. Щом мислиш така, ти живееш в разумния свят. Щом си на работа, един човек, по-разумен от тебе, има съображение, защо те е впрегнал. Той ти е дал една задача, която трябва да разрешиш.

От всички се иска нова философия за живота. Външно, една задача изглежда решена по един начин, но като я приложиш в живота си, тогава ще имаш резултат. Това са елементарни неща, но аз мога да ви дам ред формули за самовъзпитание. Не е достатъчно да казваш, че

трябва да се живее добре. Сто пъти на ден може да кажеш на кокошката, че трябва да живее добре, но тя пак ще си кара по своему. Колкото и да казваш на котката да не бута млякото, тя си знае своето. При самосвъзпитанието, човек е дошъл до положение да си служи със закона на положителното отношение. Първо, той трябва да бъде здрав. Кажете си: Имам всички условия да бъда здрав; имам всички условия да бъда богат. — Кога? — Оставете този въпрос настрана. Мисълта за здравето и богатството ще те успокои, и ти ще имаш всички условия да бъдеш здрав и богат. Не питай, кога ще стане това: днес, или утре. Колкото богатство ти е нужно, то ще дойде. Не взимайте за образец богатите американци — милиардери. Това богатство не е в реда на нещата. Една идея е дотолкова реална и осъществима, доколкото може да се разбере. Доколкото може да се радваш на богатството, дотолкова то е за тебе. Само това богатство може да ти даде поттик. Един американски милиардер казал: Първите три долара, които спечелих с честен труд, ми причиниха по-голяма радост от всичките останали милиони. Това богатство е истинското. Защо ви е такова богатство, на което не можете да се радвате? Защо ви е такова ядене, на което не можете да се радвате? Защо ви е такава мисъл, на която не можете да се радвате? Защо ви е такава постъпка? За вас е ценно, вашето съзнание да взема участие във всичко, което вършите.

— Сега наблюдавам, как сами се спъвате в школата. Като се свърши лекцията, все ще има нещо речено - казано, което ви смушава. Друг е въпросът, ако не дадете никаква важност на това „речено - казано.“ Никога не говорете неща, които не сте проверили. Ще кажеш, че някой не те обича. Какво разбираш, ако някой каже, че те обича, или че не те обича? Аз харесах една сестра, която всякога си казваше истината. Един ден, след като се разговаряхме, тя каза: Учителю, аз съм влюбчива, лесно се влюбвам. — Права си. — Обаче, това нищо полезно не ми е допринесло. Как да се избавя от това? Някога си кажа: Няма да обичам. Щом кажа така, изпитвам голяма празнота в сърцето си. Като дам потик на сърцето си, страдам. Какъв съвет ще ми дадеш? Казах ѝ: Не е лошо, че се влюбваш, но твоето влюбване е само за момент. Втория момент се разколебаваш, започваш да съжаляваш, че си се влюбила. Като се влюбиш в някого, ти виждаш една добра черта в него, която ти дава потик. След това започваш да изискваш от него повече, отколкото той има. Щом не получиш исканото, разлюбваш го.

Един познат ми разказваше своята опитност. Върви той един ден в гората. Среща го един апаш и му казва: Стой, дай кесията си! Апашът мислел, че попаднал на богаташ. Моят познат не се уплашил. Извадил кесията си и започнал да отваря всичките преградки — нямало нищо. Апашът го погледнал и казал: Хайде,

върви си. Друг път да носиш пълна кесия. Какво ще му иска? Беден е човекът, нищо няма. Трябваше ли да се спре, да морализира и възпитава апаша? Отваря кесията си, показва му я и си заминава.

Казвам: Не се подпушвай. Имаш едно желание, не го подпушвай. Не реагирай в себе си. Не мисли, че със сила можеш да измениш нещата. Бъди готов, повече да отстъпваш, отколкото да воюваш със себе си. Не си противостоювай. Това е закон, който Христос изказал със стиха: „Не се противи на злото!“ Има някакво зло в тебе — дай му място да излезе навън. Не взимай участие с него, но дай му път да се изяви.

И тъй, първото нещо, което се иска от вас е, да не смесвате гениалността с религиозността. Те са две различни неща. Гениалността работи с човешкия ум, а религиозността — с човешкото сърце. За да облагородите сърцето си, трябва да имате отличен ум. Умът пък се нуждае от отлично сърце. Човек се нуждае от отличен ум, отлично сърце и отлична воля. Не мислете, че отсега нататък ще станете светии. Ако светийството не е вложено във вас отначало, вие сте изгубени. Всеки има възможност да стане светия, но трябва да извоюва нещо. Например, някой има нужда от търпение, друг — от кротост, трети — от смирение. Ще работите върху това което ви липсва, както ученикът работи върху дадени задачи. Изучаваш рисуване — ще се упражняваш. Например,

като рисуваш устата, трябва да предадеш нещо от характера на човека. Когато похвалят някого, устата му особено се отваря. Той казва: Моля, не ме хвалете! — Остави човека, нека те похвали. Ти си мълчи, не прави никаква бележка. Слушай, какво ти разправят. Казват: Ти си учен човек. Кажу си: Амин, тъй да бъде! Казват, че си много щедър. — Не съм още щедър, но както казвате, тъй да бъде. У вас има една скритност: пред хората казвате едно, пред себе си мислите друго. Това е само да не се изложите пред хората. Питат те: Ти ли направи това? — Аз го направих. Какво ще направиш, ако по твой адрес се говори лошо? Не се оправдавай, но кажи: Щом нося лошото в себе си, ще нося и доброто.

И тъй, човек трябва да разбира процесите, които стават в природата. Когато вятърът духа, не му се сърди; или измени пътя си, или го забрави и продължи своя път. Защо да не ти е приятно, че вятърът те духа? Ти казваш: Днес ли се намери този вятър да ме духа? По-добре кажи: Колко хубаво се развява косата ми! Колко е приятен този вятър! Ако ти падне шапката, ти се сърдиш на вятъра. Удариш се на някой камък, сърдиш му се. Защо не се извиниш на камъка, че не си го видял? Това е цяла философия. Това са методи за самовъзпитание. Вие мислите, че като отидете на небето, ще бъдете между ангелите и ще се учите от тях. Там има голям оркестър от различни инструменти. На едного ще дадат ци-

гулка, на друг мандолина, гитара, пиано, и вие трябва да свирите. Какво ще правите, ако не знаете да свирите? Мислите ли, че ангелите ще ви свирят, а вие само ще слушате. На небето и слушателите взимат участие. Там не е като на земята. Цялата публика взима участие. Сега вие слушате моята лекция, но ако сте на небето и слушате една лекция, няма да останете само слушатели, но веднага ще вземете участие — ще започнете да проповядвате. Казвате: Тази работа не е за нас. Ние не сме дошли още до това развитие. Всеки ще направи това, за което е готов. Детето, като постъпи в първо отделение, учи това, което е за него, а не каквото баща му може да учи. Бащата може да отиде за вода с големи стомни, а детето не може да направи това.

Освободете се от внушението, че не сте такива, каквито трябва да бъдете. Не, вие сте точно такива, каквито трябва да бъдете. Няма по-добри хора от вас в България. Ако има такива, нека дойдат да ми докажат, че са по-добри от вас. Аз ще ги опитам. Аз нося 20 кгр. вода. Някой казва: Аз пък мога да нося 40 кгр. Добре, ще опитам. Ако, наистина, носи 40 кгр., и в мене ще се яви желанието да бъда силен като него. Не е важно количеството; важно е, и аз, и той да носим водата с радост, с добро чувство. Този закон работи в човека. Ако дам на един човек парче хляб или цял хляб, целият хляб няма да го ползува. При възпитанието, малкото, дадено с любов, ползува повече,

отколкото голямото, без любов. Станеш сутрин рано, вдълбочи се в себе си да приемеш една малка мисъл. Кажи си: Днес няма да се сърдя. Няма да търся лошите чърти в братята и сестрите. Сега, вие заемате положението на пророк, предсказвате, кой е добър, кой е лош. Ти не си пророк. Бог не те е пратил, като Натана, да казваш на хората да се покаят, да изнасят грешките им. Станеш ли от сън, иди при сестра си, при брата си и кажи една добра дума. — Братко, изглеждаш много добре. Лицето ти е светло; виждам, че нещо хубаво преживяваш. От няколко време забелязвам, че нещо хубаво се събужда в тебе. Кажи това и си замини. Можете ли да го приложите? — Това са формули. — Без формули не може. Всяка дума е формула; всеки поглед е формула; всяко движение е формула. Всичко, което съзнаваме, мислим, чувстваваме, са все формули. Това са сили.

Сегашните хора очакват да дойде Христос на земята, да оправи света. Те го очакват като светлина. Наистина, Христос ще дойде по пътя на светлината. Но по този път вървят и човешките мисли и чувства. За да дойде Христос на земята, всички хора трябва да имат гениални умове и светли сърца. Тогава, като срещнеш една сестра или един брат, ще видиш първо доброто в тях. Ще знаеш, че в тях Бог е работил и продължава да работи. Видиш ли някакъв недостатък, ще знаеш, че това е нещо външно, което лесно се изчиства. Вземи тази

картина и я измий. Тогава ще се любоваш само на онова, което Бог е създал. Във всеки човек има нещо, създадено от Бога и нещо — от човека. Спирайте се върху това, което Бог е създал, а не върху човешкото. Щом видите нещо хубаво, красиво в човека, това е Божественото, което работи в него. Ако си кисел, това е човешко; ако съжaliaваш за това, Божественото работи в тебе и те насърчава да бъдеш друг. Работете върху красивото във вас. Казано е в Писанието: „Ако вие не пребъдвате в мене, и аз във вас, нямате живот в себе си.“ Направете превод на тези думи.

И тъй, мислете върху това, което вие разбирате, а не върху това, което другите разбират. Важно е, какво вие сте разбрали. Казано е още: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мен, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Това да бъде тема на вашия живот. Работете върху нея. Пазете се от закона на самовнушението. След закона на внушението иде законът на вдъхновението. То иде от Божествения свят. Като приемете вдъхновението, вие влизате в друг свят. Няма да напуснете земята, но с мисълта си ще живеете в друг свят. Да живееш в света на вдъхновението, това значи, да измениш начина на мисленето и на чувствуването си. Та, първо, регулирайте закона на самовнушението. — Как? — Чрез противодействие. Внушките ли си мисълта, че сте лоши, че нищо не можете да направите, кажете си: Не съм тол-

кова лош. Ще бъда добър; ще излезе нещо от мене. Непостоянен си. — Постоянен съм. В бъдеще ще съм още по-постоянен. — Ти си безверник, не можеш да се молиш, не можеш да правиш добро. — Мога да се моля, мога да правя добро. — Не можеш да учиш, нищо не разбираш. — Мога да уча, мога да разбирам. Като си внушаваш по този начин, ще придобиеш светлина, която ще ти помага. Това е един от великите методи за успеха на човека. Работи с този метод година, две, три.

И тъй, на всяка лоша мисъл, противопоставяй добра, положителна мисъл. Дойде ли в ума ти положителна мисъл, тури я на мястото ѝ. Това значи, всяка добра мисъл трябва да се реализира.

Т. м.

14. Лекция от Учителя, държана на
21 декември, 1932 г. София.—Изгrev.

Вътрешни. опити

Размишление.

Ще прочета 10 стих от 21 гл. на Притчите „Душата на нечестивия желае зло; ближният му не намира милост пред очите му.“

Тема за следния път: „Отношение между гвърдата почва, водата, въздуха и светлината.“

В пътя на развитието си хората достигат до класическата мисъл. Какво нещо е класическата мисъл? Всяка мисъл, която се повтаря, е класическа. Казват за някои музикални парчета, че са класически. Класическата музика се нуждае от малко сол. Значи, тя трябва да се осоли. Има неща, в които присъствува класическият елемент. Те са нещо завършено. Някога и човек става класически. — Кога? — Когато мисли, че знае всичко. Като му разказват нещо той мисли, че и това знае. Той е станал класически. Казват му: Виж, как изгрява слънцето. — Зная, много пъти съм го виждал. — Виж, как светят звездите. — Зная, виждал съм ги. Каквото види около себе си и каквото му казват, той мисли, че всичко знае. Какво знае младият за младостта, която носи в себе си? Той знае само, че е млад, но какво нещо е младостта, не знае. Някога и той е недоволен от по-

тожението си, иска да бъде като дядо си. Като остарее, сам не знае, какво представя старостта и е недоволен от нея. Младият не е доволен от младостта си, възрастният не е доволен от възрастта си, а старият — от своята старост. Защо, като си желал да станеш стар, не си доволен от старостта си? Значи, човек никога не е доволен от това, което има. Имаш знание, и от него не си доволен. Тогава, какво търсиш в живота си? Знание имаш, не си доволен; богатство имаш, не си доволен. Казваш, че любов ти трябва. И любов имаш, но пак не си доволен.

Сега аз говоря за земния човек. — Защо е недоволен? — Защото не разбира промените в живота. Като минава от младост в старост, той не разбира, защо става тази промяна. Младият няма знания и казва: Млад съм, но нямам знание. Следователно, задачата ти, като млад, е да напуснеш младостта си и да търсиш знанието. Старият пък няма младост, но знание има. Старият е изгубил и младостта, и любовта си, затова е недоволен. За да се задоволи, старият търси любовта. Ще кажете, че младият търси любовта. Не, старият търси любовта, а младият — развлечението. Някои обвиняват младите, че се занимават с любов. Според мене, младите търсят развлечение, а старите — любов и, като не я намерят, умират. Като се предават на развлечения, младите правят много грешки и започват да страдат. Младият остава, а старият — умира. За стария се казва,

че заминава за небето, т. е. влиза в рая. Какво прави там? — Новоражда се. Там той е между разумни души. Един ден, като му дотегне, той отново ще слезе на земята. Много хора живеят временно в рая, след което го напускат и слизат на земята. Някога и вие сте напуснали рая, но и доднес продължавате да го търсите.

Сега, като казвам „вие“, разбирам Иван, Стоян, Драган, но това са псевдоними. Когато си тури един псевдоним, човек иска да скрие нещо, да не се знае името му. Псевдонимът не е реалност. Всеки има по един псевдоним. В него се крие нещо, както в лотарийния билет се крие щастието на човека. Казвате, че този билет печели един милион. Понякога парите изгубват стойността си и се равняват на германските марки след общоевропейската война. В това време и американските долари бяха изгубили стойността си. Какво щастие може да се гради върху такива пари? Като не мислиш върху това, казваш: Може да ми се падне една голяма сума. Ти си представяш бъдещата печалба и върху нея градиш живота си. Въпрос е, дали ще ти се падне голямата печалба. Въпреки това, допускаш, че ще спечелиш нещо. Какво струва днес един милион лева? Ти си мечтаеш за тези пари, но най-после казваш: Каквото дойде. Ти не разсъждаваш, защото не си опитал, какво означава милион. Казваш: Празна работа е лотарията, но да си опитам щастието. Такова нещо е и онзи свят за съзнанието на човека. Мислиш, че като отидеш на

онзи свят, ще те приемат направо в рая, дето ще стоиш 200 — 300 години. Най-после казваш: Онзи човек и в рая е недоволен, търси нещо. Когато е недоволен, човек търси само белята си. Тя съдържа велика истина. Който не е дошъл до белята, той не може да дойде до тайните на живота. Който намери белята, той е дошъл до известни открития; той иска да се освободи от мъчнотиите си. Освободи ли се, той е вече доволен.

Сегашният човек се нуждае от знания. Той ще придобие знания по пътя на възможното, а не на невъзможното. Щом е на земята, той трябва да търси възможното. Обаче, има неща на земята, които са невъзможни. Например, вие определяте, какво нещо е истината. Нито един от вас няма още ясна представа за истината. Нея ще я намерите в конкретните прояви. Често се говори за знание, за мъдрост, за музика. Всеки знае, какво е музиката; всеки може да вземе един инструмент и да свири. Но това подразбира системно знание и техника. Някой говори върху хармонията и мелодията, но какво е отношението между тях, какъв е вътрешният им смисъл? — Не зная, какво е музиката. Не зная, какво е и любовта. Не зная, какво е животът. Обаче, казваш: Аз живея. Това, че ти живееш, то не е още животът. То е само предисловие на живота, на това, което търсиш.

Сега, аз ще начъртая една наклонена линия на дъската. Защо е наклонена тя? Все има

някаква идея в нея. Тази идея е мярка на нещата. Тя е наклонена по отношение на друга някоя първична линия. Вие държите ръката си, изправена нагоре. Какво е било първото положение на вашата ръка? Какво е било първото положение на вашия организъм? Като човек, който ходи изправен на краката си, вие заемате перпендикулярно положение към земята: главата има отношение към центъра на слънцето, а краката — към центъра на земята. Следователно, човек има два центъра: като мисли, той се отправя към центъра на слънцето, а като чувствава — към центъра на земята. Щом повдигнеш ръката си нагоре, ти имаш вече някаква мисъл. Сама по себе си, произволно, тя не се повдига. Каквото движение да правите — назад, или напред, нагоре, или надолу, вие имате отношение към вашия вътрешен живот. Дали ще мръднете очите си нагоре, или надолу, надясно, или наляво, това движение изразява известна идея. Във всяко движение има смисъл.

Човек иска да знае, защо една мисъл го заставя да се движи, или да не се движи. Някога той се смее, а някога е сериозен. Дава ли си отчет, защо е така? Всеки трябва да си дава отчет за всичко. Всеки даден отчет за нещо може да бъде обикновен, или класически. Казва се за човек, че може да бъде лек, може да бъде и тежък, да се държи с тежест. Тежките работи потъват във водата, а леките плуват над водата. Следователно, ако си във водата, трябва да бъдеш лек, да плуваш на повърхността ѝ.

Под „тежък човек“ разбирам умен. Лекият не е толкова умен. Без вътрешно съдържание, думите нямат никакъв смисъл. Аз бих предпочел да нося лек човек на гърба си, отколкото тежък. Бих желал да нося лека торба на гърба си, отколкото тежка. Ако под „лек човек“ разбирам човек без знания, а под „тежък“, човек със знания, думите се осмислят, стават положителни.

В какво се заключава знанието на човека? Казваш: Аз искам да зная. — Да знаеш нещо, не подразбира всичко да знаеш. Ако искаш всичко да знаеш, ти си търсиш белята. Това е невъзможно, това е и непоносимо. Как ще се справиш с една голяма енциклопедия от знания? Да познавате всички отрасли на науката, затова са нужни най-малко 2,000 години и да работите по 8 часа на ден, и всеки живот от 40 — 80 години. Понеже всички сте обикновени хора, едва ли ще се немери един, който да е мислил право цели 80 — 120 години, да е работил и да е учил. Какво ще научи човек от един кратък живот? За да придобие много знания, човек трябва да спи малко и да работи много. Сегашният човек спи седем-осем часа, два часа яде и едва ли му остават три-четири часа за учене. Ако живее 80 години, и всеки ден работи по три-четири часа, какво може да научи? Важно е знанието да се приложи. Има учени в света, но те повече говорят за знанието си, а по-малко прилагат. Време е да се вне-

сат нови теории в знанието и да се приложат. Старите теории изживяха своето време.

Защо светът още не се е оправил? — Много естествено, светът е пълен с идеи, които хвърлят сянка в човешките умове и сърца, а с това пречат на светлината да ги озари. — Когато ще се изправим? — Когато изхвърлите старите идеи от умовете си и приемете новите идеи. Те хлопат вече на умовете ви, но вие не ги приемате. Казвате: Ако приемем новите идеи, светът ще се обърне с главага надолу. — Светът сега е обърнат с главата надолу. Новите идеи, именно, ще го обърнат с главата нагоре. Всяко пълно шише ще обърнеш с главата надолу, за да излееш от него водата. Щом се излее водата, ще го обърнеш с главата нагоре. Някои хора ще обърнеш с главата надолу, за да изгече всичко, което е в тях. Така те ще дойдат в нормалното си положение и ще бъдат готови да възприемат. Някой казва: Искам да стъпя на краката си. — Ако водата от дробовете ти е излязла навън, ще стъпиш на краката си; ако не е излязла, по-добре е още да не стъпваш. Такова е положението на удавения. Ти си попаднал в едно мочурливо място, пълно с кал. Които попадне в това място, ще загази в калта. Положението на рибата в това място е пагубно. Хрилете ѝ се напълват с кал, и тя умира.

И светът, в който живеем, някога запушва нашата дихателна система, и ние умираме. Щом дихателната система се запуши, човек престава да мисли. Щом не мисли, той умира. Следова-

телно, ако питате, защо умира човек, казвам: Човек умира, защото престава да мисли. Да мислиш, значи да дишаш. Щом престанеш да мислиш, и дишането престава. Мисълта е на място, докато държиш ума си отправен към Бога. Той е извор на живота. Щом мислиш за Бога, ти имаш отношение към непрерывния живот. Ще мислиш постоянно за Бога. — Защо? — За да живееш. Ако започнеш да човъркаш мисълта си, ти ще изгубиш своя живот. Тури Бога в себе си и слушай, какво ти говори. Все ще умреш някога, но поне ще разрешиш задачите си. Иначе, пак ще умреш, но няма да разрешиш задачите си. Ако искаш да намериш правия път, първо мисли, какво си ти. Обективната проява на Бога е човекът, а субективната проява — ближният на човека. Ако не познаваш себе си, как ще познаеш вътрешното, от което си излязъл?

И тъй, хората се спъват в живота си, защото, вместо да изучават себе си, те се занимават с въпроса, какво представя Бог. И това не е лошо, но за този въпрос се иска голям ум. Този въпрос може да се разреши едва след хиляди години. Сегашният човек не е в състояние да го разреши. Казано е, че човек е направен по образ и подобие на Бога. — В какво се вижда това подобие? — Във възвишените мисли и благородни чувства на човека. Те са образ и подобие на Божественото начало в него. Като вървиш по пътя на своите светли мисли и благородни чувства, ти ставаш истински чо-

век и поемаш правия път на живота. Да бъдеш истински човек, това не значи да се мислиш божество. Някой казва, че няма подобен на него. Значи, той е божество. Питам: Какво божество си, щом страдаш или боледуваш? Друг е въпросът, да кажеш, че като Бога няма друг. — Защо? — Защото Той е съвършен. Той никога не се изменя. При това, каквито промени да стават във Него, нищо не Го засяга. Какво ще кажете за човека? Той живее в свят на постоянни промени, които го засягат. — Защо и за какво стават тези промени? — Това е философски въпрос, който някога ще се разреши.

Има един свят, който никога не се мени. Той е реалният свят. Светът на промените е нереален. Там има големи страдания. Дето няма промени, там е блаженството, там е реалният свят. В света на промените има и радости, и скърби. Чуя ли, че някой се оплаква от живота си, от страданията си, аз вадя заключение, че той е в света на промените. Когато спи, човек се радва; когато е буден, той страда. Когато някой каже, че целият му живот е пълен със страдания, аз го питам, на колко години е. — На 40 години. — Значи, 20 години си спал, 20 години си бил буден, т. е. 20 години си се радвал и 20 години си страдал. Като ми говориш за страданията си, ти имаш пред вид онези 20 години, когато си бил буден; кажеш ли, че си се радвал, ти имаш пред вид онези 20 години, когато си спал, когато щастието те е посещавало. — Цял живот съм страдал! — Не го-

вориш истината. — Цял живот съм бил в тъмнина, не съм видял нито един слънчев лъч. — На колко години си? — На 40. — Значи, цели 40 години слънцето не е изгрявало! Не говориш истината. Аз вадя заключение, че когато слънцето изгрявало, ти си спал; когато залязвало, ти си бил буден. Значи, 20 години си бил в тъмнина, и 20 години в светлина.

Казвам: Освободете се от илюзиите на своя живот. Трябва да знаете, кога сте будни и кога спите. Невидимият свят изпраща страдания на хората, да ги събуди. Страданията са остен, който бодне хората и казва: Станете! Доста сте спали! Един американец милионер обичал повече да си поспива, поради което много от предприятията му пропадали. Когато трябвало да си нареди работите, той спял. За да става рано, той заповядвал на слугата си да го събужда със сила. Слугата влизал рано сутринга в стаята му и започвал да го дърпа, да го тегли за косата. Господарят скачал веднага, хващал слугата си и го изпъждал вън. Недовоен от господаря си, слугата го напуснал. Така се изредили десетина слуги, но никой не могъл да научи господаря си да става ранс. Най-после дошъл един здрав, силен, смел слуга. Още първата сутрин той успял да се справи с господаря си: започнал да вика, да го бута — един момент не го оставил спокоен. Господарят скочил от леглото си и се хвърлил върху слугата. Започнала се борба: слугата отгоре, господарят отдолу; господарят отгоре, слугата

отдолу. Най-после слугата успял: господарят се разсънил и повече не легнал. На другата сутрин, като видял, че слугата влиза в стаята, господарят веднага скочил от леглото си. След това слугата казал: Господарю, сега ще изпълниш договора, ще ми дадеш десетте долара. Договорът гласел: ако слугата успее да събужда господаря си навреме, всяка сутрин ще получава по десет долара; ако не успее, той ще дава същата сума на господаря си. Господарят благодарил на слугата и изпълнил задължението си.

Казвам: Всеки от вас има по един такъв господар и по един слуга в себе си, които са в постоянна борба. Който бъде победен, той плаща. Най-после слугата побеждава. Той успява да събуди господаря си и да го застави да плати. Слугата казва: Ще ставаш рано и ще плащаш. Много има да плаща господарят и трябва да плаща. Така ще научи един добър урок, ще придобие едно добро качество. Само така човек ще предприема хубави работи и всякога ще успява в предприятията си.

Помнете: Всичко, което става в света, е на място, нищо не е произволно. Ако при сегашното състояние на развитието си, човек не следва перпендикуляра на своя живот, никога не може да бъде свободен. Вие още не сте свободни. Прозяваш се. Свободен ли си да скриеш прозявката? Какво нещо е прозявката, няма да говоря. Ако говоря за нея, ще ме разберете криво. В мисълта ви ще влезе един лош

образ, от който мъчно ще се освободите. Ставаш сутрин от сън, не знаеш, какво положение да заемеш. Свободен ли си? Някой става по права линия, друг — по крива. Защо се движиш по права или крива линия, сам не знаеш. Обаче, знае се, че всяка постъпка има свое определено движение. Всяко ставане от сън, всяко движение, всяко ядене има свой определен смисъл. — Аз мога да правя, каквито искам движения. — Можеш, но всяко движение носи последствията си. Затова казвам: Не, приятелю, ти не можеш да правиш, каквото искаш. Опитай се да излезеш в града и да правиш, каквото искаш! — Мога да говоря, каквото искам. — Не е така, ще говориш само избрани работи. — Мога да ходя, дето искам. — Не можеш да ходиш, дето искаш. Ще ходиш само там, дето ти е определено. — Не мога ли да ходя на училище? — Какво си придобил от училището? — Нямам ли право да ходя на работа? — Ще ходиш на работа, ако си нахранен и облечен. Как ще работиш, ако си гладен и необлечен? Щом нямаш дрехи, ще седиш вкъщи. — Тогава ще се примиря с положението си. — Ще се примириш, разбира се, няма какво да правиш. Какво ще слане с тебе, ако не учиш, ако не работиш, ако не се примиряваш? — Догегнали това, искам да си почина малко. Питам: Какво нещо е почивката? Почивката подразбира права мисъл. Само в правата мисъл има почивка. Плувецът, който плува в бурното море иска да се добере до една скала, да се

облегне на нся и там да си почине. Да си починеш, това значи, да избегнеш блъскането на едно чувство в друго. Щом те блъскат вълните, ти си в развълнуваното море. Влезеш ли там, трябва да намериш една основна мисъл в себе си, на която трябва да стъпиш. Само така ще уравниш силите на своя организъм.

Казваш: Аз остарях. — Какво от това? — Аз съм млад. — Какво от това? Дали си стар, или млад, това нищо не значи. — Не ми е дошло времето за работа. — Това не е никаква философия. Ще дойде и твоето време за работа. Каквото е днес, това ще бъде и тогава. — Още не съм човек. — Според мене, ти първо си човек, а после друго нещо. — Искам да уча, да намеря своя учител. — Ти търсиш учител, майката търси дете. А детето кого търси? Първо майката ли трябва да търси или детето? — Първо, майката трябва да търси, а после детето. Кой иде пръв: учителят, или ученикът? Ако няма ученици, какво ще прави учителят? Ако няма учители, какво ще правят учениците? Как ще намериш учителя си, ако не си ролен? — Кого търси душата? — Духа. Като се радва и скърби, душата търси духа, т. е. реалността. Като слезе на земята, душата влиза в света на промените. Тук тя търси начин, по който да се освободи от ограниченията на живота. Тя има една задача — да намери своя Учител — Великото Начало — Духа.

Като се говори за Духа, хората се натъкват на противоречия. Духът е отвлечено понятие

за тях. Всъщност, Духът освобождава човека от противоречията. Без Духа той не е свободен, около него се движат различни духове — пияници. Той е в затвор, осъден да лежи 10—20 години. Моли се, плаче, дано някой го освободи. Иде Духът, плаща за него и казва: Втори път да не правиш такива разходи. Духът го пита: Защо задлъжня толкова много? — Ядох и пих. — Като си ял и пил, кое е най-сладкото ядене?

Пишете върху темата: „Най-сладкото ядене“. Пишете това, което вие знаете и сте опитали, а не, което други са писали. Казваш: Аз зная това. — Много неща знаеш, но като ги описваш, виждаш, че нищо не знаеш. От знание до знание има разлика. Като изучавам живите линии на човешкото лице, намирам известно съкращение в тях. Линиите на носа, на очите, на веждите, на устата крият известна тайна в себе си. Тя, именно, трябва да се изучава. За да се домогнеш до това знание, трябва да знаеш, под какъв ъгъл да гледаш. Само така ще можеш правилно да ги измериш. За пръв път имах такава опитност в Сливен. Когато открих една жива линия на лицето на едного, аз видях от главата му да излиза мека, приятна светлина. Казах си: Сега разбирам, какво означава живата линия и какви са отношенията ѝ към човека. Някога и вие ще видите една жива линия и ще възприемете нейната светлина. Живата линия е Божествена мярка. Тя произвежда преврат в човешката

душа. Живата линия е подобна на врата. Първоначално, човек е бил затворен. Всичко около него е било тъмнина. Той се мъчил да отвори вратата, да излезе вън. Ако може да отвори вратата, пред него ще се открие цял свят.

Мнозина от вас сте в затвор. Вие трябва да отворите вратата, да излезете на свобода. Затова са нужни големи усилия. Казваш: Като излеза от затвора, тогава ще направя, каквото трябва. — Не, още сега ще се научиш да отваряш и затваряш вратата, да проникне повече светлина в затвора. Още сега, светлината трябва да проникне в телата ви, да се обновят. Щом се обновите, ще постигнете много неща. Днес хората говорят вече за подмладяване. Това е въпрос, който засяга всички. За подмладяването са нужни много неща. Ако не знаете, как да се храниш, не можете да се подмладите. Не могат да се подмладят онези, които ядат месо, пушат и пият. Човек се подмладява и остарява — от него зависи. Казваш: Аз се отказах от месото. — Отказал си се, но като го видиш дояжда ти се. Това показва, че още не си се отказал от месото, както трябва.

Един наш познат разказваше своята опитност: От 12 години съм вегетарианец. Един ден влизам в една гостилница и ми замириса приятно на момици. Много обичах момици. За момент забравих, че съм вегетарианец. Сядам пред една маса и поръчвам на гостилничаря да ми донесе гювени момици. Той донесе една чиния и я сложи гред мене. Веднага се сепнах

сетих се, че не ям месо и си казах: Чудно нещо, какво щех да направя! Скъпо щях да платя яденето на момици. Извиках гостилничаря и казах: Извинете ме, връщам яденето, не съм разположен. Платих яденето и излязох. Вървя по улиците и си мисля: Не съм станал още вегетарианец.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, макар и да следвате новото учение, често изпадате в изкушения. Обичам да наблюдавам хората и да се посмея малко с тях. Някой си мисли: Откак влязох в новия път, изгубих свободата си. — Ти никога не си бил свободен, никога не си бил в новия път. Новият път освобождава човека. Обърни се назад, да видиш, че си още в стария път. — Не мога да се обърна да гледам назад. — Много естествено, докато си в стария път, нищо не виждаш. Турците казват: „Да гледаш красивото, в каквато и да е форма, това е благословение.“ Сега хората казват: Това не гледай, онова не гледай; това не прави, онова не прави. Те се наплашили толкова много, че се страхуват даже от сянката си.

Един американски професор завел жена си на една интересна сказка за електричеството. Сказчикът разказвал за металите, като добри проводници на електричеството. Той направил няколко опити, с които доказал, че ако електричеството минава през такива проводници, по никой начин не може да падне гръм върху големи здания. Жената на професора

слушала внимателно цялата сказка и, като впечатлителна, дълго време не могла да се освободи от думите на сказчика. Една нощ, в съня си, тя чула някакъв шум в стаята, дето спали, и веднага събудила мъжа си. — Какво има? — запитал професорът. — Гръм пада! — Той започнал да търси в стаята, коя е причината за шума, но жена му, тревожно казала: Не се докосвай до стола! Не се приближавай до камината! Стой настрана! Така тя разкарвала професора цяла нощ и не го оставила да спи. Гръм щял да падне и го убие! Какво било очудването на професора, когато отворил прозореца и видял, че небето било ясно, чисто, атмосферата тиха и спокойна, без никакво електричество. В това време по улицата минавала кола, която вдигала шум, но в главата на жената се преплитали впечатления за атмосферното електричество и гръмотевици, от които не могла да се освободи. Като се успокоила, професорът казал: Съжалявам, че те водих на сказката. Развали ми съня.

Стремете се към истинското знание — знанието на окултната наука, в прав смисъл на думата. В това знание се крие истинското, естествено разрешение на живота. Новото знание, което придобивате сега, не може да заличи старото, което носите в себе си. Божественото знание разрешава всички въпроси и отношения, които съществуват в целокупния живот. Ако не можеш да поставяш нещата на своето място, ти влизаш в противоречие със себе си.

Иде при тебе един от твоите кредитори, който казва: Плати дълга си, срокът дойде. — Нямам възможност, пари нямам. — Това не те спасява. Казвам: За да отложиш срока на полицата, ти трябва да знаеш законите на живота. Там ще намериш правилен начин за отлагане на полицата. Ако не знаеш, какво да кажеш на кредитора си, скоро ще се намериш в затвора. Кредиторът е готов да се боксира с тебе. Той може да те набие на общо основание.

Сега аз говоря за временния живот, с който постоянно влизаме в стълкновение. Аз говоря за вътрешните кредитори, на които човек постоянно се натъква. Бориш се със себе си. Това е един от твоите вътрешни кредитори. Ти искаш да го изпъдиш, но той е по-силен от тебе. Изпъдиш го от едно място, той дойде от друго и казва: Ще платиш! Така продължава борбата ден, два, седмици, докато най-после платиш. Казваш: Аз съм господар на себе си. — Какъв господар си? Като видиш трудното положение, тогава плащаш.

Една госпожа разказваше своя опитност. Мъжът ѝ пиел. Тя имала пари в банката. По-неже се страхувала, да не би той да извади парите и да ги изпие, тя се обърнала към един свой чичо за съвет. Той ѝ казал: Вместо да живееш със страх за парите, по-добре ги дай на мене, да оженя дъщеря си. Един ден ще ти ги върна. Тя се съгласила. Когато поискала парите си назад, той казал: Не е ли по-добре, че ожених дъщеря си с твоите пари, отколкото

да ги изпие мъжът ти. Докато се страхувала от мъжа си, чичо ѝ я изиграл.

Често и вие изпадате в положението на тази жена: вместо да спасите нещо, вие го изгубвате. В края на краищата, излиза едно и също. Или мъжът ти ще изпие парите, или чичо ти ще те изиграе. Ако момата е щастлива поне в женитбата си, парите отишли на място. Обаче, тя не била щастлива. Мъжът ѝ я биел по три пъти на ден. В случая, по-добре беше пияницата да изпие парите, отколкото да се ожени младата мома и да бъде нещастна. По-добре беше пияницата да се ожени за кръчмаря. Добре е, и момата да получи парите, но да беше поне щастлива. Това са изводи. Какъв смисъл има, да дам пари на една мома, и тя да бъде нещастна. Какво са допринесли моите пари? Всяка жертва, която правим, трябва да даде добър резултат, да ни ползува. Всяка жертва, която не ни ползува, е безпредметна.

С други думи казано: Ако жертвата, която направя, не е за славата Божия, нищо не допринася. Ако жертвата е за славата Божия, тя носи благословение за всички хора. Каквито други закони да поставяте, това е така. Всяка жертва, която повдига само мене, без да създава връзка между мене и Този, за когото се жертвувам, Който ме е пратил на земята, тя няма смисъл. Някога страданията допринасят нещо по-добро, отколкото радостите. Въпреки това, никой човек не желае да страда. Ако трябва да правите избор между страданията и

радостите, всеки ще избере радостите. Понеже доброволно никой не иска да страда, невидимият свят ни изпраща страданията, без да ни пита. Христос каза на един от учениците си: „Това, което сега говоря, не го разбирате, но един ден ще го разберете“. Чрез страданията, вие ще разберете вътрешния смисъл на живота. Не е въпрос да се критикувате. Някога мислите, че сте много усърдни, че сте много набожни, че изпълнявате Божията воля. Ако е така, радвам се, но не се заблуждавайте. При всички случаи, трябва да познавате, коя е Божествена мисъл, и коя — човешка. Постъпвайки неправилно и казваш: Това е човешко, а онова — Божествено.

Това, което разделя хората и ги смущава, то е човешко. Тури човешкото настрани. То има по-голямо тегло от Божественото. Дойдеш ли до Божественото, ти си свободен. То се познава по свободата, която дава на човека. Божествената мисъл превръща неразположението в разположение, болестта в здраве. При човешката мисъл, болестта се усилява. Ти боледуваш, искаш да оздравееш. — Как ще стане това? Спомни си, има ли човек, с когото да си в лоши отношения, или към когото да имаш лоши чувства. Изпъди от съзнанието си лошите мисли и чувства. Щом направиш това, няма да се минат два-три деня, и ти ще оздравееш. След това, покани тези хора у дома си и поговори с тях. Може да си изпаднал материално, да не ти вървят работите

добре. Приложи същия закон. Ако и при това положение работите не се оправят, разбирам, че в твоя живот има нещо криво. Срецаш богати хора, нека ти е приятна тази среща. Хора, на които е дадено богатство, и те изпълняват Божиата воля. — Ама те са крали. Докато държиш в ума си мисълта, че те крадат, ти сам се петниш. За богатите хора е казано: По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие. Обаче, богатият, който съзнава, че богатството му е дадено за благото на всички, той е на прав път. Който съзнава, че дарбите и способностите, умът, сърцето, волята и телото са за благото на всички хора, той е богат човек. Щом използваш тези богатства за общо благо, ще дойдат и другите богатства на помощ. Живей съзнателно, но не мисли да трупаш богатства. Мислиш ли само за богатства, ти си на крив път. За да се свържеш с всички богати същества на земята, трябва да се координираш с тях. Даже и когато учиш, когато разрешаваш важен въпрос, и тогава ще работиш за благото на човечеството. Дали си богат, или беден, стреми се към перпендикуляра на живота. Ако той се измени, явяват се наклонените линии. Перпендикулярът показва истинската посока на движението, което може да бъде бързо и бавно, правилно и неправилно. Който се движи неправилно, той изменил посоката на своя перпендикуляр. Ако умът ти се движи бавно, ти нямаш в себе си истинския

перпендикулярен. Казваш, че и без мисъл може да се живее.—Не можеш да не мислиш. Без мисъл, това значи, да вървиш по наклон и да се отдалечаваш от перпендикуляра на своя живот. Искаш да уредиш живота си. Как ще го уредиш, като си преплетен с хиляди същества? Трябва да разбираш естеството на тия същества.

Например, ти влизаш в областта на лъвовете, в областта на големите змии. Как ще се справиш с тях? Има един правилен начин за това. Ще се превърнеш на птица и ще хвърчиш над тях. Ако не хвърчиш, ти ще се бориш с тези същества: ще воюваш, ще настъпваш и отстъпваш, ще падаш и ставаш. Ако не се превърнеш на птица, всички ще те гонят. Безопасно е положението на птицата. Тогава нека змиите и лъвовете те гонят, колкото искат. Докато си с крилата на птицата и знаеш, как да хвърчиш, никой не може да те засегне. Крилете представят човешката мисъл. Следователно, ако знаеш да мислиш, ще се освободиш от хищниците на живота. Ако не можеш да хвърчиш, ще паднеш в техния огън. Огънят представя лошите условия.

И тъй, онази мисъл, която може да създаде криле и да ни освободи от мъчнотииите, е правата мисъл. Тя е перпендикулярен на живота. Ако между две разумни същества можете да издигнете перпендикулярен, това се дължи на правата мисъл. И наклонената линия е отношение между разумни същества. Щом перпендикулярът е разумен, и наклонената линия има от-

ношение към него. И тя е перпендикулярен към друга права. Обаче, в абсолютната разумност има само един перпендикулярен. Това е правото верую. Единственият, истински перпендикулярен, който разрешава всички противоречия, е истината. Тя показва правата посока на движение. Без истина никой не може да се справи с мъчнотите си. Дойдеш до една голяма мъчнотия — извикай истината. Тя ще те освободи. — Само Бог може да ме освободи. — Прав си, само истината може да те освободи. Бог е истина. Молиш се, не получаващ отговор на молитвата си. — Защо? — Не носиш истината в себе си.

Сега, като ви говоря по този начин, вие мислите, че искам да ви убедя в думите си. Не искам да ви убеждавам, но искам да проверите това, което знаете. Ако искам да повярвате в думите ми, това е насилие. Аз не си служа с насилие. Важно е, че това, което говоря, е истина. Иначе, то е празна работа, мъртва линия. Ако приложите тези неща в живота си, първо вие ще се ползвате. Перпендикулярът и наведените линии ще се осмислят, ако ги поставите някъде в живота си. От тези линии мога да съставя едно уравнение и да го реша. Ако нямате никакво отношение към тези линии, те ще бъдат само забава за вас. Казват за някого, че носът му е дълъг. Важно е, колко е дълъг. Ако тази линия е жива, човек мисли право. Не е ли разработен носът, не може да се говори за права мисъл. Когато човек има любов,

устата му е добре оформена. Работете върху себе си, да придобиете любовта. Трябва да знаете, колко отворена да бъде устата ви. Малцина държат устата си естествено. Някой стиска устните си, друг ги държи крайно отпуснати. Окултният ученик трябва да държи устата си свободно. Огворената уста показва, че физическият живот в човека взима надмощие. Стиснатите устни показват, че егоизмът взима надмощие. Ако се докарваш много, щеславието взима надмощие. Така трябва да държиш устата си, че да ти е приятно. Перпендикулярът трябва да бъде посоката на твоя живот. Ако следваш тази посока, целият ти живот ще бъде естествен. Чувствата и желанията ти ще се облагородят.

Казваш: Нервен съм, не мога да търпя хората. — Преди да се разгневиш и караш, кажи си: Ще почакам малко, докато се успокоя. Дай естествено положение на устата си, усмихни се и тогава говори. — Ще ме питат, защо се усмихвам. — Някой няма да те пита. Чистата, естествена усмивка внася живот в човека. Чистият поглед повдига човека. Видиш ли такъв поглед, казваш: Никога няма да забравя този поглед. Чистата усмивка връща човека от кривия път. Една сестра казваше: Един ден мислех да направя нещо лошо. Ти мина край мене, погледна ме и се усмихна. Веднага се отказах от лошото си намерение. Никога няма да забравя тази усмивка и този поглед. Погледът ми говорел: Ако вървиш по този път, ще по-

страдаш. — Какво да правя? — Ще се върнеш от този път и ще вървиш в посоката на перпендикуляра, т. е. в правия път. Погледът, усмивката са сигнали от разумния свят. Ето защо, като срещнеш един човек, погледни го с чистота и любов. С погледа си ти казваш: Бог те създаде да мислиш добре и да вървиш в правия път.

Ако разумните същества нямаха пред вид доброто на човека, никога не биха му отправили своя чист, любовен поглед. Съветвам ви да си купите едно малко огледало, в което да се оглеждате често. Когато искате да обидите някого, да му кажете една лоша дума, извадете огледалцето си и се огледайте. Вижте, какво е положението на устата ви, линиите на очите, на носа, на вежбите и започнете да мислите за перпендикуляра на живота. Вижте, каква промяна ще стане с линиите на лицето ви. Наблюдавайте се обективно, каго че гледате друго същество, вън от вас. Ако можете да измените мисълта и състоянието си, вие сте на прав път. Щом изправите линиите на лицето си, вие сте се избавили от голяма опасност. Всеки трябва да има ясна представа за себе си. Аз вече не си служа с огледало. — Защо? — Защото и без огледало виждам най-малките промени в себе си. И при най-малката промяна в състоянието ми, мога да опиша, какви са линиите на очите, на веждите, на устата ми и какво е отношението между тях. Аз мога веднага

да възстановя и най-малкото отклоняване, което става в мене.

Тази сутрин мислех да ви посвирия малко, но не можах. И така свиря. Между мисълта и музиката има известно отношение. Ако не знаеш, как да постигнеш нещо, не можеш да свириш, нито да пееш. Днес правя словесен разбор на нещата. Друг път ще направя разбор с цигулката, т. е. чрез музиката. Аз съм посветил на музиката цели десет години, за да постигна само едно разумно движение. Знаете ли, какво представя едно разумно движение, или един мек тон? Като взема цигулката, правя различни движения — един, два, три, четири пъти, докато дойда до това движение, което произвежда известно действие върху мене. Правил съм опити с часове, докато дойда до онези тонове, които променят състоянието ми. Така съм дошъл до вътрешното познаване на тоновете. Някога свиря тихо, само за себе си; някога свиря бурно. От начина на свиренето вадя заключение за влиянието на силните и тихи тонове върху човека. Всеки тон — силен или тих, висок или низък, мек или груб, оказват различно влияние. Те произвеждат различни промени. Това са начини за самовъзпитание, с които разполага музиката. Който прилага тези методи, той може да си служи и с музиката. Като ставате сутрин от сън и не сте разположени, пейте основната гама „до“. След това взимайте тоновете в терца, в кварта, квинта, докато се разположите. Пейте, и не се страхувайте.

Мнозина дохождат до индуския метод на съзерцанието. Докато не минеш през пътя на пеенето; на хармонията и мелодията в музиката. не можеш да дойдеш до съзерцанието. След това иде съзерцанието. Бог е създал ларинкса за пеене, за говор, затова и говорът трябва да бъде музикален. Опитай се да произнесеш думата брат или сестра музикално. Една дума може да се произнесе меко, грубо, тихо, силно — по разни начини. Кажеш ли на някого „братко“, да му трепне сърцето. Един брат ми казваше: Само веднъж чух да ми се каже „братко“, но толкова музикално, че никога няма да го забравя. — Нали трябва да бъдем откровени? — Грубостта не е откровеност. Да бъдеш откровен, не значи, да кажеш всичко, каквото мислиш и желаеш. Вдълбочи се в себе си и помисли, как ще произнесеш думите „брат“ и „сестра“. За следния път, десет души от вас да произнесат думата сестра. (Учителят пее 10 пъти думата сестра на различни тонове). Ако не можете да я произнесете правилно, ще попеете малко. Ето как ще я произнасяте. Ще седнете в стаята си и ще произнесете тихо, с дълбочина думата сестра. След това ще я изпееете. Ако не сте доволни, ще се корегирате. Сестрата по-лесно пее думата братко, отколкото „сестра“. И братът по-лесно пее думата сестра, отколкото „брат“. Това е истината.

Следната лекция ще ви дам няколко елементарни правила за работа. Сега, и плодове ядете, но „вода газите, жадни ходите.“ Знаете

ли, какво е влиянието на правите и кривите линии в живота? Ще кажете, че Господ ги е създал. Господ ги е създал, но те са велика азбука, която трябва да се изучава. Ако не знаете, как да ги нареждате, нищо няма да придобиете. Те са като мислите и чувствата. Ако знаете, как да ги наричате, те ще произведат цял преврат във вас.

И тъй, братята ще пеят думата сестра а сестрите — „брат“. Така ще се образува един дует. Може да ви се вижда смешно, но е приятно. Велико нещо се крие в думите брат и сестра. Кой от вас не е имал брат, и кой не е имал сестра? Те крият известни възможности. Не се смущавайте от възможностите. — Мога да се съблазня. — Остави настрана съблазните. Те идват отвън, от изкусителя. Щом го няма, пей думите брат и сестра, колкото искаш, и за последствията не мисли. Докато братът е обективната страна на сестрата, а сестрага — обективната страна на брата, обективният свят става за нас достъпен. Той е по-достъпен от субективния. Следователно, когато братът мисли за сестрата, това е обективната страна на живота. Докато разглеждаме идеята за Бога като външна страна на живота, Бог всякога ще се интересува за нас. Така ние изразяваме Неговия живот. Чрез нас Той корегира нещата. От нашия живот Той вижда, доколко са реализирани Неговите идеи. Ако не могат да се реализират, Той ги корегира. Щом Божиите идеи се корегират, ние сме вече отражение на

тях. Докато Божиите идеи не се реализират в живота ни, ние всякога ще се натъкваме на дисонанси.

Т. М.

»

15. Лекция от Учителя, държана на
28 декември, 1932 г. София.—Изгrev.

Съдържание

	стр.
1. Новата мисъл	13
2. Разумните сили	28
3. По този път	43
4. Малката истина	61
5. Правилно отношение	80
6. Вътрешните сили	102
7. Любов към Бога	131
8. Божественото дърво	153
9. Здрава мисъл	183
10. Три типа хора	204
11. Новата канализация	236
12. Изпити на ученика	263
13. Една похвала	284
14. Внушение и вдъхновение	307
15. Вътрешни опити	336